

Rước em về đinh bằng vụ án

Thư
Thanh
Ca

Dịch: Lá Nhỏ

Mục lục

Chương 1: Chương 1: Về nước
Chương 2: Chương 2: Gặp gỡ
Chương 3: Chương 3: Tiệc tối
Chương 4: Chương 4: Ăn mạng
Chương 5: Chương 5: Ăn ý
Chương 6: Chương 6: Gặp lại
Chương 7: Chương 7: Suy luận
Chương 8: Chương 8: Mạnh mối
Chương 9: Chương 9: Hiểu lầm
Chương 10: Chương 10: Con tin
Chương 11: Chương 11: Đàm phán
Chương 12: Chương 12: Thất tịch
Chương 13: Chương 13: Xem mắt
Chương 14: Chương 14: Xác chết
Chương 15: Chương 15: Bữa sáng
Chương 16: Chương 16: Nằm mơ
Chương 17: Chương 17: Bắt ngờ
Chương 18: Chương 18: Tôn Hoàn
Chương 19: Chương 19: Rung động
Chương 20: Chương 20: Bữa cơm
Chương 21: Chương 21: Hải sâm
Chương 22: Chương 22: Thích rồi
Chương 23: Chương 23: Tình địch
Chương 24: Chương 24: Đại thần
Chương 25: Chương 25: Chị dâu
Chương 26: Chương 26: Nhậm chức
Chương 27: Chương 27: Ở lại
Chương 28: Chương 28: Thăm nhà
Chương 29: Chương 29: Chung phòng
Chương 30: Chương 30: Vụ nổ
Chương 31: Chương 31: Con số
Chương 32: Chương 32: Mất tích
Chương 33: Chương 33: Tấn công
Chương 34: Chương 34: Tình tiết
Chương 35: Chương 35: Ăn treo
Chương 36: Chương 36: Tình tiết
Chương 37: Chương 37: Cái chết
Chương 38: Chương 38: Lời mời
Chương 39: Chương 39: Đánh mất
Chương 40: Chương 40: Sự thật
Chương 41: Chương 41: Bỏ lỡ
Chương 42: Chương 42: Tạm biệt
Chương 43: Ngoại truyện 1: Công thụ

Chương 44: Ngoại truyện 2: Kabe...don!

Chương 1: Chương 1: Về nước

Tài ebook: dtv-ebook.com

Hôm nay là 30 Tết, là đêm nhà nhà đều đoàn viên, không biết vì sao một căn nhà cũ dưới quê lại xảy ra hỏa hoạn. Ngọn lửa hung dữ nuốt chửng lấy cả căn nhà, ở khu vực phòng khách đã bùng cháy dữ dội, cột nhà cũng tí tách tiếng lửa, mảnh vỡ liên tục rơi xuống. Mấy chục người nằm ở chân bàn trong phòng khách, có nam, có nữ, có già, có trẻ, họ đều nhắm mắt cam chịu, để mặc ngọn lửa đang nuốt trọn quần áo, đầu tóc và tay chân của mình.

Duy chỉ có hai đứa bé vẫn còn ý thức, bé trai bị cột nhà đè lên hai chân, không thể nhúc nhích được, cổ cậu bé còn có một quả bom mini, màn hình hiển thị thời gian sắp phát nổ là một phút ba mươi giây. Một bé gái khác đã bị lửa thiêu rụi nửa mái tóc, cô bé bật khóc nức nở, kéo hai chân bé trai ra.

“Trùng, em mau chạy đi, đừng lo cho anh, em mau chạy đi, nhanh lên!” Bé trai khóc lóc cầu xin.

Cho dù ngọn lửa đang cháy dữ dội, bủa vây lấy hai người, cô bé vẫn không chịu bỏ đi: “Anh, em không đi, nếu đi chúng ta cùng đi, nếu không em thà chết ở đây với mọi người còn hơn.”

Quả bom trên cổ bé trai liên tục vang lên những tiếng “tích tắc”, cho dù không nhìn được, cậu bé cũng biết thời gian không còn nhiều nữa.

“Mau chạy đi, nhanh lên!” Giọng điệu cầu xin biến thành gào thét, cậu bé dùng hết sức lực đẩy cô bé ra. Cô bé ngã ra sau, một chiếc cột đổ xuống giữa hai người, tựa như ranh giới giữa sống và chết.

Cô gái hoảng sợ đứng dậy, định lao về phía cậu bé lần nữa. Gương mặt cậu bé méo mó trong biển lửa, đau khổ cầu xin: “Mau

chạy đi! Mau chạy đi!”

Các cột khác tiếp tục đổ xuống, trần nhà đã thủng một lỗ lớn, ánh trăng bên ngoài len lỏi vào bên trong.

“Em mau chạy đi, chạy đi.” Giọng nói bi thương của cậu bé vang lên trong đêm đen.

Cô bé chần chừ trong giây lát, sau đó đau đớn quay người rời đi. Cô bé liếc nhìn mấy chữ viết bằng máu trên tường: Cogito ergo sum. Chỉ mấy chữ ngắn ngủi nhưng đã in sâu vào tâm trí cô. Cô vội vã chạy ra khỏi nhà, vừa chạy được năm phút, tiếng động đình tai nhức óc đã vang lên, lực đẩy khiến cô bé bay ra xa mấy trăm mét.

“Tĩnh!” Thư Trừng bừng tỉnh khỏi ác mộng khi tiếng báo tin nhắn vang lên. Cô thở gấp, giơ tay lau mồ hôi đầm đìa trên trán, sau đó sờ lọ thuốc bên dưới gối, lấy hai viên ra bỏ vào miệng. Cô đảo mắt, nhìn máy tính trên bàn làm việc ở đối diện giường.

Cô vừa đứng dậy vừa xem đồng hồ, giờ là hai giờ sáng, muộn vậy rồi ai còn gửi email tới nữa?

Thư Trừng mở email ra, nhìn thấy người gửi là Abner. Cô hừ lạnh một tiếng, đúng là cái tên ngông cuồng, cô có thể chắc chắn đây là lần đầu tiên cô thấy cái tên này.

Từ trước tới nay, Thư Trừng luôn hãnh diện về trí nhớ siêu phàm của mình, cũng vì trí nhớ đó nên cô mới có thể trở thành tiến sĩ pháp y của đại học Bang Penn ở tuổi 23. Hơn nữa cô còn là học trò của pháp y hàng đầu FBI hiện nay, Jennifer Watts.

Ở nước ngoài, để trở thành một pháp y, bạn phải đáp ứng những quy định rất nghiêm ngặt. Tại Mỹ, muốn trở thành pháp y chính thức, có chứng minh nghề nghiệp, người đó bắt buộc phải học bốn năm khoa Công nghệ, tiếp đó là năm năm khoa Y, sau khi tốt nghiệp phải tới bệnh viện làm bác sĩ ít nhất bốn năm, rồi còn phải tới cục Pháp y thực tập một năm, cuối cùng mới được tới cục Pháp y xin giấy phép

hành nghề. Tới khi được làm pháp y chính thức có lẽ đã bước vào tuổi trung niên, do vậy độ tuổi phổ biến của pháp y tại Mỹ là khoảng 38-45 tuổi, người trẻ như Thư Trùng ít tới đáng thương.

Có thể nói, Thư Trùng được coi là một ngoại lệ của ngành pháp y nước Mỹ, còn trẻ đã có thể làm pháp y độc lập, ngoài ra còn có thể đi theo Jennifer Watts tới hiện trường xử lý vụ án của FBI, đây là một may mắn rất lớn với người làm pháp y.

Thư Trùng không nghĩ nhiều nữa, cô mở email ra, mặt lập tức biến sắc. Trên màn hình máy tính hiện thị mấy chữ đỏ: “Cogito ergo sum”.

Thư Trùng đánh nhanh một dòng chữ: “Anh là ai?”

Chưa tới một phút sau, âm báo tin nhắn đã vang lên, Thư Trùng mở email ra: “Nhà số 5, núi Thanh Sơn, quận Hải Sơn, thành phố C.”

—

Thư Trùng đặt váy máy bay về nước sớm nhất. Lúc này ở sảnh sân bay không có nhiều người lắm, cô đặt vali bên cạnh, lấy điện thoại ra soạn hai tin nhắn. Một tin nhắn để tạm biệt Jennifer Watts, nói lý do cô về nước, tin còn lại là gửi cho dì, báo cô sẽ về nhà. Gửi xong hai tin nhắn, cô tắt máy, cất điện thoại vào vali, sau đó kéo vali đi về phía check in.

Đã 13 năm kể từ vụ án hỏa hoạn năm đó, Thư Trùng đã mất đi bố mẹ và toàn bộ người thân, cũng may mẹ vẫn còn một cô em gái nữa, do vậy mẹ đã nhận nuôi cô.

Nhà mẹ có ba người, mẹ là giáo viên cấp hai, cậu là giảng viên đại học, con trai mẹ lớn hơn cô hai tuổi. Vì nhà không có con gái nên Thư Trùng đã được mọi người đối xử rất tốt, thậm chí còn cưng chiều cô hơn cả con trai ruột của họ, cô hoàn toàn không phải lo về vấn đề tiền bạc.

Thư Trùng đặt vé hạng thương gia, trong khoang không nhiều người lắm, khá yên tĩnh. Tới thành phố C sẽ mất bốn tiếng, vậy nên cô lấy bịt mắt ra rồi đeo lên, nhắm mắt dưỡng thần.

Cogito ergo sum, mấy chữ đó lại hiện lên trong đầu cô, kéo cô quay về 13 năm trước. Cảnh tượng đêm đó ủa về như một cơn ác mộng, ngọn lửa cháy dữ dội, thi thể của người nhà, vết mặt đau đớn của anh trai, mọi thứ tựa như một thước phim chiếu đi chiếu lại.

Chỉ một mình Thư Trùng sống sót trong vụ hỏa hoạn đêm Giao thừa đó. Do thời gian xảy ra vụ án đặc biệt, đương sự không kịp trở tay ứng phó, sáng ngày mùng 1 lại mưa to, nước mưa đã gần như xóa sạch hiện trường vụ án, nhân viên phụ trách vụ án không biết nên bắt đầu từ đâu, cuối cùng vụ án đã bị liệt thành án treo.

Thư Trùng nghĩ tới tin nhắn nhận được tối qua, hiện trường vụ án lặp đi lặp lại trong đầu cô, càng nghĩ lông mày cô càng nhíu chặt lại, hơi thở của cô cũng dần trở nên gấp gáp, hai tay nắm chặt lấy tay vịn.

Lúc này, phía sau vang lên tiếng náo động, người trong cả khoang đều nhìn về sau.

Một người phụ nữ tóc vàng, hơn bốn mươi tuổi ôm bụng, vết mặt đau đớn, hơi thở yếu ớt, cơ thể dần trượt xuống ghế. Cô gái người Trung Quốc bên cạnh sợ hãi, mặt tái nhợt: “Cô ơi, cô ơi, cô sao thế? Cô ơi...”

Rất nhanh sau đó đã có người gọi tiếp viên hàng không tới, nhưng tiếp viên không phải bác sĩ, điều cô ấy có thể làm là cố gắng đỡ bệnh nhân nằm thoải mái hơn. Tiếp đó, giọng cầu cứu vang lên: “Trên máy bay có hành khách cần cấp cứu, xin hỏi ở đây có ai là bác sĩ không?”

Không một ai trả lời.

Thấy cô giáo của mình đã hôn mê, cô gái kia vô cùng hoảng loạn, nước mắt trực trào trong khóe mắt: “Xin mọi người đấy, hãy giúp tôi với, ai có thể giúp cô giáo của tôi không?”

“Đặt cô ấy xuống đất đi.” Một giọng phụ nữ lạnh nhạt vang lên.

Mọi người trong khoang đổ dồn ánh mắt về phía người nói.

Cô sinh viên ngẩng đầu lên nhìn cô gái vừa lên tiếng, đó là một cô gái có mái tóc ngắn, để mái bằng, trông còn khá trẻ, tay còn cầm một chiếc hộp nhỏ màu đen không hợp với tuổi.

“Cô, cô là bác sĩ sao?” Cô sinh viên nghi ngờ. Trông Thư Trừng chỉ khoảng mười bảy tuổi, nhưng đôi mắt của cô lại ánh lên vẻ lão luyện, lạnh lùng.

“Tôi là tiến sĩ pháp y đại học Bang Peen.”

Mọi người xì xào bàn tán, không ngờ cô gái còn trẻ như vậy đã là tiến sĩ pháp y.

Thư Trừng thường xuyên gặp phải chuyện nghi ngờ năng lực của mình khi mới vào làm cho FBI. Cô không giỏi ăn nói, cũng không muốn giải thích nhiều, khi đối diện với sự hoài nghi của người khác, cô luôn kiêu ngạo trả lời: Tôi là tiến sĩ pháp y đại học Bang Peen hoặc tôi là học trò của Jennifer Wattst. Về sau khi được FBI nhận vào làm, cô đã có thẻ nghề nghiệp, khi một mình tới hiện trường vụ án, cô cứ thế đưa thẻ ra, không nói gì nhiều.

Thư Trừng nhìn giảng viên tóc vàng đang thoi thóp: “Còn không mau xử lý là bà ấy sẽ gặp chuyện đấy.”

Cô sinh viên đứng dậy, hai người đàn ông trẻ ngồi bên cạnh lập tức ôm giảng viên đặt xuống đất. Cô gái kia và hai tiếp viên đứng bên cạnh giảng viên, Thư Trừng ngồi xuống cạnh bà.

Cô nhìn một tiếp viên hàng không: “Cô biết hô hấp nhân tạo không?”

Cô tiếp viên gật đầu, sau đó quỳ xuống, để đầu giảng viên nằm lên đầu gối mình, một tay kê sau gáy giảng viên, tay còn lại xoa trán cho bà ấy. Một tiếp viên khác phối hợp tiến hành hô hấp nhân tạo cho bà.

Thư Trường kiểm tra mắt giảng viên, đồng tử của bà đã dần dần ra. Cô lập tức mở hộp đồ bên cạnh, lấy đồ phẫu thuật bóng loáng ra trước mặt mọi người.

Ai nấy đều kinh ngạc, không một ai có thể mang một chiếc kim lên máy bay, tại sao cô gái trẻ tuổi này lại có thể mang cả hộp đồ phẫu thuật lên vậy?

Chẳng mấy chốc mọi người đã bị hành động thuần thục của cô gái này thu hút, ai cũng nhìn cô chăm chăm, muốn xem rốt cuộc cô gái này có bản lĩnh gì.

Thư Trường lấy một hộp thủy tinh to bằng lòng bàn tay ra, trong hộp là một đôi găng tay cao su, cô đeo găng tay lên, lấy một cuộn vải màu đen ra, mấy chục cây kim nằm gọn bên trong.

Thư Trường rút một cây kim ra, cắm chuẩn xác vào huyệt Nhân trung của giảng viên, cây kim thứ hai cắm vào huyệt Lao Cung ở lòng bàn tay. Cô cởi giày của giảng viên ra, sau đó cắm kim thứ ba, thứ tư vào huyệt Dũng Tuyền ở lòng bàn chân bà, cuối cùng cô đưa tay vào móc đồ bị nghẹn trong miệng giảng viên.

Chỉ một lát sau, sắc mặt giảng viên đã dần tốt hơn, gương mặt tái nhợt bắt đầu hồng hào trở lại.

Thư Trường cầm đá tiếp viên đã chuẩn bị từ trước, đặt lên trán giảng viên, cô tháo găng tay, rút hết kim ra rồi đóng hộp lại: “Tìm sân bay gần đây nhất rồi hạ cánh, đưa bà ấy vào bệnh viện.”

Mọi người đứng xung quanh đều vui mừng, ai cũng nhìn cô gái bằng ánh mắt tán thưởng.

Thư Trừng làm như không nhìn thấy ánh mắt đó, cô lạnh nhạt cầm hộp đi về chỗ ngồi, sau đó quay người vào nhà vệ sinh.

Trong chương trình đào tạo pháp y không hề có môn giảng dạy thuật châm cứu, chính giáo sư Jennifer Watts đã đích thân dạy cho cô kỹ năng này. Cho dù hiện giờ bà đang là pháp y hàng đầu FBI, nhưng con đường pháp y của bà không suôn sẻ như Thư Trừng. Trước khi làm pháp y, bà đã từng thực tập trong bệnh viện, học được thuật châm cứu từ một bác sĩ người Mỹ gốc Hoa, do vậy khi Thư Trừng trở thành học trò của bà, vì cô cũng là người Trung Quốc nên bà đã dạy cho cô quốc túy của quê hương mình.

Chương 2: Chương 2: Gặp gỡ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Máy bay tạm thời hạ cánh tại Seattle, nhân viên y tế đã đợi sẵn ở sân bay lập tức đưa giảng viên xuống máy bay. Khi sắp đi xuống, cô sinh viên cảm kích nhìn Thư Trường: “Cảm ơn chị nhiều, thật sự cảm ơn chị nhiều lắm.”

Thư Trường nhìn cô gái mấy giây, sau đó vội né tránh: “Không có gì.”

Giọng nói lạnh lùng của Thư Trường khiến cô gái có cảm giác khác lạ, nhưng cô ấy vẫn nhiệt tình nói: “Chị có thể cho em số điện thoại không? Sau khi về nước em muốn cảm ơn chị.”

Giọng điệu Thư Trường vẫn lạnh nhạt: “Không cần.”

Lúc này, nhân viên y tế đang tìm người đi cùng giảng viên, cô gái chỉ đành rời khỏi sân bay. Mọi việc đã được giải quyết, máy bay lại cất cánh.

Thư Trường đeo bịt mắt lên, nghỉ ngơi một lúc. Cô không để ý thấy người đàn ông có vẻ ngoài thu hút, mặc áo sơ mi trắng phía sau đang nhìn cô bằng ánh mắt nóng bỏng.

Vì có sự cố phải hạ cánh khẩn cấp nên khi máy bay tới thành phố C đã chậm hơn dự kiến một tiếng. Thư Trường đi ra khỏi sân bay, rồi bắt một chiếc taxi tới nhà mợ.

Taxi dừng trước khu biệt thự, Thư Trường xuống xe, đi vào tiểu khu, vừa ngước mắt lên nhìn đã thấy một người phụ nữ trung niên nho nhã đứng ở cửa căn biệt thự chờ cô.

Mợ đã nghỉ hưu, cậu cũng gần độ tuổi về hưu. Mấy năm trước con trai họ mở một công ty nhỏ tại thành phố C, gần đây khá phát

triển, giờ anh ấy đã là tổng giám đốc công ty tầm trung, ngày tháng nhân nhĩ, hưởng vinh hoa phú quý, do vậy cả nhà họ sống trong biệt thự cũng là lẽ đương nhiên.

Nhìn thấy Thư Trùng, mợ vô cùng vui vẻ. Bà vội đi lên cầm lấy vali trong tay Thư Trùng: “Trùng à, sao cháu đột nhiên quay về thế? Có chuyện gì sao?”

Mợ hỏi vậy là vì từ khi Thư Trùng ra nước ngoài học, chỉ khi tới tết Trung Thu cô mới về thăm nhà một lần, cho dù là Quốc Khánh hay Giao thừa cô cũng không về. Bây giờ là ngày bốn tháng bảy âm lịch, còn hơn một tháng nữa mới tới Trung Thu.

Cho dù là người thân nhưng Thư Trùng vẫn duy trì sự lạnh nhạt đó, cô cười gật đầu: “Vâng.”

Mợ kéo vali đi vào biệt thự: “Vậy lần này cháu định ở lại bao lâu?”

Thư Trùng đáp: “Cháu không biết.”

Cô thật sự không biết. Lần này cô quay về là vì email đó, ai là người gửi nó? Người gửi có mục đích gì? Địa chỉ nhắc tới trong email ẩn giấu điều gì? Cô không biết gì hết.

Mợ biết rõ sau vụ hỏa hoạn năm đó, tâm lý của Thư Trùng đã có vấn đề. Mặc dù bà từng đưa cô đi khám bác sĩ tâm lý, nhưng vẫn không có cách nào trị tận gốc. Về sau cô vẫn luôn như vậy, ít nói, không thích trò chuyện với ai, luôn nhốt mình trong không gian riêng. Cũng vì thế mà cả nhà mợ rất yêu thương Thư Trùng, họ mong có thể bù đắp tình yêu từ bố mẹ mà cô thiếu thốn, cũng mong có thể giúp cô gỡ bỏ nút thắt tâm lý.

Thư Trùng thay dép đi vào nhà, cô liếc nhìn xung quanh một lượt, mọi thứ đều vô cùng yên tĩnh, dường như chỉ có một mình mợ ở nhà. Cô nghĩ có lẽ cậu đã đi làm, anh trai đi công tác hoặc tới công ty, do vậy cô cũng không hỏi gì thêm, đi theo mợ lên tầng, sau đó vào phòng riêng.

Mặc dù Thư Trùng hiếm khi về nước, nhưng phòng cô vẫn y như một năm trước lúc cô về. Rèm cửa trắng ngà sạch sẽ, ga giường xanh màu nước biển, bên cạnh là tủ quần áo, đầu giường còn có một giá sách và bàn máy tính. Cho dù cô thường xuyên ở nước ngoài, ấy vậy mà tổ ấm của cô trong căn nhà này vẫn còn đó, được mẹ dọn dẹp hàng ngày.

Mẹ nhìn đồng hồ treo tường, đã gần 11 giờ rồi, bà nói với cô vài câu rồi xuống nấu cơm.

Thư Trùng mở vali ra, sắp xếp quần áo. Khi cô xuống tầng thì mẹ đã nấu cơm xong. Thư Trùng lặng lẽ ăn cơm, trong quá trình đó, hầu như chỉ có mình mẹ lên tiếng hỏi han, câu được câu chăng.

“Trùng à, việc học ở Mỹ sao rồi? Cháu vượt cấp suốt thế, chắc giờ cũng sắp tốt nghiệp rồi nhỉ?”

Thư Trùng gật đầu: “Vâng, năm sau là tốt nghiệp.”

“Cháu có dự định gì chưa?”

“Cháu vẫn chưa nghĩ tới.” Thư Trùng không định nói cho mẹ biết cô đang là pháp y đặc biệt của FBI. Mặc dù mẹ biết chuyên ngành đại học của cô, nhưng mẹ không muốn cô làm nghề này, vì bà thấy cứ là ngành nghề liên quan tới phần tử tội phạm đều sẽ rất nguy hiểm.

Mẹ nhìn cô: “Sau khi tốt nghiệp, cháu tới công ty của An Khả làm nhé? Cháu ở đó, có anh chăm sóc mẹ cũng yên tâm hơn nhiều.”

An Khả là anh họ của Thư Trùng. Thư Trùng hiểu ý của mẹ, cô là con một của chị gái ruột của mẹ, đương nhiên mẹ phải chăm lo cho cô cẩn thận.

“Thế nào cũng được ạ.”

Mợ đáp: “Vậy được, đợi cháu tốt nghiệp rồi mợ sẽ bảo An Khả sắp xếp công việc cho cháu.”

Ăn trưa xong, Thư Trùng nói dối mợ mình ra ngoài mua ít sách. Ra tới cửa, cô bắt taxi tới căn nhà số 5 núi Thanh Vân.

Taxi đi qua trung tâm thành phố, càng đi khung cảnh bên đường càng hẻo lánh, những tòa nhà cao chọc trời dần bị cây cối, bụi cỏ thay thế, chắc hẳn họ đã tới ngoại ô.

Khi xe đi tới sườn núi khá thoải được một lúc thì dừng lại trước căn nhà cổ kính, Thư Trùng trả tiền rồi xuống xe.

Căn nhà trước mắt có ba tầng, tầng một là sân và nhà chính, tầng hai là gác xép, tầng ba là đình riêng biệt, chính giữa đình có một bàn đá lớn, khắp căn nhà đều toát lên vẻ cổ kính xa xưa.

Thư Trùng cảm thấy kỳ lạ, giờ người có tiền đều ở trong nhà mang phong cách châu Âu, nhưng người trước mắt này lại một mình một kiểu.

Cô đứng trước căn nhà cũ kỹ, đơn sơ, cảm giác như bản thân đã xuyên về quá khứ. Cánh cửa màu đỏ đậm đã loang lổ màu sắc, trên cửa có treo một tấm bảng đen khá mới khắc chữ: Văn phòng thám tử Phạm Thạc. Hai tay cầm hình đầu hổ đã bám đầy gỉ sét, tường sân màu trắng nhuộm một màu bụi đen.

Một cây tử đằng xum xuê, leo kín bức tường trong sân, một xe cảnh sát đỗ dưới gốc cây. Thư Trùng vừa đi vào bên trong, hai cảnh sát đã đi ra, một người trông khoảng hơn bốn mươi tuổi, người còn lại khoảng chừng hai mươi mấy. Ngay khi hai người đi ra cửa, cửa phòng khách đã bị đóng lại ngay.

Cảnh sát trẻ nói: “Đội trưởng Trần, người này lai ai vậy? Bảo làm cảnh sát cấp cao thì không chịu, lại đi ở cái nơi khi ho cò gáy này.”

Cảnh sát lớn tuổi hơn lắc đầu: “Đừng nhắc nữa, cậu thấy cậu ta ở nơi kỳ quái như này là biết cậu ta là quái nhân rồi đấy.”

Khi hai cảnh sát đi ra, họ cũng nhìn thấy Thư Trường đang đi vào, ba người nhìn nhau, không ai nói gì, ai đi đường của người đó.

Lúc này, trong một căn phòng ở tầng hai, Quý Phạm Thạch mặc áo sơ mi trắng, hai cúc áo ở cổ được đính nút vàng, cúc áo ngay bên dưới vừa vặn khớp hai nút đó, lồng ngực rắn chắc thoát ẩn thoát hiện, bên dưới là quần âu màu đen. Hai tay anh đút vào túi quần, lông mày nhíu chặt lại, đôi mắt sắc bén nhìn vào những bức ảnh máu me trên tường.

Ánh nắng ban trưa xuyên qua cửa sổ, chiếu thẳng lên cơ thể cao ráo, khỏe khoắn của anh, trông anh vừa nho nhã lại mang theo hơi thở đàn ông quyến rũ.

Lúc này, tiếng điện thoại rung vang lên trên bàn gỗ đồ sẫm, anh cầm điện thoại lên: “Có chuyện gì?”

Người đàn ông ở đầu bên kia nói: “Tôi tặng cậu một món quà.”

Vừa dứt lời, Quý Phạm Thạch đã nghe thấy tiếng gõ cửa.

Người trong điện thoại cũng nghe thấy tiếng đó: “Xem ra quà tới rồi.”

Quý Phạm Thạch nghi hoặc mở cửa ra, chầm chậm đi xuống dưới tầng: “Quà gì? Đừng nói lại là búp bê kích cỡ người thật như trước nhé? Tôi không đói khát như cậu, không cần phải thế.”

“Tôi thô tục thế sao? Nói cho cậu biết này, lần này là người thật.”

Quý Phạm Thạch nhướng mày: “Cậu có ý gì?”

“Không phải cậu vẫn thiếu một pháp y sao? Tôi giới thiệu cho cậu một người.”

“Lai lịch thế nào?”

“Không phải người tới rồi sao, cậu tự hỏi đi.”

Quý Phạm Thạc đi qua phòng khách âm u, anh kéo cửa ra, một cô gái xinh đẹp trông như sinh viên đứng trước mặt anh. Cô đi giày bệt trắng, váy liền thắt eo cùng màu, mái tóc ngắn đen tuyền, mái bằng che đi một phần đôi mắt to tròn. Khóe môi anh nở nụ cười châm biếm, anh mặc kệ người trước mặt, nói với người ở đầu bên kia điện thoại: “Cậu chắc chắn đây là pháp y chứ không phải học sinh cấp 3 chứ?”

Khi nhìn thấy người đàn ông này, trong đầu Thư Trừng lập tức xuất hiện một suy nghĩ, cô đã từng gặp người này. Nhưng so với anh trong ấn tượng của cô, anh trước mắt vô cùng ngông cuồng, kiêu ngạo. Chưa nói tới email tối qua là sao, tại sao anh lại bảo cô tới đây, chỉ riêng sự ngông cuồng hiện tại của anh đã khiến cô muốn phản kích.

Quý Phạm Thạc vừa dứt lời, Thư Trừng đã nói: “Tôi là tiến sĩ pháp y đại học Bang Peen, 23 tuổi, giờ đang là pháp y của FBI.”

Quý Phạm Thạc sững sờ, đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng cười: “Không sai, là vậy đấy. Đại thần này, tôi đã mời người tới tận cửa cho cậu rồi, có thể giữ người lại được hay không phải xem bản thân cậu. Cậu cần một nhân tài như vậy, tôi tin hai người chắc chắn rất hợp.” Nói rồi điện thoại vang lên tiếng tút tút.

Người có hiểu biết đều nắm rõ quy định đối với pháp y của nước ngoài, ai cũng sẽ kinh ngạc trước lời nói của Thư Trừng. Huống hồ Quý Phạm Thạc còn là người hiểu biết sâu rộng, anh biết rõ pháp y ở nước ngoài phải đáp ứng yêu cầu nghiêm ngặt tới mức nào.

Cô gái trước mặt trông rất trẻ trung, ngây thơ, nhìn bề ngoài chỉ như học sinh 17 tuổi, duy có đôi mắt to tròn, đen láy kia lại không hợp với tuổi chút nào, trên người cô như có một lớp lá chắn vô hình, ngăn cách cô với toàn bộ thế giới.

Quý Phạm Thạc còn chưa lên tiếng, Thư Trùng đã lạnh lùng hỏi: “Abner là anh đúng không?”

“Ừ.”

“Anh dụ tôi tới đây làm gì?”

Dụ? Quý Phạm Thạc nghĩ tới cuộc gọi vừa nãy, mặt vô cảm đáp: “Tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi, người dụ cô tới đây là bạn tôi.”

“Là sao?”

“Cậu ấy biết tôi cần một pháp y.”

“Tôi từ chối.”

Quý Phạm Thạc sững sờ. Từ trước tới nay chỉ có anh từ chối người khác, cô nhóc này vừa tới đã từ chối anh, thậm chí còn không thèm nhìn anh lấy một cái, hơn nữa anh còn chưa đích thân lên tiếng mời.

Quý Phạm Thạc nói: “Vậy cô tới đây làm gì?”

“Anh không nhất định phải biết, ít nhất không phải tới làm pháp y cho anh.”

Quý Phạm Thạc lại ngây người. Mới nói chuyện với cô vài phút, anh đã bị cô khia cho hai lần, anh quyết định phải cho cô biết sự lợi hại của mình.

“Nếu cô nói là dụ, vậy chắc chắn bạn tôi đã cho cô thông tin quan trọng nào đó mà cô muốn. Trên người cô tỏa ra hơi thở khiến người ta không dám lại gần, không chỉ vì đây là lần đầu chúng ta gặp mặt, mà chủ yếu là vì cô thiếu cảm giác an toàn và không giỏi giao tiếp. Có hai nguyên do dẫn tới điều này, thứ nhất là do bẩm sinh, thứ hai là cô gặp chuyện không may, chuyện này đã khắc sâu trong tâm trí

cô, khiến cô phòng bị với thế giới bên ngoài. Hôm nay cô tới đây là vì bạn tôi đã cho cô thông tin liên quan tới chuyện đó.”

Lần này tới lượt Thư Trừng trở tròn mắt, anh nói không sai một chữ nào. Sau khi im lặng một lúc, cô nói: “Anh không cần phải phân tích tôi, tôi sẽ không làm pháp y cho anh đâu.”

Quý Phạm Thạc khinh thường: “Mời cô tới làm pháp y là ý của bạn tôi, tôi đâu có mời cô?”

Cho dù là ở trường đại học hay trong giới pháp y, Thư Trừng đều như một truyền kỳ, học trò xuất sắc của pháp y hàng đầu nước Mỹ, một người luôn đứng trên đỉnh cao như cô thường nghe được những lời cung kính, lời mời, lời chỉ dạy, hiếm khi phải nghe thấy những lời như “Tôi đâu có mời cô đâu” thế này.

Cô lạnh lùng đáp: “Được.” Nói xong cô liền quay người rời đi.

Ánh nắng và cơn gió mùa hạ thổi bay mái tóc ngắn, tà váy trắng của cô, bóng lưng nhỏ bé trông vừa cô độc lại lạnh lùng.

Quý Phạm Thạc nói với lại: “Nhưng cô không tò mò việc liệu tôi có biết chuyện bạn tôi biết hay không sao? Tôi còn là trưởng văn phòng thám tử đấy.”

Thư Trừng dừng bước, quay đầu lại: “Tôi không định chia sẻ bí mật của mình với anh, càng không muốn làm pháp y cho văn phòng thám tử của anh.”

Chương 3: Chương 3: Tiệc tối

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi rời khỏi văn phòng thám tử của Quý Phạm Thạc, Thư Trùng nhận được điện thoại của An Khả: “Trùng à, về rồi cũng không nói với anh một tiếng, con bé này đúng là vô tâm.”

Thư Trùng mỉm cười: “Em tưởng anh đi công tác rồi.”

“Làm gì trùng hợp thế chứ, anh đang ở công ty. Em thì sao? Giờ em ở đâu? Anh tới đón em về nhà nhé?”

Lúc này Thư Trùng cũng đang đi xuống núi, cô đứng bên đường bắt taxi, khi quay đầu lại thì thấy một tấm bảng chỉ đường gần đó, cô vội đi nhanh tới đó rồi nói vào điện thoại: “Đường lớn Thanh Vân.”

“Sao em lại chạy tới đó? Tìm chỗ nào mát mà tránh nắng, anh tới ngay.”

Sau khi tắt máy, Thư Trùng đứng dưới bóng cây, quay đầu nhìn căn nhà cũ kia.

Khoảng mười phút sau, một chiếc SUV dừng lại trước mắt Thư Trùng, cửa xe được hạ xuống, An Khả để lộ gương mặt điển trai, trắng trẻo của mình: “Nóng rồi chứ gì, mau lên xe đi.”

Vừa lên xe anh ấy đã hỏi: “Sao một mình em lại chạy tới đây?”

Thư Trùng trả lời ngắn gọn: “Có chút chuyện.”

An Khả lập tức nghĩ tới chuyện có thể khiến cô phá bỏ thói quen chỉ về nhà vào tết Trung Thu suốt năm năm chắc chắn phải là chuyện lớn. Mà chuyện lớn của Thư Trùng trước giờ chỉ có một: “Là chuyện liên quan tới vụ hỏa hoạn đêm Giao thừa sao?”

“Vâng.” Ở trước mặt An Khả, Thư Trừng không cần giấu giếm như trước mặt mẹ. An Khả biết cô đang làm cho FBI, biết cô vẫn luôn muốn phá vụ án 13 năm trước, cũng biết cô có trở ngại tâm lý. Nếu như tạm gác quan hệ họ hàng của họ sang một bên, vậy An Khả chính là người bạn khác giới duy nhất của cô, cũng là người đồng trang lứa duy nhất cô có thể dốc bầu tâm sự.

An Khả nhìn Thư Trừng một gái, vẻ mặt cô rất bình tĩnh, ánh mắt không có lấy một gợn sóng: “Em điều tra được gì chưa?”

Thư Trừng lắc đầu: “Chưa.”

“Cứ từ từ, không phải vội.”

“Vâng.”

Suốt chặng đường, đa số đều là An Khả tìm chủ đề nói chuyện, cho dù chủ đề có hay tới mấy, khi tới lượt Thư Trừng nói, cô chỉ dùng vài ba câu đã làm đối phương mất hứng.

An Khả biết tính của cô nên cũng không thấy ngượng gì. Thư Trừng vẫn luôn đau đầu người đàn ông cô vừa gặp trong căn nhà khi này.

—

Tới giờ ăn cơm tối, đối với cậu mẹ, bữa cơm này chẳng khác nào một bữa cơm đoàn viên khó có được. Cậu vui vẻ kéo An Khả uống vài ly, sau mấy tuần rượu, cậu cũng bắt đầu bộc bạch tâm sự.

“Trừng à, cháu đột nhiên về nước, mấy ngày nữa là tới Thất tịch* rồi, có phải về nước đón Thất tịch với bạn trai không?”

*Lễ Tình nhân của người Trung Quốc, rơi vào ngày 7 tháng 7 âm lịch.

Mẹ và An Khả đều nhìn cô chăm chăm.

Thư Trừng húp một ngụm canh, nói thẳng: “Cháu không có bạn trai.”

Cậu nhíu chặt mày: “Này sao được, cháu cũng 23 rồi, yêu đương được rồi. Yêu nhau khoảng hai, ba năm, tới 25, 26 tuổi kết hôn là vừa đẹp, đi làm phấn đấu tới ba, bốn năm gì đó, tới 29 tuổi sinh con cũng quá tuyệt.”

Thư Trừng và An Kỳ nhìn nhau, cả hai đều lấm tấm mồ hôi. Đúng là giảng viên đại học, nghĩ gì cũng biết nhìn xa trông rộng.

Lúc này mợ nói: “Chi bằng để An Khả giới thiệu cho cháu mấy người. Người nó quen biết đều là những người xuất sắc, thành đạt về sự nghiệp hoặc bối cảnh gia đình ổn, để nó sắp xếp mấy đối tượng xem mắt cho cháu nhé?”

An Khả đập bàn: “Được nha. Vừa hay ngày mai con phải tham gia một buổi tiệc với công ty đối tác, mai đưa em đi cùng luôn.”

Thư Trừng muốn từ chối, mấy chỗ đó nhiều người, cô thấy không quen lắm. Cô không giỏi trò chuyện, không muốn nở nụ cười giả tạo, cũng không muốn lãng phí thời gian với một đám động vật tiết đầy hormone nam đó, cô thích ở một mình hơn.

Thấy cô không phản ứng gì, An Khả khế đá cô mấy cái, Thư Trừng lập tức hiểu ý: “Vâng, mai em đi.”

Cậu mợ rất hài lòng với đáp án này, cậu chuyển chủ đề lên người An Khả: “Ngày mai là ngày đi tìm bạn trai cho Thư Trừng, không phải là ngày đi tìm bạn gái cho con, con nhất định phải quan tâm em ấy nhiều vào, đừng chỉ biết chơi cho mình.”

An Kỳ thấy hơi phiền, nhiều lúc bố anh còn thích cảm ràm hơn cả mẹ anh, mấy lời người già nói cứ như Đường Tăng tụng kinh vậy, đau hết cả đầu.

“Bố, con biết mà.”

Cậu vẫn không yên tâm: “Người có bối cảnh gia đình tốt mà đạo đức không tốt cũng không được.”

“Vâng.”

“Trông cứ nhí nha nhí nhố cũng không được.”

“Vâng.”

“Loại thích trêu hoa ghẹo nguyệt như con cànong không được.”

“Vâng... Ấy, không đúng, bố, bố nói vậy là sao? Con chỉ chăm chỉ thay bạn gái thôi mà, thi thoảng về muện là vì tiếp khách, con cũng đâu có cách nào khác.”

Cậu đập bàn, ba người còn lại đều giật mình: “Là vậy đấy, kiểu người suốt ngày viện cớ công việc, không thật thà như còn rất không được.”

Mặt An Khả tím tái, Thư Trùng ngồi một bên nhin cười.

Ăn tối xong, Thư Trùng vào phòng làm việc, An Khả mang hai cốc cafe đi vào, anh khẽ đặt một cốc trong tay xuống cạnh Thư Trùng: “Ngày mai anh đưa em đi dạo nhé?”

Thư Trùng vẫn nhìn vào màn hình máy tính: “Em không muốn đi.”

“Anh đưa em đi mua đồ để “câu cá”.”

“Em không muốn câu.”

An Khả biết tính tình của cô em này, cô có trở ngại giao tiếp, đương nhiên sẽ không muốn tới những nơi như tiệc tùng. Nhưng bố anh nói đúng, Thư Trùng đã 23 tuổi rồi, vậy mà cô còn chưa yêu lần nào. Đây là độ tuổi vừa đẹp để tìm bạn trai, cảm nhận sự tươi đẹp tình yêu mang lại, có lẽ nó sẽ có tác dụng tốt cho tâm lý của cô.

An Khả khoác một tay lên vai Thư Trùng: “Yên tâm, tối mai anh sẽ đi theo em suốt buổi tiệc.”

Thư Trùng vẫn không hứng thú, một lúc sau, cô buông chuột ra, nhìn chằm chằm An Khả: “Em không muốn tìm bạn trai, phần nhiều là vì chuyện 13 năm trước. Chỉ cần ngày nào vẫn chưa bắt được hung thủ, ngày đó em vẫn không thể sống vui vẻ được.”

An Khả đau lòng, anh an ủi: “Trùng à, những chuyện đó đều đã qua cả rồi, em không thể để đau thương của quá khứ vướng bận tới tương lai của em.”

Thư Trùng im lặng.

Một lúc sau, An Khả lại dịu dàng nói: “Nghe anh khuyên một câu, em đi đi. Cho dù không phải để tìm bạn trai cũng có thể cảm nhận người trẻ như em đang sống thế nào. Trên thế giới này, người đau khổ không chỉ có một mình em.”

Thư Trùng không đáp, cô suy nghĩ hồi lâu rồi nói: “Thôi được rồi, nhưng điều kiện là đi sớm về sớm.”

Sáng sớm mùa hè khá mát, mặt trời vừa thức giấc đã chiếu sáng nơi nơi.

Bên bờ sông có rất nhiều người tới tập thể dục, An Khả đưa Thư Trùng chạy bộ dọc theo bờ sông, sau đó về tắm rửa rồi ăn sáng, cuối cùng là đi dạo phố.

Khi ở trong xe, An Khả liếc nhìn đôi giày bột màu trắng của Thư Trùng: “Em ra nước ngoài cũng năm năm rồi, gu vẫn không đổi gì hết, thảo nào không tìm được bạn trai.”

Thư Trùng biết An Khả đang có ý gì: “Giày bột sẽ an toàn hơn.”

“Logic của em kỳ thật đấy.”

Thư Trừng chỉ cười không nói gì.

Hai người đi vào khu bán giày cho nữ ở trung tâm thương mại.

An Khả cầm một đôi giày xăng đan màu xanh nhạt đính đá lên, hỏi Thư Trừng: “Đôi này sao?”

Thư Trừng lắc đầu: “Chẳng ra gì hết.”

“Đôi kia thì sao?” Lần này An Khả lại cầm một đôi giày cao gót mũi nhọn.

Thư Trừng vẫn vô cảm. An Khả thẳng thừng ấn cô xuống sofa, đích thân đi chọn giày cho cô.

Nhân viên bán hàng nhìn Thư Trừng, sau đó quay đầu nói với An Khả: “Đây là em gái anh nhỉ? Xinh thật đấy, theo tôi thấy đôi này rất hợp với cô ấy.” Nhân viên lấy một đôi xăng đan đính đá trắng ở quầy bên cạnh lên, phía sau còn đính cánh bướm, trông vừa đáng yêu lại tao nhã, quả thật rất hợp với Thư Trừng.

An Khả hài lòng: “Được, lấy cho cô ấy đôi 36.”

Mua giày xong, hai người lại đi mua quần áo. Biết Thư Trừng không hứng thú với việc mua sắm nên An Khả đã chọn luôn cho cô một bộ lễ phục hở vai màu tím, cuối cùng anh kéo cô tới một salon làm tóc. Hai người dạo phố một ngày, chẳng mấy chốc trời đã nhá nhem.

An Khả đợi bên ngoài, Thư Trừng thay đồ trong xe. Một lúc sau, cô đã thay quần áo xong, cô hạ cửa xe xuống, nói với An Khả: “Có thể vào được rồi.”

An Khả mở cửa xe ra, anh không khỏi sửng sờ. Thư Trừng lặng lẽ ngồi ở ghế lái phụ, bộ váy màu tím ôm trọn lấy cơ thể cô, đôi chân

trắng ngần, thon dài toát lên vẻ gợi cảm, quyến rũ, không ngờ em gái mình lại có lúc mê người đến thế.

Thư Trừng nhìn An Khả, lạnh lùng nói: “Còn nhìn nữa là em không đi nữa đâu.”

An Khả khởi động xe: “Em không thể tàn nhẫn với anh trai mình thế được, lần đầu tiên anh thấy em mặc đồ nghiêm túc, quyến rũ thế mà, nhìn thêm mấy cái cũng đâu chết ai.”

Thư Trừng không nói gì, An Khả liếc cô một cái. Anh thấy cô bỏ một đôi găng tay y tế vào hộp trong suốt trong balo, sau đó là túi xách đi dự tiệc, thuốc an thần, cuối cùng là điện thoại.

An Khả biết Thư Trừng có thói quen uống thuốc an thần, anh cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ, nhưng thứ trong hộp kính kia thì... Anh đã nghe nói tới nguồn gốc của đôi găng tay đó, đó là đồ do giáo sư Jennifer Watts đích thân đặt làm rồi tặng cho cô, cả thế giới cũng chỉ có một đôi. Vừa nghĩ tới đôi găng tay đó đã chạm vào vô số người chết, An Khả không khỏi hoảng loạn.

“Này, cô hai à, em đừng nhét thứ đáng sợ thế vào chiếc túi tao nhả kia được không?”

Thư Trừng không chút do dự đáp: “Không được.”

“Vậy em cũng đâu cần mang theo nó 24/24 đâu?”

“Thói quen nghề nghiệp thôi. Anh yên tâm, ngày nào em cũng khử trùng đôi găng tay này.”

Đối với An Khả, điều này hoàn toàn không nằm ở việc có khử trùng hay không. Bỏ đi, dù sao từ nhỏ cô em gái này đã có tư duy các người, một cô gái yếu ớt như cô thấy không sao, vậy mà một người đàn ông to khỏe như anh lại nổi da gà.

Xe An Khả dừng lại trước vườn hoa của một căn biệt thự rực rỡ ánh đèn, còn chưa xuống xe đã có thể nghe thấy tiếng âm nhạc vọng ra từ bên trong, cách một cánh cửa xe vẫn có thể thấy nam nữ lần lượt đi vào bên trong.

An Khả dừng xe lại, đưa Thư Trùng vào cổng vườn hoa. Có hai bảo vệ đứng canh gác ở cổng, An Khả đưa giấy mời màu xanh lam cho bảo vệ, bảo vệ mở ra nhìn, sau đó lập tức để họ vào.

Hai người vừa vào trong đã thấy cảnh tượng vô cùng náo nhiệt, nhộn nhịp. Một bên của vườn hoa là quầy đồ ăn tự chọn, bên còn lại có đặt mấy bàn tròn nhỏ, vài ba người ngồi quanh bàn trò chuyện, ăn uống. Nam mặc vest nghiêm chỉnh, phong độ, nữ mặc đồ gợi cảm, gương mặt trang điểm tỉ mỉ, điều này khiến bữa tiệc như biến thành cuộc thi hoa hậu, người mặc váy hở vai, trang điểm nhạt nhòa chỉ có mình Thư Trùng.

An Khả kéo cô đi qua vườn hoa, suốt cả chặng đường luôn có người tới bắt chuyện với anh.

“Ấy, tổng giám đốc Long tới rồi, còn đưa cả người đẹp tới nữa hả?”

“Tổng giám đốc Long, sao người đẹp lần này khác hẳn so với người lần trước thế?”

Long An Khả chỉ cười, Thư Trùng đứng bên khinh bỉ: “Thảo nào cậu nói anh thế.”

An Khả thấp giọng nói: “Đừng nghe họ nói linh tinh, đùa với nhau cả thôi.”

Thư Trùng vỗ tay An Khả: “Anh yên tâm, quaan vương nào mà chẳng có một hậu cung. Cậu không hiểu chứ em hiểu lắm.”

Đừng trách Thư Trùng nói vậy, bởi lẽ mấy năm nay việc làm ăn của An Khả ngày một phát triển, tính nét trắng hoa, chơi bời cũng

ngày một lộng hành hơn, việc tới quán bar, cả đêm không về đã là chuyện cơm bữa.

Thư Trừng và An Khả đi vào biệt thự, đồ đạc trong phòng khách đã được dọn đi hết, thay vào đó là mười mấy chiếc bàn tròn nhỏ như trong vườn hoa. Bàn tròn ở đây vẫn chưa có người ngồi, trên cầu thang lên tầng 2 còn có hai vệ sĩ đứng canh gác.

Chương 4: Chương 4: Ân mạng

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đi qua phòng khách là một bể bơi ngoài trời, lúc này không ai xuống bơi hết, mọi người đều đứng cạnh hồ bơi theo cặp.

An Khả lấy một ly nước cam từ chỗ phục vụ đưa cho Thư Trùng, còn anh thì uống rượu vang. Hai người vừa nâng ly lên đã thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi xanh lam, quần âu dài màu đen đi tới.

Người đàn ông cũng ưa nhìn, dáng vẻ khoảng 25, 26 tuổi, dáng người cao ráo, có lẽ thường xuyên tập thể dục nên trông anh ta khá khỏe khoắn, đôi mắt đen láy dạo chơi trên người Thư Trùng. Lát sau anh ta nói với An Khả: “Tổng giám đốc Long, đây là bạn gái anh sao? Sao không giới thiệu chút vậy?”

An Khả cười nói: “Bạn gái gì chứ, đây là em gái tôi, Thư Trùng.”

“Em gái?” Ánh mắt người đàn ông nhìn Thư Trùng càng nóng bỏng hơn: “Lần đầu tiên nghe anh nói có em gái đấy, không đùa tôi chứ?”

An Khả nhìn Thư Trùng, mặt cô vẫn vô cảm như ngày thường: “Trước đó con bé học ở Mỹ suốt, ít khi về nước lắm.”

“Ồ, ra là vậy.” Người đàn ông đưa tay phải về phía Thư Trùng, nở nụ cười điển trai, nhưng Thư Trùng lại thấy nụ cười đó rất giả tạo: “Chào em, anh là tổng giám đốc của điện tử Công Phong, Hứa Tuấn. Nhân tiện nói luôn, anh cũng là người tổ chức buổi tiệc này, em cứ chơi thoải mái nhé, đừng câu lệ.”

Thư Trùng nhìn bàn tay trước mặt, không hề có ý nắm lấy: “Xin chào.”

Hứa Tuấn ngượng ngùng rút tay về, vỗ vai An Khả, nói: “Tổng giám đốc Long, em gái anh thẹn thùng hơn anh nhiều đấy.”

Tới chín giờ, người tới tham gia tiệc càng nhiều hơn. Hứa Tuấn nhìn dòng người đông đúc: “Tổng giám đốc Long, anh đưa em Trùng đi chơi đi, tôi đi tiếp mấy vị khách khác.” Khi rời đi, Hứa Tuấn còn ần ý nhìn Thư Trùng một cái.

Danh xưng “em Trùng” này vừa mới lạ lại buồn nôn, nó khiến Thư Trùng nổi da gà. An Khả vốn muốn hỏi Thư Trùng thấy Hứa Tuấn thế nào, nhưng còn chưa mở miệng đã thấy Thư Trùng nói: “Người này xấu thật.”

An Khả nuốt lại lời định nói vào trong, anh nhìn đám người một lượt, tia được mấy người đàn ông trẻ tuổi khá thư sinh: “Trùng, em thấy người đàn ông bên kia thế nào?”

Thư Trùng vừa nhìn đã nhú mày: “Non choẹt.”

“Người kia thì sao?” An Khả lại nhìn một người trông rất phong độ, chín chắn dưới ánh đèn.

“Anh không thấy da anh ta như vịt quay Bắc Kinh sao? Em không thích ăn vịt quay.”

An Khả lập tức hiểu đây không phải gu của cô.

Khi anh đang chọn mấy người bạn trai cho Thư Trùng, một cô gái nóng bỏng đi về phía hai người họ. Cô gái nhìn Thư Trùng một lúc, dù chỉ một cái nhìn nhưng Thư Trùng đã cảm nhận rõ sự đổ kỵ trong ánh mắt cô ta, cô biết cô gái này đã coi cô thành bạn gái An Khả.

Người phụ nữ nâng ly chạm vào ly rượu của An Khả, yếu điệu nói: “Tổng giám đốc Long, đã lâu không gặp.”

An Khả cười: “Tổng giám đốc Lý, lâu rồi không gặp.”

Người phụ nữ nói: “Anh Long, gần đây công ty tôi mới ra mắt một dự án mới, chúng tôi có ý muốn hợp tác với quý công ty, không biết giờ anh có rảnh để nói chuyện riêng không?”

An Khả nhìn Thư Trùng, Thư Trùng lập tức hiểu ý: “Anh đi đi, em ở mình được.”

Một lúc sau, An Khả gật đầu: “Có chuyện gì thì gọi cho anh.”

Thư Trùng khẽ đáp: “Vâng.”

Người phụ nữ lập tức khoác tay An Khả, quay đầu lại nhìn Thư Trùng, ánh mắt đầu khiêu khích.

Thư Trùng cười lạnh, đúng là người phụ nữ ngu ngốc.

An Khả vừa đi, cô đã đứng một mình bên bàn tròn uống nước cam. Một lúc sau, cô nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên: “Ấy, em Trùng, anh em đâu?”

Thư Trùng chán nản quay đầu lại, lập tức nhìn thấy gương mặt tươi cười của Hứa Tuấn. Hứa Tuấn cũng ưa nhìn, mặt mũi sáng sủa, nhưng vẻ trắng hoa trên người anh ta khiến Thư Trùng phản cảm. Có điều người này là đối tác kiêm bạn của An Khả, cho nên cô chỉ có thể lịch sự tiếp lời.

“Vừa nãy đi cùng một cô gái rồi.” Thư Trùng đáp xong cũng không nói gì nữa.

Hứa Tuấn liên tục tìm đề tài nói chuyện, từ trường Thư Trùng học tới nghề cô làm, cuối cùng anh ta hỏi: “Em Trùng có bạn trai chưa?”

Thư Trùng vẫn trả lời ngắn gọn như mấy câu hỏi trước: “Chưa.”

Nụ cười của Hứa Tuấn càng đậm hơn.

Lúc này, người phụ nữ kéo An Khả đi trước đó đã khoác tay anh quay lại, kêu gọi đi về phía Thư Trùng và Hứa Tuấn.

An Khả vừa tới nơi, Hứa Tuấn đã hứng thú nói: “Tổng giám đốc Long, anh như nay là không được rồi nha, có cô em gái giỏi giang như vậy cũng không giới thiệu cho tôi.”

Nghe thấy hai chữ em gái, người phụ nữ khoác tay An Khả sững sờ, sau đó ánh mắt nhìn Thư Trừng của cô ta đã dịu dàng hơn nhiều.

An Khả nói: “Không phải hôm nay đưa tới cho hai người làm quen rồi sao.”

Hứa Tuấn tới cạnh An Khả, mắt vẫn nhìn Thư Trừng: “Nếu như tôi theo đuổi em gái anh, anh có đồng ý không?”

Lời anh ta nói không quá to cũng không quá nhỏ, Thư Trừng và người phụ nữ kia đều nghe thấy rõ.

Người phụ nữ phụ họa: “Tổng giám đốc Hứa là người đứng đầu điện tử Công Phong, lại hợp tác nhiều lần với tổng giám đốc Long, giờ còn là bạn bè với nhau, đây đúng là duyên phận.”

An Khả nhìn Thư Trừng, cô vờ như không nghe thấy, nhưng vẻ mặt lại khó chịu, liên tục nhìn đồng hồ, thậm chí còn đặt ly nước xuống, nhìn ra phía khác.

An Khả lập tức hiểu ẩn ý của hành động này: Đi sớm về sớm.

An Khả vẫn duy trì nụ cười khách sáo, chuẩn bị rút lui. Bỗng nhiên trong nhà vệ sinh nữ gần hồ bơi vang lên tiếng hét, sau đó nhóm người nháo nhào cả lên.

Linh cảm nghề nghiệp nói cho Thư Trừng biết chắc chắn nơi đó đã xảy ra chuyện. Bốn người lập tức đi về phía nhà vệ sinh.

Địa điểm xảy ra chuyện là trước bồn rửa mặt của nhà vệ sinh nữ. Lúc này một nhóm người đã vây kín lối vào, ai cũng hoảng sợ, lo lắng, có người muốn nhìn nhưng lại không dám.

Hứa Tuấn là người tổ chức bữa tiệc kiêm chủ biệt thự, anh ta đi lên trước giải tán mọi người, Thư Trùng rào bước theo sau.

Một thi thể phụ nữ xuất hiện trước mắt mọi người. Thi thể đã chết rất thảm, lễ phục sang trọng bị cắt hết phía trước, nội y đã biến mất, hai má bị cứa một dấu X, trên cổ còn có một vết thương sâu hoắm.

Khi nhìn thấy xác chết, Hứa Tuấn ngớ người tại chỗ. Chẳng mấy chốc giọng nói của một người phụ nữ đã vang lên: “Gọi bảo vệ tới duy trì hiện trường, mau báo cảnh sát nhanh.” Thư Trùng cao giọng nói với mọi người: “Tất cả lùi về sau 5m.” Cô vừa dứt lời, năm, sáu bảo vệ mặc đồ đen đã đi tới dồn mọi người cách xa thi thể ra.

Thư Trùng lấy thuốc an thần trong túi, bóc hai viên bỏ vào miệng, sau đó lại lấy hộp đựng găng tay ra, tiếp đó cô đưa hết đồ cho An Khả cầm, còn mình thì đeo găng tay lên, đi về phía thi thể.

Khi mọi người đang bàn tán xôn xao, Thư Trùng điềm tĩnh đi về phía trước, ai cũng nhìn chằm chằm cô.

“Cô gái đó là ai thế? Gan thật đấy, lại dám chạm vào xác chết.”

“Hình như là người tổng giám đốc Long đưa tới. Không biết là ai nữa, nhưng gan thật.”

Thấy cảnh này, Hứa Tuấn sửng sốt, mặc dù anh ta biết Thư Trùng học pháp y, nhưng anh ta vẫn lo lắng. Anh ta tới cạnh An Khả, nhỏ giọng nói: “Em Trùng đang làm gì thế? Không sao chứ?”

Đây là lần đầu tiên An Khả tận mắt nhìn thấy Thư Trùng khám nghiệm tử thi, dáng vẻ bình tĩnh đó khiến anh không khỏi khâm phục: “Trùng là pháp y của FBI, anh nghĩ có vấn đề gì không?”

Hứa Tuấn vô cùng bàng hoàng, còn trẻ vậy đã được làm cho FBI. Ánh mắt anh ta lập tức dõi theo bóng lưng nhỏ bé kia, không sao rời đi được.

Thư Trừng khẽ ấn xuống vết thương trên cổ của thi thể, một ít máu chảy ra ngoài. Cô tiếp tục sờ vết thương trên má trái nạn nhân, vạch miệng vết thương ra, không ngờ có thể nhìn thấy răng trong miệng từ chỗ này. Cô nhìn sang vết thương bên má phải, cũng có thể nhìn xuyên qua khoang miệng như thế. Cuối cùng Thư Trừng nhìn ba vết thương trên người nạn nhân, lát sau cô chọc ngón trỏ vào vết thương trên mặt nạn nhân, rồi lại chọc vào vết thương ở cổ. Làm xong mọi việc, Thư Trừng nhú mày suy nghĩ.

Khi cảnh sát tới biệt thự đã thấy Thư Trừng ngồi bên cạnh thi thể.

Người phụ trách vụ án này là đội trưởng đội hình sự cục Công an thành phố, Trần Hàn, một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi.

Trần Hàn tìm chủ nhân biệt thự Hứa Tuấn, hỏi thẳng: “Người bên cạnh thi thể là ai? Sao mấy người có thể để người khác tùy tiện chạm vào thi thể thế được?”

“Cô ấy là...”

“Cô ấy là bạn của cháu, hiện đang là pháp y.” Hứa Tuấn vừa định lên tiếng, một giọng nói trầm ồm đã vang lên.

Mọi người nhìn về phía phát ra âm thanh, một người đàn ông mặc đồ thoải mái lại không mất phong độ đi tới. An Khả quan sát người đàn ông này, khôi ngô tuấn tú, sống mũi cao thẳng, hai tay đút túi quần, dáng vẻ ung dung nhưng vẫn khiến người ta nể phục, anh đi tới đâu, mọi người đều lần lượt nhường đường tới đó.

Trần Hàn nhìn người tới: “Thì ra là bạn của Phạm Thạc hà, vậy chắc chắn không cần nghi ngờ về năng lực nữa.”

Quý Phạm Thạc nhìn người cạnh thi thể: “Chú Trần, cháu và chú cứ đứng một bên đợi đi.”

Quý Phạm Thạc vừa nhìn đã nhận ra người ngồi cạnh thi thể là người kiêu ngạo, lạnh lùng hôm qua, lúc này, bóng lưng trước mắt

vẫn y như bóng lưng rời đi hôm đó. Hôm nay cô cô cài một chiếc kẹp tóc hình cánh bướm màu xanh lam phía sau tóc, chiếc cổ thiên nga trắng ngần, sống lưng thẳng tắp, không chút mỡ thừa. Cô mặc bộ lễ phục màu tím gợi cảm, để lộ ra đôi chân thon dài, bên dưới là đôi xăng đan màu nhạt, càng làm tôn lên vẻ diễm lệ của cô.

Quý Phạm Thạc mấp máy môi, kéo dây cảnh báo đi về phía Thu Trùng: “Sao rồi, có thu hoạch gì chưa?”

Chương 5: Chương 5: Ăn ý

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thư Trừng vừa ngược mắt lên đã nhìn thấy thấy xương quai xanh gợn cảm lấp ló phía sau cổ áo chữ V của Quý Phạm Thạc. Cô sững sờ, sau đó bình tĩnh đáp: “Dựa vào nhiệt độ của nạn nhân có thể phán đoán được thời gian tử vong là hai tiếng trước, nguyên nhân chết là khí quản ở cổ và động mạch bị cắt đứt. Dựa vào vết thương của nạn nhân thì thấy hung khí gây án là đồ vật sắc nhọn. Máu của nạn nhân đã bị hút sạch, nơi này lại không có nhiều vết máu, do vậy có thể chắc chắn đây không phải hiện trường gây án đầu tiên, thi thể bị hung thủ kéo tới đây. Trước khi chết nạn nhân đã bị xâm hại, nhưng trong cơ thể không có bất kỳ DNA nào của hung thủ, chứng tỏ hung thủ đã đề phòng từ trước. Nội y của nạn nhân biến mất, có khả năng đã bị hung thủ lấy đi làm kỷ niệm. Tôi vừa kiểm tra xung quanh thi thể, không thấy bất kỳ manh mối có ích nào, dăm gậy án ở đây, lại không để lại bất kỳ manh mối nào, chứng tỏ hung thủ đã có ý định trước đó, chỉ chờ thời cơ ra tay. Hung thủ đã theo dõi nạn nhân rất lâu, thậm chí còn từng tiếp xúc với nạn nhân. Còn về động cơ gây án...”

“Ghen tỵ. Nhìn thi thể nạn nhân có thể thấy hung thủ đang ghen tỵ, căm hận.” Quý Phạm Thạc tiếp lời Thư Trừng, anh chậm rãi phân tích: “Hủy dung nạn nhân là vì ghen tỵ với vẻ ngoài cô ấy, để nạn nhân trần truồng trước mặt nhiều người là để trút giận, vậy nên hung thủ có một người là phụ nữ. Chuyện xâm hại chỉ có thể do đàn ông làm, vậy ít nhất có hai hung thủ, một nam một nữ.”

Thư Trừng nói: “Nếu nói hung thủ hủy dung nạn nhân là hung thủ, vậy người này sẽ rất khỏe, vì bốn vết dao trên mặt nạn nhân gần như rất sâu, đứt khoát, chuẩn xác. Mặc dù vết thương ở cổ của nạn nhân cũng do dao tạo nên, nhưng loại dao của hai vết thương hoàn toàn khác biệt, qua so sánh đối chiếu có thể thấy rõ vết thương ở cổ và mặt là do hai người gây ra.”

“Người phụ nữ khỏe có thể do thường xuyên tới phòng tập gym, cũng có thể là do có tập võ, tuổi từ 28 đến 35, độc thân, không thích giao tiếp, ít bạn bè, có thể gần đây đã bị bạn trai phản bội. Hung thủ nam cũng có đặc điểm như hung thủ nữ, điểm khác biệt duy nhất là anh ta không tập một loại võ nào hết. Hai người không giỏi giao tiếp có thể hợp lại cùng nhau gây án, nguyên do có thể vì cuộc sống của họ gặp cùng một vấn đề, vấn đề này chính là cả hai đều không hài lòng về cuộc sống của mình.”

Hai người nói một tràng dài, không chỉ khiến mọi người có mặt tại hiện trường há hốc miệng, ngay cả Quý Phạm Thạc và Thư Trừng cũng không khỏi nghĩ: Sao hai người lại ăn ý thế chứ!

Thư Trừng quay người đứng dậy, Quý Phạm Thạc quan sát cô lần nữa. Hôm nay cô trang điểm nhẹ, đôi mắt long lanh, tóc được buộc gọn lên, để lộ ra chiếc cổ trắng ngần, xương quai xanh tôn lên vóc dáng nhỏ nhắn của cô, khiến người ta chỉ muốn ôm vào lòng bảo vệ, che chở.

Thư Trừng để ý tới ánh mắt Quý Phạm Thạc nhìn mình như đang bốc cháy, cô bị nhìn tới nỗi hai má cũng nóng ran.

Nhưng cô vốn đã là người lạnh nhạt nên vẫn vô cảm nói: “Tôi biết email của anh, sau khi về tôi sẽ gửi cho anh báo cáo khám nghiệm tử thi sơ bộ.” Cô chuẩn bị rời đi thì chợt dừng lại, nói thêm: “Đừng hiểu lầm, tôi chỉ đang làm chuyện một pháp y nên làm thôi, dù sao tôi cũng là người kiểm tra thi thể này.”

Thư Trừng cười gằng tay ra, bỏ vào hộp kính: “An Khả, đi thôi.”

Quý Phạm Thạc nhìn theo bóng cô, đương nhiên anh cũng để ý thấy An Khả. Khi anh quan sát An Khả, anh ấy cũng nhìn anh bằng ánh mắt thiện chí, sau đó gật đầu với anh.

Lúc này, có cảnh sát vội vã chạy ra từ nhà vệ sinh: “Đội trưởng Trần, chúng tôi tìm được hiện trường gây án đầu tiên rồi.”

Mắt Quý Phạm Thạc sáng lên: “Dẫn đường.”

Cảnh sát đưa mọi người đi qua con đường nhỏ đầy cây cỏ, sau đó dừng lại trước một căn nhà bình thường. Trong căn nhà chất đầy đồ linh tinh, bụi bặm bám khắp nơi, duy chỉ có nền nhà sạch bóng, giống như vừa được dọn dẹp xong. Một góc cửa căn nhà có đặt mấy bể cá lớn đã bị bỏ từ lâu, trong bể cá đựng đầy máu tươi.

Nhìn thấy cảnh này, trong đầu Quý Phạm Thạc lập tức hiện lên cảnh tượng một người phụ nữ trốn dưới gốc cây ngoài nhà kho, nhân lúc người chết đi vệ sinh một mình, cô ta đã dùng thuốc mê bịt miệng, mũi nạn nhân lại, khiến nạn nhân hôn mê, sau đó kéo nạn nhân vào phòng này cho người đàn ông xâm hại, bản thân thì ra ngoài hóng gió, canh chừng. Khi người đàn ông xâm hại xong, anh ta đã cắt đứt khí quản và động mạch của nạn nhân. Lúc này người phụ nữ đi vào, hai người cùng rút máu trong người nạn nhân vào bể cá, quá trình đó sẽ rất lâu nên thời gian tử vong mới được đoán là hai tiếng trước.

Sau khi hút máu xong, người phụ nữ rạch bốn nhát dao lên mặt nạn nhân, sau đó cắt váy nạn nhân, cởi hết nội y của nạn nhân ra, cuối cùng hai tên hung thủ cùng xử lý vết máu trên người nạn nhân, dọn sạch dấu chân, vết máu ở sàn nhà. Đợi khi thời cơ tới, chúng ném thi thể nạn nhân vào nhà vệ sinh, khi mọi người nháo nhào lên, chúng đã nhanh chóng rời đi.

Vừa lên xe, Thư Trừng đã uống hai viên thuốc an thần, nhìn thấy hành động của cô, An Khả đau lòng nói: “Đã là thuốc thì kiểu gì cũng độc hại, áp lực thì tới công ty ăn, anh lo ăn lo mặc cho, còn có thể tìm cho em một người đàn ông như em mong muốn nữa.”

Thư Trừng nhíu mày, cất thuốc đi: “Người như Hứa Tuấn ấy hả?”

An Khả nghe ra sự châm biếm trong lời cô nói: “Vậy em thích người thế nào? Giống người đàn ông vừa nãy?”

Thư Trùng lập tức nhớ tới dáng vẻ người đó: “Em không quen anh ấy.”

“Nhưng cậu ấy nói mình là bạn em.”

“Người hôm qua em đi tìm chính là anh ấy, nhưng người gửi email cho em lại là bạn anh ấy.”

“Anh thấy vị lãnh đạo cục Công an thành phố vừa nãy rất cung kính với cậu ấy, khả năng là người này có bản lĩnh. Chuyện bạn cậu ấy biết, không chừng cậu ấy còn biết nhiều hơn.”

Thư Trùng em lặng một lúc: “Ừm, quả thật anh ấy rất giỏi. Anh ấy từng là chuyên gia tâm lý tội phạm hàng đầu của Cục tình báo quân đội – 6 nước Anh.”

An Khả bàng hoàng: “Mẹ kiếp, kinh vậy á, sao em lại biết?”

Thư Trùng bình tĩnh nói: “Ba năm trước em có tham gia tọa đàm bí mật nhân tài hình sự của bộ Quân sự hai nước Anh-Mỹ với giáo viên của em. Khi đó anh ấy đã là một chuyên gia tâm lý tội phạm nổi tiếng, còn em chỉ là một kẻ vô danh. Trong buổi tọa đàm bí mật đó, có hơn 20 chuyên gia tâm lý tội phạm, ai cũng già khú đế rồi, chỉ mình anh ấy là thanh niên, thậm chí anh ấy còn có một bài diễn thuyết ở đó nữa. Anh biết đấy, trí nhớ của em rất tốt, nhất là đối với mấy nhân vật hiển hách như vậy.”

An Khả cảm thán: “Ba năm trước.... Chậc, anh thấy giờ cậu ấy vẫn còn trẻ lắm, ba năm trước không phải còn trẻ hơn sao?”

“Ừm, khi đó em cũng rất bất ngờ, vậy nên em đã đọc tài liệu của anh ấy. Anh ấy tên Quý Phạm Thạc, ba năm trước mới chỉ 24 tuổi.”

“Vậy bây giờ mới 27?” An Khả không khỏi ngớ ngàng: “Chà, theo anh thấy IQ của em đã kinh khủng lắm rồi, không ngờ còn có người khủng hơn em.”

Thư Trừng không chút lưu tình nói: “Là do anh gốc quá thôi.”

An Khả không hề nổi giận mà còn trêu chọc: “Không có mấy người gốc như anh, sao lại có mấy người IQ cao như bọn em được? Nói thật, vừa nãy anh thấy ánh mắt cậu Quý Phạm Thạc đó nhìn em mãnh liệt lắm, em có suy nghĩ gì không?”

Thư Trừng vô cùng bình tĩnh: “Ánh mắt của Hứa Tuấn còn mãnh liệt hơn, nhưng cũng đâu có gì?”

An Khả hiểu ra ngay, cho dù là ai cũng không có khả năng với cô.

Khi hai người về tới nhà đã hơn mười giờ, bất ngờ là cậu mợ vẫn chưa đi ngủ.

Thư Trừng vừa vào nhà, hai ông bà đã hỏi: “Trừng, sao rồi con? Có thấy ai được không?”

“Nếu thích cứ nói thẳng, để An Khả móc nối cho cháu.”

Thư Trừng mỉm cười, nhìn sang An Khả, ý là: Mau cứu em.

An Khả nhìn cái là hiểu, anh kéo hai ông bà ngồi xuống ghế: “Trừng không ưng ai hết, nhưng có nhiều người nhìn em ấy lắm. Ví dụ như tổng giám đốc điện tử Công Phong, Hứa Tuấn ấy, anh ấy có ấn tượng rất tốt với Thư Trừng nhà mình.”

Nhân lúc đó, Thư Trừng vội chuồn lên tầng. Chuyện đầu tiên cô làm sau khi vào phòng là khử trùng găng tay và hộp đựng, sau đó cầm quần áo ngủ đi tắm.

Tắm xong, Thư Trừng lau qua đầu rồi ngồi vào máy tính, chuẩn bị viết báo cáo khám nghiệm tử thi. Cô vừa đánh được mấy chữ, trong đầu đã hiện lên dáng vẻ lạnh lùng của Quý Phạm Thạc khi phá án. Anh không cần nhìn thấy hiện trường, chỉ dựa vào báo cáo sơ bộ của cô lại có thể khắc họa ra được chân dung tội phạm như vậy, quả nhiên tài không đợi tuổi.

Nghĩ tới đây, Thư Trùng lại nhớ tới lời An Khả nói với cô khi ở trên xe: “Chuyện bạn cậu ấy biết, có khi cậu ấy còn biết nhiều hơn.” Chưa nói tới việc Quý Phạm Thạc biết nhiều hay ít, ít nhất bạn anh có thể gửi tin nhắn đó vào email của cô, dù cô tới chỗ Quý Phạm Thạc, chứng tỏ hai người họ biết quá khứ của cô, nắm trong tay thông tin về vụ nổ đêm Giao thừa 13 năm trước. Nghĩ vậy, Thư Trùng xóa mấy lời mở đầu của báo cáo đi, đánh thẳng mấy chữ: “Ngày mai tôi tới tìm anh.”

Người ở gần núi Thanh Vân đều biết ở sườn núi có một căn nhà cổ xưa, nhưng đã hơn mười năm họ không thấy ai đi vào căn nhà đó. So với những tòa nhà cao tầng, kiểu cách châu Âu hiện nay, căn nhà cổ kính đó trông vô cùng kỳ quái.

Một mình tòa nhà nằm lẻ loi giữa núi đồi, ban ngày nhìn rất âm u, quỉ dị, tới tối lại như một hang quỉ. Lúc này, trong một căn phòng ở tầng hai, ánh đèn sáng mờ ảo như đôi mắt quái vật đang thăm dò cả thành phố.

Quý Phạm Thạc ngồi trên sofa, vắt chéo hai chân, đọc một quyển sách nước ngoài dày cộp. Bỗng nhiên máy tính trên bàn phát ra âm báo, Quý Phạm Thạc đặt quyển sách xuống, ấn vào xem.

Một email với tên Oizys gửi tin nhắn tới, tiêu đề không có gì.

Quý Phạm Thạc mở email ra, sáu chữ đơn giản đập vào mắt anh: “Ngày mai tôi tới tìm anh.”

Cho dù không có tên người gửi nhưng Quý Phạm Thạc cũng đoán ra được ai là chủ nhân của email này. Cái tên này rất hợp với cô, nhìn email, khóe môi Quý Phạm Thạc không khỏi nở nụ cười khó hiểu.

Chương 6: Chương 6: Gặp lại

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngày hôm sau, khi Quý Phạm Thạc lái xe Hummer đi quanh núi Thanh Vân hóng gió về thì bắt gặp một người đứng ở cửa căn nhà.

Anh dừng xe lại, đi xuống, không chút kinh ngạc nói: “Cô tới rồi.”

Hôm nay Thư Trừng mặc một chiếc quần âu màu xanh nhạt kết hợp với áo sơ mi baby màu trắng thêu hoa văn, chân vẫn đi đôi giày bệt màu trắng, trông cô như một sinh viên ngành Mỹ thuật. So với cô gái diễm lệ mặc lễ phục màu tím tối qua, hôm nay Thư Trừng càng giống cô em gái nhà bên hơn, diễm duy nhất không thay đổi đó là đôi mắt lạnh lùng, xa cách của cô.

Thư Trừng lấy túi tài liệu ra đưa cho Quý Phạm Thạc: “Đây là báo cáo khám nghiệm tử thi hôm qua.”

Quý Phạm Thạc nhận lấy tài liệu, mở ra đọc vài trang. Dưới ánh nắng vàng, dáng vẻ nhú mày, nghiêm túc của anh còn chói hơn mặt trời.

Một lúc sau, Quý Phạm Thạc ngẩng đầu lên, nói: “Đây là báo cáo khám nghiệm tử thi coo khi cô kiểm tra sơ bộ sao?”

Thư Trừng gật đầu: “Có vấn đề gì sao? Tôi không có máy móc, thiết bị chuyên nghiệp nên chỉ phân tích được như vậy thôi.”

Khóe môi Quý Phạm Thạc cong lên: “Xem ra tôi khá xem thường hường cô rồi đấy. Phải nói rằng đây là lần đầu tiên tôi thấy bản báo cáo chi tiết như vậy khi không có thiết bị chuyên nghiệp hỗ trợ, mỗi một điều đều được phân tích logic, hợp lý.”

Thư Trừng không giỏi đối diện với những lời khen ngợi hay ý tốt của người khác, cô vô cảm nói: “Vậy sao, đó là vì anh không có thiên

phú ở mảng này thôi.”

Đây là lần đầu tiên Quý Phạm Thạc nghe người khác hình dung mình bằng bốn từ “không có thiên phú”. Anh không khỏi bật cười, cô gái này không giỏi ăn nói thật.

Mặt Thư Trừng vẫn không biến sắc, cô nói tiếp: “Lần này tôi chủ động tới tìm anh là có chuyện muốn hỏi anh. Anh có biết vụ nổ vào đêm Giao thừa ở thị trấn Thanh Hà 13 năm trước không?”

Nụ cười của Quý Phạm Thạc tắt dần, vẻ mặt trở nên thâm trầm: “Đương nhiên tôi biết, hơn nữa tôi còn biết cô chính là người duy nhất còn sống sót trong vụ nổ đó.”

Thư Trừng không hề bất ngờ về đáp án này. Tối qua cô đã nghĩ, nếu bạn anh có thể gửi cho cô email như vậy để dụ cô tới đây, vậy hiển nhiên anh và bạn anh đã từng điều tra cô.

Thư Trừng nói: “Tôi biết anh từng là chuyên gia tâm lý tội phạm của Cục tình báo mật – 6 nước Anh, những vụ án qua tay anh đều được giải quyết hết, tôi mong anh có thể giúp tôi bắt được hung thủ của vụ nổ đó.”

Quý Phạm Thạc hí mắt: “Sao cô biết tôi từng làm ở Cục tình báo mật 6?”

Thư Trừng nói thẳng: “Tôi từng gặp anh ở tọa đàm nhân tài bí mật của bộ Quân sự Anh – Mỹ.”

Quý Phạm Thạc nhớ lại ba năm trước, lúc đó anh là đại diện chuyên gia tâm lý tội phạm của Cục tình báo mật 6 nên có tới tham gia buổi tọa đàm đó thật. Lâu như vậy rồi, chính anh cũng suýt quên mất vụ đó: “Chà, lâu vậy rồi mà cô vẫn nhớ.”

“Ừm, trước giờ trí nhớ tôi vẫn rất tốt, vậy nên còn trẻ vậy mới được làm cho FBI.”

“Vậy lần này cô đích thân tới đây để nói những chuyện này?”

“Tôi tình nguyện làm pháp y không lương cho văn phòng thám tử của anh, nhưng điều kiện là anh nhất định phải phá vụ án năm đó cho tôi.”

Theo Thư Trừng thấy, đối với Quý Phạm Thạc, cuộc giao dịch này thật sự quá hời, bởi vì vốn dĩ anh cũng đang thiếu một pháp y.

Nào ngờ anh lại không chút do dự đáp: “Tôi từ chối.”

Mùa hè, thời gian mặt trời lên chính giữa càng dài hơn, chớp mũi Thư Trừng đã lấm tấm mồ hôi, cô nhú mày: “Tại sao?”

Quý Phạm Thạc nhảy lên xe: “Muốn phá vụ án 13 năm trước vào thời điểm hiện tại là điều rất khó, nhân chứng không có, vật chứng cũng không, hiện trường vụ án càng khó phải nói. Cho dù có những thứ này đi nữa, nhưng cô nghĩ xem, với nhân lực, thiết bị lạc hậu 13 năm trước, liệu sẽ giữ lại được bao nhiêu chứng cứ?”

Quý Phạm Thạc nói rất đúng, cho dù vụ án đó xảy ra vào thời điểm hiện tại cũng không phá giải dễ dàng được.

Thư Trừng từng âm thầm nhờ người gửi tài liệu vụ án cho cô, cô đã đọc lại hết một lượt, nghiên cứu kỹ càng, chứng cứ tìm được vẫn ít tới đáng thương. Nếu như không phải hôm qua thấy khả năng phác họa chân dung tội phạm của Quý Phạm Thạc, cô sẽ không tới đây tiến hành cuộc giao dịch hèn hạ này.

Thấy Quý Phạm Thạc đã chui vào trong xe, Thư Trừng vội nói: “Tôi có thể cho anh thời gian, một năm cũng được, ba năm cũng được, năm năm, mười năm cũng không sao, chỉ cần anh có thể tìm được hung thủ giúp tôi.”

Quý Phạm Thạc khởi động xe, anh thò đầu ra ngoài: “Vào trong rồi nói.”

Thư Trùng như nhìn thấy hy vọng, cô đi theo chiếc xe tới nhà xe ở phía sau căn nhà.

Quý Phạm Thạc đỗ xe xong bèn lấy chìa khóa mở cánh cửa nhỏ bên cạnh nhà xe, sau đó đưa Thư Trùng vào trong.

Cách trang trí bên trong khá giống phong cách tổng thể của căn nhà. Thư Trùng đi sau Quý Phạm Thạc tới chỗ cầu thang lên tầng hai ở một góc của phòng khách. Cầu thang nằm ngay cạnh cửa không cánh ở phòng khách, Thư Trùng tò mò nhìn xung quanh một lượt, cho dù ánh nắng đã chiếu thẳng vào trong, nhưng căn phòng vẫn khiến người ta có cảm giác âm u, lạnh lẽo. Hai bên tường có đặt bộ bàn ghế màu đỏ sẫm, cuối hai bức tường đều có một cánh cửa, nhưng cửa đã bị khóa chặt lại, không biết mấy căn phòng đó là phòng gì nữa.

Hai người đi lên tầng, phong cách nơi này hiện đại hơn tầng bên dưới nhiều. Ở chính giữa sảnh là một chiếc sofa bằng da màu đen, đối diện sofa là tivi tinh thể lỏng, phía sau là giá sách, trên giá sách xếp kín sách về tâm lý học. Bên phải ghế sofa là phòng bếp đã được cải tạo, tủ lạnh ba cánh màu xám bạc, bệ bếp lát đá đen và máy hút mùi cùng màu.

Điều này nằm ngoài dự đoán của Thư Trùng, cô nghĩ người sống trong căn nhà này sẽ ngồi ghế gỗ, đọc sách cổ, dùng củi nấu nướng, mọi thứ đều tiệm cận với thời cổ đại. Giờ xem ra người này cũng không bị phong cách cổ xưa tẩy não hoàn toàn.

Quý Phạm Thạc như đoán ra suy nghĩ của cô, anh nói: “Đây là nhà của ông bà nội tôi, họ từng là nhà khảo cổ học, vậy nên đa số đều dùng đồ ngày xưa.”

Thư Trùng khẽ “ồ” một tiếng. Cô quan sát cả phòng khách, nền nhà được quét dọn sạch sẽ, bàn uống nước không có lấy một hạt bụi, bệ bếp cũng không có bát đĩa bẩn, người đàn ông này rất sạch sẽ.

Cô hỏi thẳng: “Có phải anh có chứng sạch sẽ không?”

Lúc này Quý Phạm Thạc đang lấy hai lon cafe trong tủ lạnh ra, anh quay đầu nhìn cô: “Sao cô biết?”

Thư Trừng thành thật đáp: “Tôi đoán.”

Quý Phạm Thạc đi tới chỗ Thư Trừng, đưa cho cô một lon cafe: “Đoán bừa mà cũng trúng được, chứng tỏ khả năng quan sát của cô rất tốt.”

Thư Trừng không hề khách sáo nói: “Cô giáo của tôi, Jennifer Watts, cũng thường khen tôi như vậy.”

Quý Phạm Thạc bật cười, anh nhấp một ngụm cafe, đi vào chủ đề chính: “Vụ nổ 13 năm trước đó, bố tôi...” Mới nói được một nửa, điện thoại trong túi quần đột nhiên rung lên.

Quý Phạm Thạc lấy điện thoại ra, Trần Hàn ở đầu bên kia nói: “Phạm Thạc, vụ án này hơi khó nhằn rồi, có lẽ giờ cháu phải tới cục một chuyến.”

Quý Phạm Thạc: “Được, giờ cháu tới ngay.” Sau khi tắt máy, anh nhìn Thư Trừng: “Có muốn đi cùng tôi không?”

Thư Trừng không từ chối.

Khi Thư Trừng và Quý Phạm Thạc tới đồn Công an, cảnh hai người sánh vai đi vào đã khiến vô số người chú ý. Thư Trừng hiểu rõ có hiệu ứng như này hoàn toàn là vì vị đại thần bên cạnh cô, trông anh vừa đẹp trai, IQ lại còn cao, đã thế còn là chuyên gia tâm lý tội phạm nổi tiếng.

Trần Hàn lập tức đi ra đón họ, ông mời hai người ngồi xuống rồi bảo cấp dưới đi rót trà.

Trần Hàn nhìn Thư Trùng, tối qua ông bận quá, Thư Trùng lại đi gấp nên ông không kịp nhìn kỹ pháp y Quý Phạm Thạc tuyển trông thế nào. Hôm nay được gặp lại, ông chợt nghĩ tới cô gái gặp được hôm ông tới nhà Quý Phạm Thạc, khi nhìn kỹ lại ông chỉ thấy cô gái này trông rất giống học sinh cấp ba.

Lúc này, một cảnh sát trẻ tuổi tên Tiểu Đặng mang hai cốc trà tới, khi thấy Thư Trùng anh ấy đã sửng người, cười hi hi nói: “Trưởng phòng Quý, em gái anh vẫn đang học cấp 3 sao? Trông đáng yêu quá.”

Mặc dù đây là lời khen ngợi nhưng đối với người luôn bị lầm tưởng là học sinh cấp ba như Thư Trùng, cô lại cảm thấy hơi bức.

Quý Phạm Thạc vừa định giải thích, giọng nói dịu dàng của cô gái bên cạnh đã vang lên: “Tôi không phải em gái anh ấy, tôi tên Thư Trùng, tiến sĩ pháp y đại học Bang Peen, pháp y của FBI.” Thư Trùng vốn định nói thêm câu “đồng thời cũng là pháp y của văn phòng thám tử Phạm Thạc” nữa, nhưng cô nghĩ Quý Phạm Thạc còn chưa đồng ý với giao dịch cô nói, cô vẫn chưa được coi là pháp y của anh.

Lời Thư Trùng nói khiến người trong văn phòng ngây người. Mọi người vốn nghĩ Quý Phạm Thạc đã là nhân vật thiên tài lắm rồi, không ngờ giờ lại có thêm một đại thần của FBI tới nữa, hơn hết còn là một cô gái trẻ trung, xinh đẹp.

Tiểu Đặng giật mình, run rẩy hỏi: “Pháp y Thư, năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi?”

Thư Trùng bình thản đáp: “23.”

Bầu không khí trong văn phòng đông cứng lại, Quý Phạm Thạc đột nhiên nói với Trần Hàn: “Chú Trần, vụ án này khó nhằn ở đâu?”

Trần Hàn lập tức chạy đi lấy một tập tài liệu trong văn phòng của mình, nói đại khái mọi chuyện: “Bọn chú đã tiến hành điều tra, chắc

lọc khu vực xung quanh theo phác họa hung thủ của cháu, có tổng cộng 147 người cả nam lẫn nữ được liệt vào dạng tình nghi.”

Quý Phạm Thạc vẫn rất bình thản trước số người tình nghi nhiều như này: “Thì ra gần đây nhiều người thất tình thế.”

“Bọn chú đã kiểm tra camera bữa tiệc tối đó, nhưng camera chỉ được lắp ở vườn hoa và cạnh hồ bơi, hiện trường vứt xác và hiện trường gây án không có bất kỳ camera nào. Bọn chú cũng đã xem đi xem lại camera tối qua rồi, không phát hiện ra kẻ tình nghi nào.” Chú Trần nói tiếp: “Bọn chú đã tiến hành điều tra thân phận của người chết. Dương Linh, 22 tuổi, là một người mẫu nhỏ không nổi lắm, danh tiếng trong giới cũng không tốt, đa số đều nói cô ấy kiêu ngạo, lẳng lơ. Bọn chú kiểm tra nhật ký điện thoại trong ba tháng nay của cô ấy thì phát hiện có hai số liên lạc khá đều. Một người là Hứa Tuấn, nam, chưa kết hôn, 28 tuổi, tổng giám đốc điện tử Công Phong, cũng là người tổ chức bữa tiệc đó. Người còn lại là Hồ Bân Quốc, nam, đã kết hôn, 45 tuổi, chủ tịch công ty giấy Thái Hằng.”

Một tay Quý Phạm Thạc xoa cằm: “Họ đều là nhân vật có lai lịch, vậy giờ họ đâu?”

Trần Hàn nói: “Tối qua sau khi xảy ra chuyện, Hứa Tuấn đã bị bọn chú đưa về phòng thẩm vấn, Hồ Bân Quốc cũng vừa được đưa tới.”

Quý Phạm Thạc đứng dậy: “Đi, đi xem thôi.” Thư Trừng không nói gì, chỉ lặng lẽ đi sau anh.

Chương 7: Chương 7: Suy luận

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thư Trừng nhìn Hứa Tuấn qua một cánh cửa kính, có lẽ do cả đêm không ngủ nên hôm nay trông anh ta rất uể oải, đầu tóc rối bời, ánh mắt vô hồn, ngây ngốc ngồi trên ghế, ngơ ngác nhìn mặt bàn trước mặt.

Có người đi vào, Hứa Tuấn bực bội nói lớn: “Tôi nói rồi, tôi không qua lại nhiều với Dương Linh, tôi không liên quan gì tới cái chết của cô ta hết, tôi không thể ngu tới mức đi giết người trong chính ngôi nhà của mình được.”

“Ừ, tôi cũng cảm thấy anh không ngốc thế.” Giọng đàn ông trầm thấp vang lên, Hứa Tuấn ngẩng đầu lên nhìn, lập tức thấy Quý Phạm Thạc và Thư Trừng đi cạnh anh.

Hứa Tuấn nhìn Quý Phạm Thạc: “Các người nhốt tôi cả đêm rồi, rốt cuộc muốn hỏi gì?”

Quý Phạm Thạc nói thẳng: “Chúng tôi phát hiện gần đây anh và Dương Linh thường liên lạc với nhau, điều này không giống với cái gọi là không tiếp xúc nhiều như anh nói. Nói đi, hai người có quan hệ gì?”

Hứa Tuấn hít sâu một hơi: “Có phải tôi nói ra các người sẽ thả tôi không?”

Quý Phạm Thạc gật đầu: “Đương nhiên.”

Hứa Tuấn nhìn Thư Trừng, dường như rất khó để mở miệng. Quý Phạm Thạc hiểu ẩn ý của ánh mắt này, anh nghiêng đầu nói với cô: “Thư Trừng, thi thể của Dương Linh đã được chuyển tới phòng khám nghiệm rồi, giờ cô có thể làm báo cáo chi tiết hơn cho tôi được không?”

Thư Trùng cũng nghe ra ẩn ý trong lời anh nói, Quý Phạm Thạc muốn cô làm chi tiết báo cáo khám nghiệm tử thi, chứng tỏ anh đã coi cô là pháp y của văn phòng thám tử. Đương nhiên cô rất vui vẻ đồng ý: “Được.”

Advertisement

Thư Trùng vừa rời đi, Quý Phạm Thạc đã lạnh lùng nhìn Hứa Tuấn: “Giờ anh có thể nói rồi.”

“Tôi và Dương Linh chỉ đơn giản là bạn tình của nhau, mối quan hệ này bắt đầu từ ba tháng trước. Khi có nhu cầu si.nh lý, tôi sẽ gọi cho cô ta, hoặc cô ta gọi cho tôi.”

Quý Phạm Thạc hỏi: “Anh có biết ngoại trừ anh ra, Dương Linh còn có quan hệ nam nữ với người khác không?”

Hứa Tuấn lắc đầu: “Tôi không biết. Chúng tôi sẽ không hỏi về đời sống cá nhân của đối phương, mặc dù Dương Linh luôn tỏ ý muốn trở thành bạn gái tôi, nhưng tôi biết cô ta chỉ yêu tiền của tôi, vậy nên tôi vẫn coi như không hiểu.”

“Khách mời trong bữa tiệc tối qua của anh gồm những ai?”

“Người mẫu tạp chí, người nổi tiếng, còn có đối tác hợp tác, quản lý cấp cao của công ty. Khách khứa sẽ không có vấn đề gì đâu, vì họ đều phải có giấy mời, trước khi vào biệt thự bắt buộc phải kiểm tra xem có mang theo giấy mời không, hơn nữa mỗi một vị khách chỉ được đưa theo một người đi cùng.”

“Vậy anh mời bảo vệ, nhân viên phục vụ ở đâu?”

“Bảo vệ là do công ty bảo vệ mà bạn thân giới thiệu cho tôi, là công ty Bảo vệ Quân Thuận. Nhân viên phục vụ là nhân viên bình thường ở công ty.”

Quý Phạm Thạc đứng dậy, nói với Trần Hàn: “Chú Trần, chú tìm người điều tra những bảo vệ công ty Quân Thuận và nhân viên của điện tử Công Phong đã làm phục vụ đã làm trong biệt thự của Hứa Tuấn tối qua.”

Quý Phạm Thạc nói xong, Trần Hàn lập tức gọi điện dặn Tiểu Đặng.

Thăm vấn xong Hứa Tuấn, Quý Phạm Thạc bảo chú Trần thả anh ta ra như đã hứa.

Trong một phòng thăm vấn khác, so với Hứa Tuấn, Hồ Bân Quốc tỏ ra thương tiếc, đau buồn hơn. Khi Thấy Quý Phạm Thạc, ông ta kích động nói: “Đồng chí cảnh sát, anh nhất định phải bắt hung thủ giết Dương Linh cho tôi.”

Quý Phạm Thạc vô cảm: “Không cần ông phải nói, bắt tội phạm vốn là trách nhiệm của cảnh sát.”

Anh đi tới trước bàn rồi ngồi xuống, nhìn chăm chăm Hồ Bân Quốc: “Ông và Dương Linh có quan hệ gì?”

Về mặt Hồ Bân Quốc khó xử, ông ta nhìn mặt bàn, đắn đo một lúc rồi nói: “Linh là con gái nuôi của tôi.”

Quý Phạm Thạc nhướn mày: “Thật sự là vậy sao?”

Hồ Bân Quốc ngẩng đầu nhìn anh, ông ta lập tức bàng hoàng trước đôi mắt sâu thẳm của anh, đôi mắt đó như có thể nhìn thấu suy nghĩ của ông ta.

Quý Phạm Thạc nói: “Chủ tịch Hồ, ông không nói tôi cũng biết Dương Linh là người tình của ông. Đối với gia đình ông, cô ta chính là người thứ ba.”

Hồ Bân Quốc cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Quý Phạm Thạc, ông ta lặng lẽ gật đầu: “Đúng vậy, anh nói đúng.”

“Quan hệ của hai người bắt đầu từ khi nào?”

Hồ Bân Quốc biết mình không thể giấu được nữa nên đã thành thật trả lời: “Chắc khoảng hơn nửa năm. Lần đầu tiên nhìn thấy Linh tôi đã thích cô ấy, vì muốn giữ cô ấy ở lại bên mình, tháng nào tôi cũng cho cô ấy một trăm nghìn tệ*. Tôi biết cô ấy không có tình cảm với tôi, cô ấy ở bên tôi chỉ vì tiền thôi, nhưng tôi tình nguyện, chỉ cần có thể giữ cô ấy ở bên là đủ lắm rồi.”

*Khoảng 350 triệu VND.

“Vậy ông có biết ngoại trừ ông ra, cô ta còn có người đàn ông khác không?”

Hồ Bân Quốc kinh ngạc lắc đầu: “Linh không thích tôi hỏi chuyện riêng của cô ấy nên tôi không bao giờ hỏi.”

“Gần đây cô ta có đắc tội với ai không?”

“Tôi không biết.”

Sau khi đi ra khỏi phòng thẩm vấn Hồ Bân Quốc, Quý Phạm Thạc nói với Trần Hàn lời y như trước đó: “Cháu đã hỏi xong chuyện nên hỏi rồi, thả ông ta ra đi.”

Trần Hàn ra hiệu cho cảnh sát bên cạnh, còn mình đi theo Quý Phạm Thạc tới phòng khám nghiệm tử thi.

“Phạm Thạc, lần này có phát hiện gì không?”

Quý Phạm Thạc không trả lời: “Tới chỗ Thư Trùng trước đã, xem cô ấy có thu hoạch mới gì không.”

Phòng khám nghiệm tử thi nằm trong cục Công an, đó là một tòa nhà tổng hợp nằm phía sau tòa nhà Hình sự, phòng khám nghiệm là tầng một của tòa nhà.

Khi Quý Phạm Thạc và Trần Hàn đi vào, vừa hay gặp Thư Trừng đi ra.

Trần Hàn kinh ngạc: “Nhanh vậy đã xong rồi sao?”

Thư Trừng nhìn ông ấy một cái, sau đó quay sang nói với Quý Phạm Thạc: “Anh biết thi thể này không cần kiểm tra lại, có phải ngoại trừ Hứa Tuấn ra, lý do anh bảo tôi ra ngoài còn vì có nghi ngờ khác đúng không?”

Quý Phạm Thạc sững sờ, cô gái này lại có thể đoán đúng suy nghĩ của anh. Anh cười nhạt: “Có kết quả nào khác không?”

Vẻ mặt Thư Trừng bình thản: “Không phải anh biết rõ đáp án rồi sao?”

Trần Hàn nhìn hai người, nghe cuộc trò chuyện của họ mà chẳng hiểu gì.

“Đợi đã, Phạm Thạc, pháp y Thư, hai người đang nói gì vậy? Có phải tìm ra manh mối mới rồi không?”

“Không.” Quý Phạm Thạc cười đáp.

Trần Hàn càng khó hiểu hơn: “Không có manh mối mới thì cháu vui thế làm gì?”

“Đi thôi, tới văn phòng của chú rồi nói.”

Trước khi rời khỏi tòa nhà Hình sự, ba người không hẹn cùng nhìn tới chỗ đỗ xe, một người đang dựa vào chiếc xe S500 cạnh đó.

Hứa Tuấn vẫn chưa rời đi.

Thấy Thư Trừng, Hứa Tuấn vội đi lên trước. Anh ta nhìn Quý Phạm Thạc và Trần Hàn, sau đó nói với Thư Trừng: “Em Trừng, có thể nói chuyện riêng lúc được không?”

Lại là cách xưng hô ghê tởm này.

Quý Phạm Thạc nhướng mày quan sát Hứa Tuấn.

Thư Trừng lạnh lùng nhìn anh ta: “Tôi rất bận.”

Hứa Tuấn nói: “Sẽ không mất nhiều thời gian của em lắm đâu, một lúc thôi.”

Thư Trừng nghĩ một lúc rồi gật đầu. Hứa Tuấn cười vui vẻ, đi về phía xe S500.

Hai người dừng lại cạnh xe, Thư Trừng hỏi thẳng: “Anh tìm tôi có chuyện gì?”

So với dáng vẻ uể oải khi ở trong phòng thẩm vấn, giờ trông Hứa Tuấn đã phấn chấn hơn nhiều, ánh mắt nhìn Thư Trừng lấp lánh như ánh sao: “Em Trừng, mấy ngày nữa là Thất tịch rồi, em rảnh không?”

Thư Trừng không chút do dự đáp: “Không.”

Thấy thái độ của Thư Trừng, Hứa Tuấn cũng không ép: “Vậy sao, nếu bận thì em đi ăn với anh bữa cơm cũng được.”

Thư Trừng đáp một tiếng rồi quay người lại, Trần Hàn và Quý Phạm Thạc đã rời đi. Cô đi lên tầng, vào phòng của đội trưởng đội Hình sự.

Vừa vào phòng, cô đã thấy mười mấy người bên trong đều đang ngồi nghiêm túc, Quý Phạm Thạc đứng trước bảng trắng ở đầu văn phòng, dường như ai cũng đang đợi cô tới.

Thư Trừng tìm một chỗ rồi ngồi xuống.

Quý Phạm Thạc lên tiếng: “Dựa vào mối quan hệ khi còn sống của nạn nhân, có hai điểm đáng chú ý. Một là thân phận người thứ ba, hai là tính ham tiền của nạn nhân. Qua hai điểm này, có thể đoán ra lý do hung thủ nữ chọn nạn nhân là mối quan hệ của cô ta đã bị

người thứ ba xen vào, hơn nữa người thứ ba còn rất xinh, vậy nên hung thủ nữ mới hủy hoại mặt nạn nhân, đồng thời cắt quần áo nạn nhân, để nạn nhân trần truồng trước bao người. Hung thủ nam ra tay với nạn nhân là vì đã bị phản bội về mặt tình cảm hoặc người yêu đã chạy theo người có tiền.”

Khi anh nói được một nửa, điện thoại của Trần Hàn đột nhiên vang lên, là Tiểu Đặng gọi tới. Trần Hàn mở loa ngoài, người trong văn phòng đều nghe thấy rõ nội dung anh ấy nói: “Đội trưởng, chúng tôi vừa chia nhau đi thẩm vấn bảo vệ và nhân viên phục vụ trong căn biệt thự của Hứa Tuấn tối qua, tất cả đều bình thường.”

Trần Hàn cảm thấy vụ án này ngày càng khó phá, camera không quay được kẻ tình nghi, khách khứa cũng không có vấn đề, giờ ngay cả bảo vệ và nhân viên phục vụ cũng bình thường, vậy hung thủ sẽ là ai?

Nghe được thông tin này, Quý Phạm Thạc vẫn rất bình thản nói tiếp: “Bảo vệ và nhân viên phục vụ tối qua đều không có bất kỳ điểm tình nghi nào, đồ ăn thức uống hôm qua đều được đầu bếp nhà hàng nấu sẵn rồi mang tới, vậy hung thủ chỉ có thể là khách khứa, nhân viên phục vụ hoặc bảo vệ. Ngoại trừ ba đối tượng này ra, người có thể thoải mái đi vào biệt thự chỉ còn người giao đồ ăn. Hung thủ rất có khả năng đã giả mạo làm người giao đồ ăn, sau khi đưa đồ ăn tới, hắn vẫn luôn trốn trong biệt thự.”

“Đã là vụ án được lên kế hoạch sẵn thì chắc chắn hai tên hung thủ sẽ không dừng lại ở một con mồi. Chúng sẽ chọn nhiều mục tiêu hơn, một khi mục tiêu phù hợp với tiêu chuẩn báo thù của chúng, chúng sẽ tàn nhẫn ra tay để thỏa mãn tâm lý biến thái của mình.”

“Việc bám theo mục tiêu sẽ tốn rất nhiều thời gian, vậy nên hai tên hung thủ phải là người có công việc thoải mái về thời gian, ít nhất có đủ thời gian để theo dõi, điều tra con mồi. Nếu chúng có thể kéo được Dương Linh vào danh sách đối tượng gây án của mình, chúng

tỏ ít nhất một trong hai hung thủ có quan hệ rộng, thậm chí còn có thể tiếp xúc với nạn nhân trong đời sống cá nhân”

Tiểu Đặng đột nhiên giơ tay nói: “Trưởng phòng Quý, hung thủ nam không có khả năng là bác sĩ sao?”

Quý Phạm Thạc còn chưa lên tiếng, Thư Trừng đã đáp: “Không thể, mặc dù bác sĩ quen biết nhiều nhưng họ không có đủ thời gian.”

Quý Phạm Thạc nhìn Thư Trừng bằng ánh mắt đầy ý cười, anh nói với Tiểu Đặng: “Phản ứng rất tốt, nhưng như những gì Thư Trừng nói, bác sĩ không đủ thời gian đi theo dõi, điều tra.”

Tiểu Đặng vẫn luôn ngưỡng mộ Quý Phạm Thạc, mặc dù bị anh phủ định nhưng anh ấy lại càng dũng cảm hơn, đứng dậy nói ra suy nghĩ của mình: “Bác sĩ vừa từ chức không lâu thì sao? Họ có đủ thời gian để theo dõi nạn nhân, trước đó khi còn làm việc, nạn nhân rất có thể đã tiếp xúc với hung thủ với thân phận bệnh nhân.”

Chương 8: Chương 8: Mạnh mối

Tải ebook: dtv-ebook.com

Mọi người nghe thấy cũng có lý nên gật đầu lia lịa. Bỗng nhiên văn phòng vang lên hai giọng nói đồng thanh.

“Không được.”

“Không được.”

Quý Phạm Thạc nhin cười, ánh mắt nhìn Thư Trùng, ra hiệu cho cô nói trước.

Thư Trùng nói: “Vừa nãy khi kiểm tra lại thi thể, tôi nhận ra nạn nhân không có bệnh lý hay dấu hiệu mang thai nào.”

Quý Phạm Thạc gật đầu: “Đúng vậy. Tôi cũng từng điều tra, gần nửa năm nay nạn nhân không hề tới bệnh viện.”

Thư Trùng như hiểu ra điều Quý Phạm Thạc nghi ngờ trước đó. Chắc chắn anh đã từng nghi ngờ hung thủ là bác sĩ, từ đó điều tra lịch trình di chuyển của Dương Linh trong khoảng thời gian gần đây, phát hiện Dương Linh chưa từng tới bệnh viện, anh lại không chắc chắn liệu cô ta có tới bệnh viện tư hay có bác sĩ riêng tới khám hay không, do vậy anh đã để cô khám nghiệm tử thi lại lần nữa, bởi lẽ đây là cách dễ nhất để xác nhận Dương Linh có tiếp xúc với bác sĩ hay không.

Người đàn ông này không chỉ suy nghĩ chu toàn mà còn rất cẩn thận.

Trần Hàn hỏi: “Phạm Thạc, cháu cảm thấy hung thủ nam làm nghề gì?”

“Chỉ có một khả năng, đó là nhân viên giao hàng.” Quý Phạm Thạc đáp: “Nhân viên giao hàng quen biết nhiều người, thời gian làm việc cũng rất bình thường, bảy giờ đi làm sáu giờ tan làm. Sau khi tan làm hẳn có đủ thời gian để theo dõi nạn nhân, hơn nữa buổi tối cũng không dễ bị phát hiện. Nếu hẳn đã quá quen với cuộc sống riêng của nạn nhân, lại có thể liên thủ với hung thủ nữ gây án, chứng tỏ nạn nhân và hung thủ nữ ở nằm trong khu vực giao hàng của hẳn. Chỉ có nhân viên giao hàng lâu năm cho nạn nhân và hung thủ nữ mới có thể hiểu rõ cuộc sống của hai người họ.”

Mọi người đều bửng tỉnh, suy luận này rất hợp lí.

Trần Hàn hỏi: “Vậy hung thủ nữ thì sao?”

“Huấn luyện viên võ thuật.” Trong văn phòng vang lên giọng nói lạnh nhạt của Thư Trùng: “Tối qua trưởng phòng Quý có nói, hung thủ nữ có khả năng là nữ giới tập gym hoặc tập võ lâu năm. Tối qua khi khám nghiệm tử thi, tôi không có dụng cụ đo lường cụ thể, ánh sáng cũng không tốt lắm, tôi chỉ có thể dùng tay ước lượng độ sâu của vết thương, kiểm tra vết dao bên dưới vết thương, từ đó đưa ra phán đoán sơ bộ là hung thủ có hai người. Vừa nãy khi kiểm tra lại, tôi phát hiện vết thương trên mặt nạn nhân sâu gấp ba lần vết thương ở cổ, một người phụ nữ lại khỏe hơn đàn ông nhiều thế, cho dù là người thường xuyên tập gym hay luyện võ cũng không thể làm được, vậy chỉ có một khả năng, đó là hung thủ nữ là huấn luyện viên võ thuật.”

Quý Phạm Thạc nhìn Thư Trùng, nụ cười càng ẩn ý hơn. Anh quay bút đen trên tay, sau đó viết lên bảng hai dòng.

Một, hung thủ nam có độ tuổi từ 25-30, gần đây từng thất tình, nhân viên giao hàng, địa điểm làm việc: khu Vân Phong.

Hai, hung thủ nữ có độ tuổi từ 28-35, gần đây từng thất tình, huấn luyện viên võ thuật, võ quán nằm ở khu Vân Phong.

Sau khi đặt bút xuống, Quý Phạm Thạc nói: “Có lẽ hai hung thủ chia nhau ra tìm mục tiêu, Dương Linh là người đầu tiên chúng giết. Lần đầu tiên ra tay đã thuận lợi thế, rất có thể chúng sẽ gây án trong khoảng thời gian ngắn, vậy nên mọi người phải nhanh chóng tìm ra người phù hợp với phác họa hung thủ nhất trong 147 người tình nghi, lập tức đi bắt về.”

Trần Hàn nhanh chóng phân công nhiệm vụ.

Hai nữ cảnh sát kỹ thuật là Hoàng Tử Khâm và Hoàng Tử Bội điều tra 147 kẻ tình nghi, cảnh sát giỏi võ được chia làm hai nhóm tới khu Vân Phong, trong đó Tiểu Đặng đưa một nhóm nhỏ đi tới các đơn vị vận chuyển điều tra hung thủ nam, một nhóm khác do Cát Vân chỉ đạo tới các võ quán trong khu Vân Phong điều tra hung thủ nữ.

Nhiệm vụ vừa được giao xong, trong phòng vốn có hơn mười người giờ chỉ còn lại năm người.

Trần Hàn rót nước cho Quý Phạm Thạc, tận tình khuyên bảo: “Phạm Thạc, cháu xem cháu giỏi thế, sao lại kiên quyết không làm cảnh giám cấp 1*? Đội Hình sự của chú mời văn phòng thám tử của cháu tới phá án, có trả tiền, cháu tới làm cảnh giám cấp 1 cho bọn chú cũng nhận được tiền, vậy không phải đều như nhau sao?”

*Một trong những cấp bậc cao của Cảnh sát Nhân dân Trung Quốc, được Thủ tướng Quốc vụ viện cấp cho.

Quý Phạm Thạc cười: “Chú Trần, chú biết tính cháu mà, sợ rắc rối lại ngại gò bó. Trước đây làm ở Anh đã khiến cháu hãi lắm rồi, giờ cháu chỉ muốn sống thoải mái, dồn hết sức lực phá án thôi.”

Chú Trần thở dài: “Cháu đúng là cứng đầu y như bố cháu. Khi đó chú gọi bố cháu về cùng phá án, ông ấy kiên quyết đi Canada, nhưng bố cháu cũng có mắt nhìn đấy, giờ là doanh nhân thành đạt rồi.”

“Chú Trần cũng đâu có kém, từ công an ở thị trấn lên tới tận công an thành phố, phục vụ cho nhân dân mới là điều vinh quang nhất.”

Thư Trừng lặng lẽ ngồi một bên nghe hai người đàn ông nói chuyện, ánh mắt phiêu lãng ra ngoài cửa sổ.

Khi nói được một lúc, Trần Hàn nhìn Thư Trừng: “Phạm Thạc, cháu được đấy, lại mời được đại thần FBI tới văn phòng thám tử của mình.”

Quý Phạm Thạc cũng nhìn Thư Trừng, lúc này cô đang quay lưng vào anh, nghiêng mặt nhìn cửa sổ, dáng vẻ thất thần, không biết đang nghĩ gì. Ánh nắng chiếu lên người cô, khiến cô tựa như thần tiên hạ phàm.

“Bọn cháu có cùng chí hướng với nhau thôi.”

“Vậy sao.” Trần Hàn híp mắt, ẩn ý nhìn Quý Phạm Thạc: “Phạm Thạc này, cháu cũng sắp đầu ba rồi, tới lúc tìm vợ rồi.”

“Không vội, nếu như tìm một người không hiểu mình sống qua ngày, vậy chi bằng cứ như bây giờ.”

Trần Hàn bày ra vẻ mặt biết trước mọi chuyện: “Khó lắm, theo tiêu chuẩn tìm bạn gái của cháu thì chắc chắn cả đời này cháu vẫn độc thân thôi.”

“Tại sao?”

Trần Hàn cười: “Với IQ của cháu, bọn chú có cưới Cấn Đầu Vân cũng không đuổi kịp.”

Thời gian dần trôi, khoảng nửa tiếng sau, Tử Khâm thò đầu ra: “Đội trưởng Trần, tìm được thông tin hung thủ nữ rồi.”

Ba người Quý Phạm Thạc lập tức đi tới bên máy tính.

Tử Khâm nói: “Khu Vân Phong có tổng cộng tám võ quán, có hai võ quán có chủ là nữ giới, trong đó một người 42 tuổi, đã kết hôn, người còn lại 32 tuổi, chưa kết hôn.”

Quý Phạm Thạc: “Xem người 32 trước.”

Tử Khâm mở giao diện máy tính lên, toàn bộ thông tin về hung thủ nữ đều hiện ra trước mắt mọi người.

Lý Lôi, 32 tuổi, chưa kết hôn, người thành phố C, có đai đen tám đẳng Taekwondo, từng đạt quán quân cuộc thi Taekwondo do thành phố C tổ chức. Bên cạnh một chuỗi thông tin của hung thủ còn có một bức ảnh, người phụ nữ trên ảnh để tóc dài, xoăn, trông rất bình thường.

Trần Hàn lập tức gọi điện cho Cát Vân, hạ lệnh: “Đã xác định được kẻ tình nghi là hung thủ nữ, chủ võ quán Taekwondo Đăng Long, đường Phong Bắc. Vì hung thủ là cao thủ võ thuật nên các cậu phải chú ý an toàn đấy.”

Trần Hàn vừa tắt máy, Tử Bội phụ trách điều tra hung thủ nam cũng có manh mối mới: “Tôi đã điều tra đối tượng tình nghi là hung thủ nam, giờ còn 12 người.”

Trần Hàn căn dặn: “Gửi thông tin của 12 người này cho Tiểu Đặng, bảo họ điều tra kỹ 12 người này.”

Thấy sắp bắt được hung thủ về quy án, Trần Hàn lại vô cùng căng thẳng.

Không phải ông không tin Quý Phạm Thạc, trước đó ông đã hợp tác với anh mấy lần, ông vô cùng khâm phục khả năng phác họa tội phạm của anh. Nhưng lần này tốc độ phá án quá nhanh, dường như chỉ cần phân tích thì thể một lượt, mọi hiềm nghi đều được Quý Phạm Thạc phá giải hết.

Không chỉ Trần Hàn, ngay cả Quý Phạm Thạc cũng thấy lần phá án này rất thuận lợi. Nhưng anh không thấy bất an như Trần Hàn, là người trong cuộc, anh biết rõ tại sao lần này chỉ mất chưa tới một ngày đã xác định được hung thủ.

Anh đột nhiên nhớ tới lời Tiêu Sính nói trong điện thoại: “Cậu cần một nhân tài như vậy, tôi tin hai người chắc chắn sẽ hợp nhau.” Là nhân tài thật, nhưng sẽ hợp nhau sao? Anh quay đầu nhìn Thư Trừng đứng bên cạnh.

Do đặc thù nghề nghiệp nên Thư Trừng nhạy cảm hơn người bình thường nhiều, lúc này cô cũng chú ý tới ánh mắt của Quý Phạm Thạc. Cô quay đầu lại, không hề có vẻ ngại ngùng như bao cô gái khác, ngược lại còn vô cùng điềm tĩnh nói: “Cắt cái ánh mắt đó của anh đi, tôi không thích người khác nhìn tôi như vậy.”

Giọng của Thư Trừng không to cũng không nhỏ, văn phòng chỉ có năm người nên vô cùng yên tĩnh, ba người còn lại hiển nhiên cũng nghe được câu nói vô tình này của cô.

Tử Khâm và Tử Bội ngồi trước máy tính lên trao đổi ánh mắt với nhau, mặt không hiểu gì. Trần Hàn đã lớn tuổi, lại thân với Quý Phạm Thạc, do đó ông gan dạ hơn, quay đầu nhìn hai người, sau đó vừa lên cười vừa nhìn chằm chằm máy tính.

Quý Phạm Thạc phản ứng cực nhanh: “Tôi vừa nhớ tới chuyện nói với cô lúc sáng, không phải vẫn còn thiếu một đáp án xác thực sao?”

Thư Trừng vốn dĩ đang cúi đầu nhìn máy tính, lập tức đứng thẳng dậy nhìn anh: “Anh nghĩ kỹ chưa?”

Quý Phạm Thạc gật đầu: “Rồi.” Sau đó anh đưa tay trái ra: “Hợp tác vui vẻ.”

Thư Trừng cũng đưa tay ra, gương mặt lạnh lùng đã vương chút ý cười: “Hợp tác vui vẻ.”

Hôm nay Trần Hàn đã hoàn toàn bị họ làm cho chẳng hiểu gì, người cứ như đi vào cõi mơ. Giờ thấy hai người như vậy, ông càng khó hiểu hơn, chuyện gì mà còn thiếu đáp án xác thực? Lẽ nào cô gái này chủ động theo đuổi Phạm Thạc sao? Hay là cầu hôn? Nếu không

sao có thể hợp tác vui vẻ được? Mẹ ơi, thế mà tên nhóc Phạm Thạc này còn nói không vội, xí, thì ra đang đợi con gái nhà người ta lên tiếng trước, người có IQ cao đúng là yêu nghiệt.

Mười phút sau, điện thoại Trần Hàn vang lên, người gọi tới là Tiểu Đặng.

“Đội trưởng Trần, chúng tôi đã điều tra 12 người đó, họ là nhân viên giao hàng của bốn công ty chuyển phát nhanh khác nhau, đều phụ trách giao hàng ở khu vực Vân Phong. Chúng tôi đã đến cả bốn công ty đó, trong số 12 người có 6 người đã ra ngoài giao hàng, 3 người đang được thẩm vấn, 3 người nữa đã nghỉ phép luân phiên.”

Lúc này, điện thoại bên cạnh Tử Khâm cũng vang lên, Quý Phạm Thạc lập tức cầm lên nghe máy.

Người gọi tới là đội trưởng nhóm đi tìm hung thủ nữ, Cát Vân.

“Đội trưởng Trần, hôm nay võ quán Đằng Long đóng cửa, tới thứ bảy họ mới mở lại. Nhà Lý Lôi cạnh võ quán, vừa nãy chúng tôi có gõ cửa nhưng hình như không ai ở nhà.”

Nghe vậy, Quý Phạm Thạc đã quay đầu nói với Trần Hàn: “Chú hỏi Tiểu Đặng xem có phải ba người kia đều là nhân viên của cùng một công ty không.”

Trần Hàn định hỏi, Tiểu Đặng đã nghe thấy tiếng Quý Phạm Thạc trong điện thoại, anh ấy lập tức đáp: “Không phải, họ tới từ ba công ty chuyển phát nhanh khác nhau.”

Quý Phạm Thạc nói với Cát Vân: “Anh hỏi người dân xung quanh xem Lý Lôi đã đi đâu.” Sau đó anh nói với Trần Hàn: “Chú bảo Tiểu Đặng đưa người tới nhà ba nhân viên giao hàng đó.”

Sau khi kết thúc hai cuộc điện thoại, vẻ mặt Quý Phạm Thạc trở nên nghiêm trọng: “Rất có thể tối nay hung thủ sẽ gây án lần nữa.”

Trần Hàn nắm chặt tay, dấn mạnh xuống bàn: “Nhất định phải nhanh chóng bắt được chúng trước khi án mạng lại xảy ra.”

Chương 9: Chương 9: Hiểu lầm

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nháy mắt đã tới giờ cơm trưa, hai tiểu đội vẫn chưa có tin tức gì. Trần Hàn kéo Quý Phạm Thạc và Thư Trừng tới nhà ăn của cục Công an ăn cơm.

Quý Phạm Thạc cầm đĩa cơm khử trùng xem ngược xem xuôi, sau đó đi về phía khu đồ uống cạnh nhà bếp, dùng vòi nước nóng xối vào khay.

Thư Trừng nhìn về phía anh, thầm nghĩ: Có phải người này có chứng sạch sẽ không?

Trần Hàn đứng phía sau để ý thấy cô nhìn Quý Phạm Thạc, ông ghé sát vào tai cô, nói: “Pháp y Trừng, Phạm Thạc là nhân tài nên lắm thói quen kỳ quái lắm, sau này cô ở cạnh cậu ấy cô sẽ biết cậu ấy lạ đời thế nào. Nhưng cậu ấy vẫn là người tốt, chính trực, chung thủy, có trách nhiệm với việc và người của mình. Cậu ấy là người đàn ông tốt, sau này cô phải bao dung cho cậu ấy nhiều nhé.”

Thư Trừng không thân với Trần Hàn, cô chỉ đáp cho có: “Vâng.” Nói xong Thư Trừng mới nhận ra sao lời Trần Hàn nói lại có gì đó không đúng lắm nhỉ?

Mấy phút sau, ngâm xong đĩa cơm, Quý Phạm Thạc mới mang nó đi lấy cơm.

Thư Trừng không thích ăn thịt, nhất là thịt lợn. Trong “Bản thảo cương mục”^{*} có nói: Lợn là loài vật không kén ăn, chỉ nằm yên, ít vận động, sống như một kẻ bệnh tật, thoải mái chuyện giao phối, thịt mang tính hàn. Hình tượng của lợn lại rất thô thiển, không loài vật nào kém hơn nó, nếu con người ăn thịt lợn sẽ bị lây tính của nó. Vậy

nên khi còn con gái, lúc biết được điều này, Thư Trừng đã tránh ăn thịt lợn.

*Sách thảo dược nổi tiếng của Trung Quốc.

Nhưng hôm nay các món ở nhà ăn toàn là thịt lợn xào ớt, thịt lợn xào đậu chua, thịt lợn xào khoai tây, còn có rau cải cúc nồng nặc mùi khó chịu và trứng xào cà chua nhạt nhẽo. Hết cách, Thư Trừng chỉ đành cầm muôi to múc ít trứng xào cà chua vào đĩa, sau đó lặng lẽ rời đi.

Cảnh này đã bị Quý Phạm Thạc coi là kén ăn.

Trần Hàn lấy đồ ăn xong thì lập tức đi tới bàn trống cạnh cửa sổ, sau đó ông đứng dậy, vẫy tay với Thư Trừng và Quý Phạm Thạc còn đang lẫn trong dòng người.

Thư Trừng và Quý Phạm Thạc đi tới, hai người ngồi đối diện Trần Hàn.

Thư Trừng đặt đĩa xuống, Trần Hàn nhìn khay cơm ít ỏi của cô, nói: “Pháp y Trừng, thảo nào cô gầy thế, cô không ăn nhiều vào sao có sức phá án, bắt tội phạm được?”

Thư Trừng đáp: “Cháu không thích ăn thịt lợn.”

“Vậy sao.” Trần Hàn nhìn vào khay cơm của Quý Phạm Thạc, ông không nói gì, cứ thế gấp khoai tây trong khay của anh qua cho Thư Trừng.

Quý Phạm Thạc và Thư Trừng sững sờ nhìn ông, cuối cùng khoai tây trong khay Quý Phạm Thạc đã nhảy sang khay của Thư Trừng hết, Trần Hàn ngẩng đầu nhìn hai người: “Nhìn gì mà nhìn, ăn nhiều vào, chiều còn làm việc.”

Nhìn đồng khoai tây chất thành ngọn núi nhỏ, Thư Trừng ngại ngùng không muốn ăn, cô nói với Quý Phạm Thạc: “Tôi đi lấy thêm

một phần thịt xào khoai tây khác cho anh nhé?”

Không ngờ Quý Phạm Thạc lại mỉm cười: “Không sao, dù sao tôi cũng không thích ăn khoai tây.”

Thư Trừng bất an, cô muốn gấp khoai tây lại cho Quý Phạm Thạc, nhưng lại sợ anh chê. Cô muốn lấy phần khác cho anh, anh lại chủ động nói không cần. Sau khi do dự một hồi, Thư Trừng vẫn chọn gạt khoai tây ra, ăn cơm của mình.

Quý Phạm Thạc vừa ăn, Thư Trừng đã phát hiện ra một chuyện, người đàn ông này thuận tay trái, thảo nào Trần Hàn nói anh lẩm thối quen lạ.

Thư Trừng vừa ăn được mấy miếng, An Khả liền gọi tới. Cô đã chỉnh âm lượng điện thoại thành nhỏ, nhưng Quý Phạm Thạc ngồi ngay cạnh vẫn nghe thấy được phần nào nội dung cuộc trò chuyện.

“Trừng, em ăn cơm chưa?”

“Em đang ăn.”

“Ăn với ai thế?”

“Với mấy người bạn.”

An Khả sững sờ: “Cái gì, em có bạn rồi sao? Không phải là trưởng phòng Quý kia đó chứ?”

“Có anh ấy.”

“Cậu ấy đồng ý phá án giúp em rồi sao?”

“Đồng ý rồi.”

“Phải rồi, Hứa Tuấn hẹn em đón Thất tịch chưa?”

“Rồi.”

“Vậy em thấy sao? Có đi không?”

“Em bận, không đi.”

“Vậy à, vậy em ăn đi, trước khi về nhà thì gọi cho anh, anh tới đón em.”

“Ừ, bye bye.” Thư Trùng vừa tắt máy đã thấy hai người đàn ông trước mắt đang suy tư điều gì đó.

Quý Phạm Thạc tò mò, người đàn ông vừa gọi cô là Trùng đó là ai? Lẽ nào là người rời đi cùng cô tối qua sao? Anh trai cô?

Cuộc gọi của Thư Trùng rơi vào tai Trần Hàn lại khiến ông nghĩ tới cuộc trò chuyện không đầu không đuôi của hai người Quý Phạm Thạc sáng nay, sau một hồi nhào nặn, ông đã đoán ra được mọi chuyện. Đầu tiên, chắc bố mẹ Thư Trùng đã gọi điện tới, sau một hồi hỏi han, cuộc đối thoại biến thành:

“Con gái, con đang ăn cơm cùng Phạm Thạc sao?”

“Vâng.”

“Cậu ấy đồng ý lời cầu hôn của con chưa?”

“Rồi.”

“Cậu ấy hẹn con đón Thất tịch rồi chứ?”

“Rồi ạ.”

“Cậu ấy nói sao?”

“Bận, không đi được.”

Trần Hàn lo lắng, chỉ còn ba ngày nữa là tới Thất tịch, nhất định phải phá án trước ngày đó, hoàn thành tâm nguyện cho Thư Trùng, cũng giúp người anh em Quý Trí Huy bớt một mối lo.

Nghĩ tới đây, Trần Hàn ăn ngấu nghiến, muốn nhanh chóng đi làm việc.

Ông vừa ăn được một nửa, Tiểu Đặng đã gọi tới: “Đội trưởng Trần, chúng tôi vừa tới nhà ba nhân viên giao hàng, thẩm vấn hai người đều thấy không có vấn đề gì, nhưng có một người tên Đàm Khải không ở nhà. Nghe hàng xóm anh ta nói khoảng thời gian này họ rất ít khi thấy Đàm Khải về nhà.”

Trần Hàn đập bàn, vui mừng nói: “Chính là cậu ta. các cậu lập tức điều tra trên đường gần nhà cậu ta có camera không, nếu có thì xem cậu ta đã đi đâu.”

Ba người ăn vội bữa cơm rồi quay về văn phòng. Lúc này điện thoại trong văn phòng cũng vang lên, Trần Hàn nghe máy, Cát Vân lập tức báo cáo tình hình: “Đội trưởng Trần, chúng tôi đã nghe ngóng được rồi. Hàng xóm của Lý Lôi nói hôm trước cô ta đã về quê, có lẽ phải thứ sáu mới quay về.”

Trần Hàn ngạc nhiên, Lý Lôi bỏ chạy rồi sao? Ông vội dặn: “Nhanh chóng điều tra tất cả camera trong tiểu khu Lý Lôi sống, có gì báo ngay cho tôi.”

Tiểu Đặng và Cát Vân kiểm tra xong hết mọi camera đã là hơn bốn giờ chiều, xong việc hai người vội quay về báo cáo tình hình.

Chiều thứ hai Lý Lôi đã xách túi đồ rời khỏi tiểu khu, sau đó không thấy quay lại nữa. Năm giờ chiều qua, Đàm Khải đã lái một chiếc Yueda Kia màu đỏ rời khỏi tiểu khu, sau đó cũng không thấy về nhà, do xe không có biển số nên không thể tìm được phương hướng cụ thể.

Trần Hàn nhớ tới suy đoán trước đó của Quý Phạm Thạc, chắc chắn hung thủ đang ủ mưu gây án lần hai, ông không khỏi hoảng loạn: “Kiểm tra toàn bộ camera các tuyến đường trên thành phố, một khi phát hiện xe Yueda Kia đỏ không biển số thì lập tức bám theo.”

Giờ đã gần sáu giờ, mây đen ùn ùn kéo đến, bao phủ cả thành phố, thi thoảng có những tia sét rạch ngang bầu trời, tiếng sấm đùng đùng khiến người ta hoảng hốt.

Thư Trường đứng bên cửa sổ nghe điện thoại: “Em ăn cơm tối ở cục Công an rồi, tạm thời còn chưa biết bao giờ về được, anh không cần tới đón em đâu, tới lúc đó em tự bắt taxi về là được.”

Nghĩ tới thi thể nữ tối qua, An Khả ở đầu bên kia vẫn không yên tâm lắm: “Giờ chẳng an toàn chút nào cả, về muộn tới mấy cứ gọi cho anh, anh tới đón em.”

Thư Trường không quá giỏi từ chối nên đáp: “Được, anh giấu giúp em chỗ mợ nhé.”

Thư Trường tắt máy, quay người lại liền thấy Quý Phạm Thạc đang chậm chậm đi về phía cô, giọng nói gọi cảm vang lên: “Nếu cô không tiện thì có thể về trước.”

Thư Trường thoải mái nói: “Không cần, giờ tôi là pháp y văn phòng thám tử của anh.” Ý của câu này là, trưởng phòng còn chưa đi, sao tôi có thể đi trước được.

Quý Phạm Thạc cười nhạt: “Thức thời đấy.”

Trong khi mọi người đang kiểm tra camera, Quý Phạm Thạc và Thư Trường ngồi trên sofa cạnh cửa sổ. Quý Phạm Thạc vắt chéo chân, khoanh hai tay lại, nhắm mắt nghỉ ngơi, Thư Trường ngồi im bên cạnh, mắt đảo ngược xuôi như đang nghĩ gì đó.

Ba tiếng sau, khi đã gần mười một giờ, Tiểu Đặng đột nhiên hét lên: “Phát hiện ra hung thủ nam rồi.”

Ai nấy cũng phấn khởi, Quý Phạm Thạc lập tức mở mắt ra, rảo bước đi tới trước máy tính. Anh nhìn chăm chăm chiếc Yueda Kia đỏ trên màn hình: “Phóng to lên.”

Tiểu Đặng làm theo, gương mặt người ngồi ở ghế lái cũng trở nên rõ ràng. Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là Đàm Khải. Thời gian camera quay được là 8h13 tối, tại đường Nam Vân Phong.

Tiểu Đặng khó hiểu hỏi: “Sao lại chỉ có mình Đàm Khải? Lý Lôi đâu?”

“Có phải ngồi phía sau không?” Trần Hàn nghĩ một lúc rồi nói: “Có thể phóng to thêm không?”

“Phóng to lên thì được, nhưng không rõ mấy.” Tiểu Đặng nói xong, lại phóng to ảnh lên.

Trần Hàn nhìn chằm chằm sau như muốn nhìn ra ai đó, nhưng thứ nhìn được chỉ là một màu đen. Mãi cho tới khi hoa hết cả mắt, Trần Hàn mới bỏ cuộc, dấn cấp dưới: “Lập tức điều tra hướng đi của chiếc xe này.”

Trần Hàn biết rõ hai phạm nhân đồng thời mất tích sẽ không phải chuyện trùng hợp, có khả năng chúng đã lên kế hoạch cho vụ án thứ hai. Nếu không nhanh chóng bắt được chúng, có lẽ sáng mai, thậm chí còn chưa cần tới sáng mai, họ sẽ nhận được cuộc gọi báo án nữa, nhất định phải bắt được hung thủ trước lúc đó.

Lúc này, Quý Phạm Thạc ôm cánh tay, đứng dựa vào góc tường, trầm tư suy nghĩ, một lúc lâu sau anh nói: “Dựa vào hiện trường gây án đầu tiên và hiện trường vớt xác thứ hai có thể thấy, mặc dù đây là lần đầu hai hung thủ gây án nhưng đó đã là vụ án có tổ chức, được chuẩn bị từ trước.”

“Thông thường với những vụ án có tổ chức, tâm lý của kẻ phạm tội ít nhiều đều có phần vụn vặt hoặc chịu đả kích như hai hung thủ này, thậm chí kiểu hung thủ này còn có chứng theo đuổi chủ nghĩa duy vật ở mức độ nhất định. Cách gây án, địa điểm vớt xác của chúng đều đã được lựa chọn, lên kế hoạch tỉ mỉ, không cho phép có chút sai sót nào.”

“Vụ án đầu tiên, thi thể được vớt ở nhà vệ sinh, vậy có khả năng ở vụ án thứ hai, thi thể sẽ tiếp tục được vớt ở đó. Ngoài trừ địa điểm công cộng như nhà vệ sinh ra, còn có một điểm nữa cũng rất đông người.”

“Đầu tiên chúng xâm hại nạn nhân, sau đó lại hủy dung họ, cuối cùng để nạn nhân trần truồng, ném vào nhà vệ sinh đông người, đây là sự sỉ nhục hung thủ dành cho nạn nhân. Điều tra xem gần đường Nam Vân Phong có nhà vệ sinh công cộng nào không, công viên, trạm xe cũng vậy, nhưng loại trừ nhà vệ sinh ở trung tâm thương mại ra, bởi vì nhà vệ sinh ở đó đã đóng cửa, hung thủ sẽ không đạt được mục đích của mình là khiến thi thể bị nhiều người nhìn thấy.”

Chương 10: Chương 10: Con tin

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trần Hàn nhìn Quý Phạm Thạc: “Cháu nghi ngờ hung thủ sẽ tới những chỗ này?”

Quý Phạm Thạc gật đầu, giọng nói có phần trầm hơn: “Có thể chúng đang gây án ở một nơi nào đó trong số những chỗ này.”

“Nhưng tại sao phải bao gồm cả công viên?” Trần Hàn nhìn đồng hồ treo tường đã điểm 10h30: “Nửa tiếng trước công viên đã đóng cửa rồi. Cho dù chúng vớt xác ở đó cũng có ai thấy đâu, vẫn như trung tâm thương mại mà?”

Quý Phạm Thạc lắc đầu: “Mỗi ngày trước khi nhà vệ sinh ở trung tâm thương mại mở cửa đều có nhân viên vệ sinh đi vào dọn dẹp, hung thủ sẽ không để tác phẩm của mình bị nhân viên vệ sinh nhìn thấy. Còn công viên chỉ có nhân viên dọn dẹp định kỳ, có bảo vệ đi kiểm tra ở những thời điểm nhất định, vậy nên vớt ở nhà vệ sinh công viên có thể sẽ được những người đi tập thể dục buổi sáng nhìn thấy trước. Đối với hung thủ, chúng sẽ thích nhiều người hơn là một người, trạm xe lúc nào cũng có xe chạy, lúc nào cũng có người đi lại.”

Trần Hàn nói: “Cháu nói công viên thì chú còn tin được, nhưng trạm xe đâu đâu cũng có camera, chúng không sợ bị lộ mặt sao?”

Quý Phạm Thạc quả quyết: “Có chứ, không phải nhà Hứa Tuấn cũng lắp đầy camera sao? Ấy vậy mà hung thủ vẫn tới nhà anh ta giết người, vớt xác, hung thủ rất tự tin với khả năng cải trang của mình.”

Mười phút sau, trên bản đồ máy tính của Tiểu Đặng hiện lên n thông báo, anh ấy lập tức liệt kê ra các địa điểm: “Công viên Vân

Phong, công viên Thanh Hoài, công viên Hoa Tử Đằng, trạm xe bus tuyến ngắn Thuận Phong, trạm xe bus tuyến dài Lam Hải.”

Trần Hàn nhanh chóng phân chia nhiệm vụ: “Tiểu Đằng, cậu đưa 10 người tới công viên Vân Phong và Thanh Hoài, hai công viên này gần, các cậu tiện tới đó. Cát Vân, cậu đưa 10 người tới công viên Hoa Tử Đằng và trạm xe bus Thuận Phong. Tôi, Phạm Thạc, pháp y Trùng và Tử Khâm, Tử Bội tới trạm xe bus Lam Hải.”

Sau khi phân công nhiệm vụ xong, cả văn phòng đã không còn một bóng người. Mọi người vừa ra khỏi văn phòng, cơn mưa ập ụp đã lâu xối xả ập xuống.

Trần Hàn, Tử Khâm và Tử Bội lái xe cảnh sát, Thư Trùng ngồi lên xe Hummer của Quý Phạm Thạc, đuổi theo sau xe Trần Hàn.

Hạt mưa to bằng hạt đậu liên tục đập vào cửa kính, khiến tầm nhìn của người đi đường trở nên mờ ảo.

Quý Phạm Thạc lái xe rất trầm ổn, bàn tay với những đốt ngón tay rõ ràng nắm chặt vô lăng, mắt nhìn chăm chăm phía trước. So với dáng vẻ nhìn ngang ngó dọc của An Khả lúc lái xe, trông anh càng quyền rũ, khiến người ta yên tâm hơn.

Nếu như nói dáng vẻ lái xe có thể phản ánh thái độ sống của một người, vậy chắc chắn Quý Phạm Thạc là người rất nghiêm túc, cẩn thận trong cuộc sống. Dường như anh luôn tập trung với mọi việc, nhất là khi thẩm vấn, phân tích, một khi đã rơi vào trạng thái làm việc, anh như cách biệt hoàn toàn với thế giới.

So với Quý Phạm Thạc bình tĩnh, Thư Trùng lại có phần căng thẳng hơn. Mặc dù trước đây cô cũng từng tới hiện trường gây án của FBI, nhưng đó là hiện trường sau khi án mạng đã xảy ra, là pháp y, việc cô cần làm là khám nghiệm tử thi ở hiện trường và mang thi thể về phòng khám nghiệm, đây là lần đầu tiên cô bắt hung thủ.

Thư Trường lấy thuốc an thần trong túi ra, tách hai viên bỏ vào miệng.

Quý Phạm Thạc nhìn cô một cái, thấp giọng nói: “Nếu như sợ thì lát nữa cô cứ đợi trong xe.”

Thư Trường nói ngắn gọn hai chữ: “Không cần.”

Sự cố chấp của cô khiến Quý Phạm Thạc sửng sờ, anh cũng không nói gì nữa.

Khi năm người tới trạm xe Lam Hải, Quý Phạm Thạc phân công nhiệm vụ cho năm người. Trạm xe bus Lam Hải có ba tầng, Quý Phạm Thạc và Thư Trường phụ trách kiểm tra người và nhà vệ sinh tầng một, Trần Hàn phụ trách tầng hai, Tử Khâm, Tử Bội phụ trách tầng ba.

Theo Quý Phạm Thạc, phân công như vậy rất hợp lý. Mỗi người đi vào trạm xe đều phải đi qua tầng một, vậy nên lượng người ở tầng một là đông nhất, phù hợp với mục đích hung thủ muốn vớt xác nạn nhân ở nơi đông người.

Tầng một cũng ít camera hơn tầng hai, ba, lỡ bị phát hiện hung thủ cũng tiện bỏ trốn hơn, vậy nên có khả năng tầng một mới là sân khấu gây án hung thủ lựa chọn.

Một mình Trần Hàn không đối phó được với hai hung thủ, hai nữ cảnh sát hợp lực lại cũng chỉ có thể đối phó với hung thủ nữ giỏi võ, vậy nên để ba người họ phụ trách tầng trên sẽ hợp lí hơn.

Quý Phạm Thạc có Judo mười đẳng, cộng thêm trước kia khi ở nước ngoài, những vụ án anh gặp phải đều có hung thủ vô cùng độc ác, anh vô cùng tự tin với khả năng bắt tội phạm của mình. Thế nhưng Thư Trường nhỏ bé bên cạnh lại khiến anh không yên tâm lắm.

Việc truy bắt hung thủ đã bắt đầu, Quý Phạm Thạc nói với Thư Trường: “Đi theo tôi, không được chạy linh tinh.”

Thư Trùng gật đầu, không đáp lại nhưng vẫn làm theo. Hai người đang đi tới nhà vệ sinh thì nghe thấy phía nhà vệ sinh nữ vang lên tiếng hét chói tai, hai người nhìn nhau, sau đó lập tức chạy tới đó.

Cũng như cảnh tượng hôm qua, đập vào mắt họ là một xác nữ bị cắt sạch phần váy phía trước, mặt có rạch một chữ X.

Lần này Thư Trùng không khám nghiệm tử thi trước, nếu như nói tội phạm là Lý Lôi và Đàm Khải, vậy chắc chắn lần này chúng vẫn đang ở trong dòng người.

Quý Phạm Thạc đã báo cho Trần Hàn, gọi điện cho người phụ trách trạm xe, bảo họ gọi bảo vệ tới bảo vệ hiện trường vụ án.

Đôi mắt to tròn của Thư Trùng lướt qua từng người vây quanh, một người đàn ông đội mũ lưỡi trai đã thu hút sự chú ý của cô. Khi Thư Trùng và người đàn ông đó nhìn nhau, người đàn ông vô thức kéo mũ xuống, quay người định rời đi.

Cho dù người đó cắt tóc ngắn, đã cải trang thành đàn ông, nhưng trong đầu Thư Trùng vẫn hiện lên gương mặt một người phụ nữ.

Thư Trùng hét lên: “Lý Lôi, đừng chạy.”

Cùng lúc đó Quý Phạm Thạc đã nghe thấy động tĩnh bên này. Lý Lôi vừa cử động, một người đàn ông thấp bé bên cạnh cô ta cũng bỏ chạy theo.

Quý Phạm Thạc và Thư Trùng đã chắc chắn hai người này là Lý Lôi và Đàm Khải. Khi họ đuổi được trăm mét, Lý Lôi và Đàm Khải vô cùng xảo quyệt, chúng chia nhau ra hành động. Thư Trùng không nói nhiều, lập tức đuổi theo Lý Lôi.

Thấy Thư Trùng đã chạy đi, Quý Phạm Thạc chỉ có thể đuổi theo Đàm Khải, anh vừa đuổi vừa gọi cho Trần Hàn: “Chú Trần, Lý Lôi đã chạy về phía lối ra trạm xe, chú mau đi hỗ trợ Thư Trùng đi.”

Quý Phạm Thạc mong Thư Trùng đuổi theo Đàm Khải hơn, so với Lý Lôi giỏi võ, mức độ nguy hiểm của Đàm Khải thấp hơn nhiều.

Mặc dù anh không trông mong việc Thư Trùng có thể bắt được Đàm Khải, nhưng ít nhất cô cũng không để mất dấu hắc. Bây giờ Thư Trùng lại chủ động chọn Lý Lôi, vừa có khả năng mất dấu lại gặp nguy hiểm.

Đàm Khải hoang mang không biết nên chạy đi đâu, anh ta vội chạy thẳng vào dòng người tấp nập. Có những vị khách sợ hãi tránh ra, có người không kịp tránh đã bị Đàm Khải xô ngã.

Nghĩ tới hoàn cảnh của Thư Trùng, Quý Phạm Thạc tăng tốc, nhảy lên, đạp thẳng vào lưng Đàm Khải.

Đòn tấn công đột ngột khiến Đàm Khải ngã xuống đất. Quý Phạm chạy lên trước, quỳ một chân xuống ghì chặt hai chân Đàm Khải, hai tay bẻ ngược tay Đàm Khải ra sau.

Lúc này, Tử Khâm và Tử Bội đã chạy tới, một người trong số họ lấy còng tay ra trói Đàm Khải lại. Sau khi giao Đàm Khải cho hai người họ, Quý Phạm Thạc nhanh chóng chạy về phía Thư Trùng.

—

Một nhóm người đã vây kín lối ra trạm xe, ai cũng nhìn một nam một nữ ở chính giữa. Tay trái người đàn ông bóp chặt cổ cô gái, tay phải cầm con dao sắc bén kề vào cổ cô, ánh mắt sắc lạnh.

Mặc dù cô gái đang gặp nguy hiểm nhưng vẻ mặt lại điềm tĩnh tới lạ thường, đôi mắt không một gợn sóng.

Từ lúc nhận được điện thoại của Quý Phạm Thạc, Trần Hàn đã lao như bay tới chỗ lối ra, khi chạy tới nơi vừa hay nhìn thấy cảnh này, một người đàn ông đã lấy Thư Trùng làm con tin.

Trần Hàn khó hiểu, không phải người Phạm Thạc nói là Lý Lôi sao? Tài liệu của Lý Lôi cho thấy đó là một người phụ nữ, sao người đang bắt Thư Trường lại là đàn ông? Có phải họ nhầm lẫn ở đâu rồi không?

Thư Trường đột nhiên lên tiếng: “Đội trưởng Trần, chú phải cẩn thận, cô ta là cao thủ võ thuật Lý Lôi, vì che giấu người ngoài nên cô ta mới đóng giả đàn ông.”

Lời Thư Trường nói đã giải đáp nghi hoặc của Trần Hàn, đồng thời cũng khiến ông có cái nhìn khác về cô. Tố chất tâm lý của cô gái này rất tốt, gặp nguy hiểm lại không hoảng loạn, còn không quên quan tâm tới an nguy đồng đội, quan trọng hơn là cô có thể nhận ra Lý Lôi đã cải trang trong dòng người tấp nập.

Lý Lôi xiết chặt cổ Thư Trường, nói từng câu từng chữ: “Câm miệng, đều tại cô cả. Nếu cô không nhận ra tôi, tôi đã chạy thoát được rồi, cô cũng không bị như bây giờ. Giờ tôi mà bị bắt cô cũng đừng hòng sống sót.” Lý Lôi chìa dao về phía mọi người: “Tránh ra, các người tránh ra hết cho tôi. Dù sao tôi cũng giết hai mạng người rồi, nhiều thêm người nữa cũng chẳng sao.”

Mọi người hoảng sợ, lặng lẽ tránh đường.

Cát Vân và Tiểu Đặng đã đưa người tới. Mấy người Cát Vân đứng bên ngoài trạm xe, Tiểu Đặng đã giả làm hành khách, đưa người lẳng lặng tới gần Lý Lôi.

Điện thoại trong túi Trần Hàn rung lên hai tiếng, đây là ám hiệu ông và Tiểu Đặng, Cát Vân đặt ra, nó có nghĩa hai người họ đã vào vị trí. Hiện giờ điều Trần Hàn cần giải quyết là thuyết phục Lý Lôi thả con tin ra.

Trần Hàn nhẹ nhàng nói: “Lý Lôi, cô đừng kích động. Cô muốn thế nào, chúng ta đều có thể bàn bạc.”

“Bàn bạc? Có gì để bàn bạc?” Con dao Lý Lôi kề vào cổ Thư Trừng, có thể nhìn thấy ít máu dần chảy ra, cô ta không hề bận tâm tới: “Tôi đã giết hai người rồi, dù sao cũng phải chết. Các người đừng chơi kế hoãn binh với tôi, các người cũng đâu muốn thả tôi đi?”

Trần Hàn hoảng loạn, một bóng người đột nhiên xuất hiện phía sau Lý Lôi khiến ông phấn chấn lên hẳn.

Quý Phạm Thạc tách mọi người ra, lặng lẽ lại gần Lý Lôi. Quý Phạm Thạc ra hiệu tay cho Trần Hàn, bảo ông cứ tiếp tục nói để di chuyển sự chú ý của Lý Lôi.

Bỗng nhiên Lý Lôi đi về phía Trần Hàn, nói: “Tôi nói đúng rồi chứ gì? Sao cảnh sát các ông có thể tha cho người độc ác như tôi được chứ.”

Khi mọi người đều cảm thấy lời Lý Lôi nói rất đúng, cô gái trong lòng Lý Lôi lại nói: “Không, cô không giết người.”

Lý Lôi nhìn Thư Trừng trong lòng: “Cô có ý gì?”

Chương 11: Chương 11: Đàm phán

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cho dù cơn đau ở cổ khiến mặt Thư Trừng tái mét, nhưng cô vẫn vô cùng bình tĩnh: “Hai người đó đều do Đàm Khải giết, tôi nói đúng không? Tính ra cô chỉ có thể được coi là đồng phạm, mức án cho chủ mưu và đồng phạm khác nhau hoàn toàn. Chủ mưu có thể bị phán tử hình hoặc tù chung thân, còn đồng phạm nhiều nhất là ngồi tù, nếu như trong tù có biểu hiện tốt còn được giảm án.”

Lý Lôi hừ lạnh: “Cô nói thì nhẹ nhàng lắm, ra tù rồi tuổi xuân của tôi vứt đâu? Không có danh tiếng gì nữa, chỉ bằng chết đi còn hơn.”

“Cô nhầm rồi. Một nhân vật của công chúng như Lưu Hiểu Khánh cũng ngồi tù đó thôi, cô với bà ấy ai nổi tiếng hơn? Cô hỏi xem trong mấy người đang đứng ở đây có ai biết tới cô? Sau khi ra tù, Lưu Hiểu Khánh vẫn sống rất tốt, giờ chúng ta chỉ xem bà ấy đóng phim gì, trẻ trung ra sao, còn ai lật lại lịch sử đen tối của bà ấy nữa?”

Thư Trừng cảm nhận rõ tay bóp cổ cô của Lý Lôi đã buông lỏng ra. Lúc này, hai tay từ phía sau Lý Lôi nhanh chóng đánh bay con dao trên tay cô ta, Thư Trừng thấy vậy lập tức đá dao đi thật xa.

Lý Lôi buông Thư Trừng ra, dậm về phía Quý Phạm Thạc. Trần Hàn nhanh chóng kéo Thư Trừng vào đám người, lúc này cảnh sát giả làm hành khách vội đi sơ tán người dân ra.

Lát sau, ở lối ra chỉ còn Lý Lôi và Quý Phạm Thạc đang đánh nhau.

Trần Hàn nhìn vết thương ở cổ Thư Trừng, ông nói: “Tôi sắp xếp người đưa cô tới bệnh viện.”

Thư Trừng che vết thương, nhú mày: “Vết thương nhỏ thôi, không sao đâu. Trưởng phòng Quý phải sao giờ? Các chú không nổ

súng sao?”

Trần Hàn lắc đầu, vô cùng yên tâm: “Cô không biết sao? Ngoại trừ IQ cao ra, Quý Phạm Thạc còn rất giỏi võ. Từ nhỏ cậu ấy đã luyện Judo, so với Lý Lôi, cậu ấy chính là cao thủ trong cao thủ.”

Quý Phạm Thạc đã khóa hai tay Lý Lôi ra phía sau, khiến cô ta không cử động được. Lúc này, mấy người Tiểu Đặng cũng đi lên bắt lấy Lý Lôi.

Quý Phạm Thạc rảo bước tới cạnh Thư Trừng, nhìn vào vết thương của cô: “Sao rồi? Tôi đưa cô tới bệnh viện.”

Thư Trừng còn chưa nói gì, Trần Hàn đã lên tiếng: “Hai ngày nay hai đứa đã giúp đỡ công ban bọn chú bắt hung thủ, để chú bảo Cát Vân lái xe đưa hai đứa đi.”

Quý Phạm Thạc lập tức đáp: “Chú Trần, không cần phiền phức vậy đâu. Chú mau điều người tới thu dọn đồng hồ này đi, người của cháu để cháu chịu trách nhiệm.”

“Người của cháu để cháu chịu trách nhiệm”, câu nói này khiến trái tim Thư Trừng gợn sóng, nhưng cô cũng không nghĩ nhiều.

Trần Hàn lại thấy Quý Phạm Thạc đang xót cho bạn gái mình, ông cũng thức thời gạt đầu đồng ý.

Quý Phạm Thạc và Thư Trừng lên xe, hai người vội vã tới bệnh viện.

Người khám bệnh cho Thư Trừng là bác sĩ nữ ngoài bốn mươi, bà nhìn Quý Phạm Thạc bằng ánh mắt không mấy vui vẻ, sau đó tỉ mỉ kiểm tra vết thương ở cổ cho Thư Trừng. Bà vừa xử lý vết thương vừa khó chịu nói: “Hai người cãi nhau chứ gì. Đúng là, bây giờ đàn ông đều hẹp hòi thế đấy, hờn tí là đánh người phụ nữ của mình thành ra như vậy, đến người phụ nữ của mình cũng không biết xót thương nữa.”

Thư Trùng nghe vậy bèn nhìn Quý Phạm Thạc, dường như đang nói: Anh không giải thích sao?

Quý Phạm Thạc chỉ cười nhạt. Thư Trùng nghĩ một lúc rồi mặc kệ, bản thân anh còn không quan tâm việc mình bị oan, cô cũng không cần đứng ra giải thích.

Sau khi bôi thuốc xong, hai người đi ra cửa bệnh viện, mưa vẫn rả rích rơi, Quý Phạm Thạc quyết định đưa Thư Trùng về nhà.

Thư Trùng từ chối: “Không cần đâu, anh họ tôi sẽ tới đón tôi.”

Quý Phạm Thạc không nói gì, mắt nhìn trước ngực Thư Trùng.

Thư Trùng vô thức kéo cổ áo lên: “Anh nhìn gì?”

Quý Phạm Thạc chỉ chỗ ngực cô: “Tôi đang nghĩ cô mặc bộ đồ toàn máu như này về nhà, người nhà cô không giặt mình mới lạ.”

Thư Trùng cúi đầu nhìn trước ngực, trước đó cô không để ý, giờ được Quý Phạm Thạc nhắc cô mới nhận ra, áo trắng của mình đã bị dính vô số vết máu. Mặc như này về nhà chắc chắn không được, không chỉ khiến An Khả lo lắng, mẹ cũng sẽ truy hỏi tận gốc, không cho cô ra ngoài một mình nữa.

Thư Trùng vừa về nước nên không rành thành phố C lăm, cô ngẩng đầu lên hỏi: “Gần đây có cửa hàng quần áo nào không?”

Quý Phạm Thạc bật ô lên: “Lên xe trước đã, tôi đưa cô đi.”

Thư Trùng lặng lẽ đi vào ô của anh, hai người cách nhau rất gần, Thư Trùng có thể ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh.

Anh hút thuốc sao?

Khi cô đang thất thần, một bàn tay lớn ấm áp đột nhiên chạm vào vai cô. Thư Trùng sững sờ ngẩng đầu nhìn Quý Phạm Thạc, anh lại

làm như không thấy sự ngỡ ngàng đó, vừa đưa cô đi vừa nói: “O nhỏ quá, đi gần chút.”

Thư Trừng không từ chối, thực tế ô nhỏ thật, họ phải đi sát cạnh nhau mới không bị ướt nhẹp, đây không phải chuyện cô có thể từ chối được.

Lúc này đã hơn mười một giờ, các trung tâm thương mại đã đóng cửa, đa số cửa hàng quần áo nữ bên đường đã tắt đèn. Quý Phạm Thạc lái xe đi quanh khu phố thương mại nổi tiếng của thành phố C mấy vòng nhưng vẫn không tìm được cửa hàng nào mở cả.

Hết cách, anh chỉ đành nói: “Tới nhà tôi, tôi cho cô mượn áo.”

Thư Trừng không nghĩ nhiều, gật đầu: “Ừm.”

Khi tới căn nhà cổ kính này lần nữa, Thư Trừng vẫn cảm thấy âm u như ban đầu. Trong căn nhà rộng lớn chỉ có tiếng cộc cộc của cô và Quý Phạm Thạc lúc đi lên cầu thang, bầu không khí quý dị cực giống với tình tiết trong phim kinh dị.

Cuối cùng đã tới phòng khách, đèn được bật lên, trái tim bất an của Thư Trừng đã bình ổn hơn nhiều.

Quý Phạm Thạc nhìn cô: “Cô ở đây đợi lát.” Nói xong, anh đi vào một phòng khác, một lúc sau anh cầm chiếc T-shirt trắng cổ tròn đi ra.

Anh đưa áo T-shirt cho Thư Trừng, Quý Phạm Thạc nói: “Vào phòng tôi thay đi.”

Một người đơn giản như Thư Trừng sẽ không nghĩ nhiều như những cô gái khác, cô rất tự nhiên gật đầu, cầm áo đi vào phòng ngủ của Quý Phạm Thạc.

Phòng ngủ của anh cùng phong cách với phòng khách, đơn giản, gọn gàng. Trên tủ đầu giường màu xám trắng có đặt mấy đồ dùng

hàng ngày, tủ quần áo gỗ màu xám, ghế lười bằng vải cũng màu xám, trong phòng ngủ rộng lớn chỉ có duy nhất ba món đồ đó.

Thư Trùng thay quần áo xong liền đi ra, cô nhìn chiếc áo T-shirt vừa khít với mình, tò mò hỏi: “Đây là áo của con gái sao?”

Quý Phạm Thạc gật đầu: “Ừm, là của con gái.”

Thư Trùng lập tức nghĩ, chắc chắn người này là bạn gái của anh, nếu không sao lại có áo T-shirt ở đây?

Thư Trùng cất áo bần vào túi, sau đó lấy điện thoại ra định gọi cho An Khả.

Quý Phạm Thạc để ý thấy hành động này của cô: “Muộn vậy rồi, để tôi đưa cô về.”

Thư Trùng nhìn đồng hồ, giờ đã 12h45, thì ra họ đã đi trên đường lâu vậy, cô cũng không từ chối nữa: “Phiền anh rồi.”

Đêm khuya, đường phố ở ngoại ô vô cùng yên tĩnh, gió đêm thổi qua cửa xe đóng hờ, luồn lách vào trong xe, mang tới sự thoáng mát, thoải mái.

Quý Phạm Thạc đột nhiên nói: “Tôi rất tò mò một chuyện, sao cô có thể vừa nhìn đã nhận ra Lý Lôi giả làm đàn ông trong dòng người đông như thế?”

Thư Trùng trả lời đơn giản: “Gương mặt.”

Quý Phạm Thạc bất ngờ, anh vốn tưởng cô có cách nhận biết nào đặc biệt cơ, không ngờ cô cũng như bao người bình thường, chỉ nhìn mặt.

Thư Trùng nói tiếp: “Bẩm sinh tôi đã có trí nhớ tốt hơn người bình thường, đồ đã nhìn qua chắc chắn sẽ nhớ được.”

Thì ra là vậy, cô không có cách nhận biết đặc biệt nào hết, chỉ là giỏi ghi nhớ hơn người bình thường thôi.

Quý Phạm Thạc: “Giống như những người có hội chứng trí nhớ siêu phàm sao? Không nhìn ra nha, trông cô nhỏ con thế mà toàn năng phết.”

“Toàn năng?”

“Vừa là pháp y, trí nhớ còn tốt, hơn nữa cuộc đàm phán của cô và Lý Lôi khiến tôi mở mang tầm mắt đấy.”

Đối với lời khen này, Thư Trừng vẫn rất thản nhiên: “Tôi chỉ có gì nói đó thôi.”

“Nhưng sau này cô không thể liều thế được.”

“Liều?” Thư Trừng sững sờ: “Tôi liều ở đâu?”

“Đâu cũng có. Cô quay về nghĩ cho kỹ đi, đừng làm ra chuyện khiến người ta lo lắng nữa.”

Lẽ nào hôm nay anh còn lo lắng cho tôi sao? Thư Trừng nghĩ vậy, hôm nay Quý Phạm Thạc có nói “Người của cháu để cháu chịu trách nhiệm”, câu nói ấy đã vang vọng khắp đầu cô. Chiếc áo T-shirt cổ tròn trên người nhắc nhở cô, người này đã có bạn gái rồi, vậy nên sự lo lắng của anh dành cho cô chỉ là sự lo lắng giữa đồng nghiệp với nhau thôi, hãy dừng ngay những suy nghĩ vớ vẩn đó đi.

Cô đáp: “Ồ, tôi biết rồi.”

Thật ra Thư Trừng rất bội phục mấy chiêu Judo Quý Phạm Thạc dùng để đối phó với Lý Lôi, vừa uyển chuyển lại chính xác, dứt khoát, không chỉ đẹp trai mà trông còn rất phong độ. Nhưng trước giờ cô vẫn luôn ít nói, đương nhiên sẽ không mở lời kiếm chuyện, trong xe quay về sự yên tĩnh vốn có.

Một lúc lâu sau, Quý Phạm Thạc nói: “Mặc dù bây giờ cô là pháp y của văn phòng thám tử, nhưng không cần ngày nào cũng đi làm như những người khác, khi có chuyện tôi sẽ gọi cho cô.”

Mặc dù Quý Phạm Thạc chưa từng hỏi số điện thoại của Thư Trùng, Thư Trùng cũng không chủ động nói cho anh biết, nhưng cô cảm thấy người này sẽ biết cách thức liên lạc của cô, dù sao anh cũng từng điều tra cô.

“VẬY...”

“Tôi sẽ âm thầm điều tra giúp cô vụ án vào đêm Giao thừa 13 năm trước, đây là giao dịch giữa chúng ta.”

Đáp án này khiến Thư Trùng rất hài lòng, cô mỉm cười: “Cảm ơn anh.”

Thư Trùng cảm thấy lời mình nói hôm nay đã nhiều hơn cả lời nói khi cúng bái. Bởi vì người bên cạnh cô sao? Không, chỉ vì chuyện gặp phải hôm nay ép cô phải nói nhiều hơn thôi.

Lúc này trời đã tạnh mưa, một vài vì sao lấp ló sau đám mây đen mờ nhạt. Đang là đêm khuya nên trên đường rất ít xe, người đi đường càng ít hơn, Quý Phạm Thạc lái xe rất nhanh, Thư Trùng nhớ hôm trước An Khả mất nửa tiếng mới tới tiểu khu, lần này Quý Phạm Thạc chỉ mất hơn hai mươi phút.

Thư Trùng nói “cảm ơn” lần nữa, sau khi xuống xe, cô lục tìm chìa khóa trong túi, tiếp đó nhanh chân đi vào cửa nhà. Cô cắm chìa khóa vào ổ, cẩn thận mở cửa ra.

Quý Phạm Thạc ở trong xe nhìn bóng lưng lén lút của cô, gương mặt điển trai hiện lên ý cười. Thấy cô đi vào trong nhà, anh mới lái xe rời đi.

Thư Trùng rón rén đi vào phòng mình, dựa vào ánh đèn đường mờ ảo hắt vào phòng, cô vừa nhìn đã thấy một người ngồi bên

giường.

Chương 12: Chương 12: Thất tịch

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Cục cưng của anh, cuối cùng em đã về rồi.” Thư Trùng vừa bật đèn đã thấy An Khả mặc đồ ngủ ngồi bên giường, đầu tóc rối bù như vừa tắm xong.

Thư Trùng liếc anh ấy một cái, sau đó đặt túi lên ghế: “Không phải anh cũng vừa mới về sao?”

“Không phải vì anh đợi em sao?”

“Không phải anh vừa đặt phòng xong sao?” Thư Trùng nói rồi mở tủ quần áo ra, lấy một bộ đồ ngủ.

“Xem em nói kìa, anh em đói khát thế hả?”

Thư Trùng quay người nói với An Khả: “Chẳng muốn đôi co với anh nữa, em đi tắm đây.”

Lúc này An Khả mới để ý ở cổ Thư Trùng có dán băng gạc: “Đội đã, vết thương này là sao?” Anh đứng dậy, nhìn áo Thư Trùng: “Quần áo của em đâu? Em mặc đồ của ai đây? Nói thật cho anh biết đi, hôm nay em gặp chuyện gì hả? Sao lại về muộn thế? Còn nữa, chiếc Hummer vừa nãy đưa em về là của ai?”

Thư Trùng thở dài: “Đúng là cha nào con nấy.” Cô sờ vết thương, nói: “Vì hôm nay làm cảnh sát nghiệp dư nên bị thương chút, quần áo em bị bẩn, phải đi mượn của người khác. Về muộn như vậy là vì giờ mới vừa bắt được tội phạm, người vừa nãy đưa em về là Quý Phạm Thạc.”

Quả nhiên hôm nay cô đã nói quá nhiều.

An Khả bất giác nói: “Đúng là phải tìm người đàn ông quản lý em rồi.”

Thư Trừng nhìn anh: “Anh không phải đàn ông sao?”

“Sớm muộn gì anh cũng phải quản lý người phụ nữ khác thôi.”

“Tốt lắm, vậy em tự do rồi.”

“Nằm mơ đi.”

Thư Trừng mở cửa ra, chuẩn bị đi tắm: “Phải rồi, khi nào anh rảnh? Đi mua cái áo y như cái này với em, em phải trả cho người ta.”

An Khả nghĩ một lúc: “Ngày kia là Thất tịch, lúc đó anh rảnh.”

Thư Trừng không nghĩ gì, cứ thế đáp: “Vậy ngày kia.”

Khi cô tắm xong, An Khả đã rời đi. Thư Trừng lấy áo dính máu trong túi ra, bỏ vào túi bóng đen rồi vứt vào thùng rác, sau đó tắt đèn đi ngủ.

Có lẽ vì quá mệt nên chẳng mấy chốc Thư Trừng đã chìm vào giấc ngủ, đêm đó cô không mơ thấy gì cả, khi tỉnh lại đã tới giờ cơm trưa.

Thư Trừng thay quần áo rồi đi xuống tầng, chỉ có mình mẹ đang bận bịu trong nhà bếp, có lẽ An Khả và cậu đã đi làm rồi.

Nghe thấy tiếng bước chân, mẹ vừa nấu cơm vừa nói: “Trừng dậy rồi hả con.”

Thư Trừng đi vào nhà bếp: “Vâng.”

“An Khả nói tối qua con viết luận văn tới hai giờ nên sáng nay mẹ không gọi con dậy ăn sáng, giờ đói chưa? Con đợi lát rồi ăn cơm trưa nhé.”

“Vâng ạ.”

Thư Trùng ngồi xuống sofa, cô cầm một quyển tạp chí lên đọc, lúc này điện thoại trong túi đột nhiên rung lên.

Cô lấy ra nhìn, là tin nhắn Quý Phạm Thạc gửi, quả nhiên người đàn ông này biết số điện thoại của cô.

“Cô dậy chưa? Vết thương đỡ hơn chưa?”

Thư Trùng đánh chữ “rồi”, khi chuẩn bị gửi đi, cô do dự một lúc, sau đó lại xóa tin nhắn đi, nhắn lại: “Tôi không sao, cảm ơn anh đã quan tâm.”

Từ khi Thư Trùng có điện thoại, số người khác giới gửi tin nhắn cho cô không quá mười người, trong đó bao gồm An Khả, cậu và thầy giáo. Số người khác giới cô chủ động trả lời cũng không quá năm người, bao gồm ba người trước đó và những người theo đuổi, bám lấy cô bị từ chối.

Đương nhiên Thư Trùng biết rất rõ mình nên coi Quý Phạm Thạc là gì, vậy nên cô lưu số điện thoại anh với biệt danh Boss mới.

Tới lúc ăn cơm, mẹ hỏi vết thương của cô, Thư Trùng nói dối lúc đi tắm không cẩn thận để móng tay cào vào, cũng may mẹ đã tin.

—

Hôm nay là Thất tịch, tối qua Thư Trùng đã ước lượng kích cỡ và xem hãng của chiếc áo kia, hôm nay An Khả lái xe đưa cô tới cửa hàng quần áo nữ của thương hiệu này.

Vì hôm nay là ngày đặc biệt nên cứ là một nam một nữ ra ngoài sẽ bị hiểu nhầm thành người yêu của nhau. Bình thường khi thấy An Khả và Thư Trùng đi cạnh nhau, mọi người đều biết ngay họ là anh em, ấy vậy mà hôm nay ai cũng coi họ thành người yêu.

Hai người vừa vào cửa hàng, nhân viên đã nhiệt tình nói: “Chào anh, anh tới chọn quà cho bạn gái sao? Gần đây cửa hàng chúng tôi vừa nhập một mẫu đồ đôi mới, hai người có thể xem qua xem sao.”

Thư Trùng nói: “Không cần đâu, chúng tôi tự xem được rồi.”

Thấy vậy nhân viên nói mấy câu rồi rời đi.

Thư Trùng liếc mắt nhìn An Khả: “Sao anh không giải thích? Trước đây bị người ta hiểu nhầm, anh toàn trách em cản đường vận đào hoa của anh mà.”

“Giải thích gì? Giải thích hai anh em đi đón Thất tịch? Nghe mà bi đát, rõ ràng số phụ nữ muốn đón Thất tịch cùng anh có thể xếp đầy cả cửa hàng này đấy.”

Thư Trùng lườm anh một cái, sau đó đi về phía trước: “Nhưng chị dâu của em thì chỉ có một.”

Sau khi xem qua nửa cửa hàng, Thư Trùng đã tìm được chiếc áo T-shirt như cái của Quý Phạm Thạc, khi cô và An Khả đi tới quầy thanh toán, một giọng nữ chột vang lên: “Chị, là chị sao?”

Thư Trùng sửng sốt, giọng nói này hiển nhiên đang nói cho cô nghe, cô quay đầu lại liền thấy một cô gái ngọt ngào đang mỉm cười đi về phía cô, người đi sau cô gái này còn là Quý Phạm Thạc.

Cô ấy là bạn gái của anh sao? Vậy áo T-shirt cũng là của cô ấy?

An Khả quan sát cô gái trước mắt rồi hỏi Thư Trùng: “Hai người quen nhau hả?”

Thư Trùng lắc đầu: “Có gặp mặt một lần trên máy bay.”

“Chị, trí nhớ chị tốt thật đấy.” Cô gái quay đầu nhìn Quý Phạm Thạc: “Anh, đây chính là chị gái đã cứu cô Caday trên máy bay mà em nói đấy. Ahh không biết đâu, khi đó cô Caday nguy hiểm rồi, chị ấy

lại rất điềm tĩnh, cho người khiêng cô Caday xuống đất, sau đó rút ra mấy cây kim, đâm vào người cô Caday, cô Caday lập tức có chuyển biến tốt. Trời ơi lúc đó đáng vẻ của chị ấy ngầu bá cháy luôn.”

Ánh mắt Quý Phạm Thạc đông đầy ý cười, anh nhìn chăm chăm Thư Trùng.

An Khả không biết còn có vụ này, anh ấy cảm thán: “Thư Trùng, em được đấy. Người khác không mang nổi một cây kim khâu hoa lên máy bay, em còn chơi cả bộ kim. Kiểm tra an ninh bên Mỹ chắc còn nghiêm hơn cả nước mình đúng không, lẽ nào đây là đặc quyền của FBI hả?”

Thư Trùng cười không nói gì. Cô đột nhiên nghĩ tới chiếc áo trong tay, ban đầu cô tưởng cô gái này là bạn gái của Quý Phạm Thạc nên không tiện trả ngay tại chỗ, tránh ảnh hưởng tới tình cảm của người ta, bây giờ khi biết cô ấy là em gái của anh, vậy cô cũng không cần kiêng dè nữa.

Thư Trùng đưa túi áo cho cô gái: “Trả áo cho em này.”

Hiển nhiên cô gái không hiểu đã xảy ra chuyện gì. An Khả tưởng Thư Trùng đã tìm cô gái này mượn áo, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ ngây người của cô ấy, anh lại không chắc chắn.

Cô gái khó hiểu: “Áo gì cơ?”

Nhìn dáng vẻ hoang mang của em gái, Quý Phạm Thạc giải thích: “À, hôm qua áo của Thư Trùng bị bẩn, vậy nên anh lấy áo em cho cô ấy thay.”

An Khả và cô gái đều bất ngờ.

Mặc dù cô gái vừa kinh ngạc lại nghi hoặc, nhưng cô ấy vẫn cười, thoải mái nói với Thư Trùng: “Chị, chị khách sáo quá rồi, không phải chỉ là một cái áo thôi sao, chị còn cứu cô giáo của em nữa kìa.”

Thư Trùng: “Không cần bận tâm quá đâu, cứu người là thói quen của bác sĩ thôi. Em nhận áo đi, chị đã mua cái mới trả lại cho em đấy.”

Cô gái vội xua tay: “Em còn chưa chuẩn bị quà cho chị, chị đã trả đồ lại cho em rồi, em không thể nhận được.”

Thư Trùng rất ngại mấy vụ đùn đẩy như này, nhưng nếu không trả cô sẽ thấy mình nợ người khác. Về mặt cô hiện lên sự khó xử, bỗng nhiên tay lại nhẹ đi, túi đã bị người ta nhận lấy.

Quý Phạm Thạc cầm túi nhét vào tay cô gái: “Quý Cẩn, em cứ nhận trước đi. Khi nào em nghĩ ra nên cảm ơn Thư Trùng thế nào thì mời cô ấy ra ngoài sau.”

Thư Trùng thở phào nhẹ nhõm, cười nhìn Quý Phạm Thạc, dường như đang nói cảm ơn với anh. Sau đó cô nhìn Quý Cẩn: “Đúng đấy, khi nào em nghĩ ra thì cảm ơn chị sau cũng được.”

Quý Cẩn gật đầu: “Thôi được rồi.”

Quý Phạm Thạc đề nghị: “Chi bằng hôm nay mọi người cùng nhau ăn bữa cơm nhé?”

Quý Cẩn huých cánh tay Quý Phạm Thạc: “Anh, anh không thức thời gì hết, chị Thư Trùng có bạn trai đi cùng rồi, chúng ta tới đó không phải làm bóng đèn sao?”

Thư Trùng vốn định lên tiếng, nào ngờ An Khả đã nhanh hơn một bước: “Người đẹp, em hiểu lầm rồi, anh là anh họ cô ấy, An Khả.”

Mắt Quý Cẩn sáng như đèn pha, cô ấy thấp giọng nói với Quý Phạm Thạc: “Anh, anh có cơ hội rồi kìa.”

Nụ cười của Quý Phạm Thạc vẫn không đổi.

Quý Cẩn nhiệt tình nói: “Anh họ, chị, chi bằng chúng ta cùng nhau ăn cơm đi, dù sao bọn em cũng không có hẹn gì.”

An Khả: “Ngại quá, bọn anh hẹn bạn rồi, có cơ hội thì lần sau chúng ta cùng ăn nhé? Lần sau anh mời.”

Quý Cẩn tò mò: “Hẹn bạn trai của chị sao?”

An Khả cười: “Không phải, chị gái vẫn chưa có bạn trai.”

Quý Phạm Thạc và Thư Trùng đều cảm thấy kiểu tôi hỏi một câu, anh đáp một câu như này lại ẩn chứa tầng nghĩa khác. Không chỉ là ăn bữa cơm thôi sao, sao lại nói tới bạn trai rồi?

Cuối cùng Quý Cẩn cũng hài lòng đáp: “Vậy được, lần sau nhất định phải ăn cơm đấy.”

An Khả sáng khoái nói: “Được.”

Thư Trùng và An Khả rời khỏi cửa hàng, vừa lên xe Thư Trùng đã lạnh lùng hỏi: “Sao vừa nãy anh phải giải thích?”

An Khả trông khá vui: “Anh không thể đi ngắt hoa đào sắp nở của em được.”

“Đừng nói người bạn anh hẹn là Hứa Tuấn đấy nhé?”

“Không hổ là em gái của anh.”

“Em không đi.”

An Khả vừa khởi động xe đã dừng lại: “Em gái ngoan, anh đã đồng ý với người ta rồi, em không thể hại anh thế được. Dù gì anh và cậu ấy cũng có quan hệ hợp tác làm ăn mà, cho người ta leo cây thế không hay lắm đâu.”

“Em ghét đôi mắt híp đó của anh ta.”

An Khả khẩn cầu: “Anh biết em ghét cậu ấy, vậy em đừng nhìn cậu ấy nữa. Đi, năn nỉ đấy, nể tình lễ Tình nhân anh đã đi mua quần áo với em, em hy sinh chút thời gian của mình ăn với anh bữa cơm đi.”

Thư Trừng nhìn dáng vẻ đáng thương của An Khả, sau cùng vẫn khó chịu đáp: “Thôi được rồi, nhưng anh không được bán đứng em.”

An Khả vỗ ngực: “Cho dù phải bán anh đi anh cũng không nỡ bán em.”

Thư Trừng và An Khả vừa rời đi, Quý Cẩn đã cười gian xảo nhìn Quý Phạm Thạc.

Quý Phạm Thạc lại rất bình thản: “Nhìn cái gì, ngốc chết đi được.”

Quý Cẩn khoác tay anh trai: “Anh, có phải anh muốn theo đuổi chị Thư Trừng không?”

Quý Phạm Thạc đứng lại, anh nhìn Quý Cẩn: “Em nghĩ nhiều rồi.”

Quý Cẩn ngẩng đầu nhìn anh: “Anh không theo đuổi thì sao lại đưa chị ấy tới nhà cũ? Còn để chị ấy mặc áo của em nữa. Chẳng giống tác phong của anh chút nào, ngoại trừ em ra, chị ấy là người khác giới đầu tiên được anh đưa về nhà cũ đấy.”

“Theo như em nói thì dì lao công anh thuê theo giờ trước đó cũng có gì đó với anh hả?”

Quý Cẩn bĩu môi: “Em biết ngay không nói lại được anh mà, vừa nãy em cũng nghe ngóng giúp anh rồi, chị Thư Trừng chưa có bạn trai, nhưng chị ấy vừa xinh lại giỏi thế, chắc chắn có rất nhiều người theo đuổi, anh cũng có thể thử xem.”

“Thử gì? Anh không định tìm bạn gái, lãng phí thời gian.”

“Thật sao?” Quý Cẩn lấy điện thoại ra: “Anh, anh có số của chị Thư Trùng không?”

“Em lấy làm gì?”

“Em gửi số chị ấy cho đàn anh của em. Em đã nói chuyện chị ấy làm trên máy bay cho anh ấy nghe rồi, anh ấy rất ngưỡng mộ chị Thư Trùng, cũng rất muốn làm quen với chị ấy. Vừa hay anh và chị Thư Trùng quen nhau, anh có số chị ấy không?”

Quý Phạm Thạc quả quyết nói: “Không có.”

Quý Cẩn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn anh chăm chăm: “Không thể nào, anh đã đưa chị ấy về nhà thay đồ rồi mà còn không có số điện thoại.”

“Không có là không có.” Quý Phạm Thạc nói xong liền đi về phía xe ô tô.

Quý Cẩn cất điện thoại vào túi, nhìn bóng lưng thẳng tắp của anh trai, khóe môi nở nụ cười đắc ý.

Chương 13: Chương 13: Xem mắt

Tải ebook: dtv-ebook.com

Từ trước tới giờ Hứa Tuấn luôn khoác lên mình hình tượng công tử trắng hoa, chơi bời, nhưng nơi ăn tối anh ta chọn lần này lại là một nhà hàng rất tao nhã.

Tụ Giai Trai có phong cách y như cái tên cổ kính của nó, đó là một ngôi nhà nhỏ hai tầng cổ điển, Thư Trừng không khỏi nghĩ tới căn nhà của Quý Phạm Thạc. Mặc dù trông nó không mới mẻ như những nhà hàng hiện tại, nhưng khí chất của nơi này là thứ những nhà hàng khác khó có thể so sánh được.

Khi đi vào Tụ Giai Trai, họ đã nhìn thấy một cây cầu nhỏ ở đại sảnh. Một đầu của cầu thông thẳng tới đại sảnh, đầu còn lại là đảo nhỏ được dòng nước bao quanh, giữa đảo có đặt chiếc đàn tranh, bên cạnh là cô gái mặc cổ phục đang gảy đàn. Ca khúc được gảy cũng là bài “Hoa viên Tử Cấm” của Lý Trí Huy mà Thư Trừng thích nhất.

Thư Trừng dừng bước lại nghe một lúc, ở nơi khuất trong đại sảnh, một đôi mắt sáng ngời đang lặng lẽ quan sát cô.

Thư Trừng rảo bước đi vào phòng riêng ở tầng hai theo An Khả, Hứa Tuấn đã đợi ở trong từ lâu. Thấy hai người đi vào, Hứa Tuấn vội vã đứng dậy, kéo ghế cạnh mình ra. Thư Trừng đi chậm lại, để An Khả ngồi xuống trước, còn mình ngồi cạnh anh.

An Khả coi như không thấy hành động này của Thư Trừng. Mặc dù trước khi hẹn Thư Trừng ra ngoài, anh đã đồng ý với Hứa Tuấn sẽ cố gắng tác hợp cho họ, nhưng anh cũng hứa với Thư Trừng sẽ không bán đứng cô, so sánh hai bên, em gái vẫn quan trọng hơn.

Ba người ngồi xuống, nhân viên cầm menu đưa cho Hứa Tuấn. Hứa Tuấn hỏi Thư Trùng: “Em Trùng muốn ăn gì?”

Mặt Thư Trùng vô cảm: “Tùy.”

Hứa Tuấn chỉ đành tự gọi: “Thịt lợn quay thái miếng, Ngọc Long Linh.” Gọi xong hai món, anh ta quay đầu đưa menu cho An Khả: “Tổng giám đốc Long, anh muốn ăn gì cứ gọi nhé.”

An Khả cầm menu hỏi Thư Trùng: “Thư Trùng, em muốn ăn gì?”

Mặc dù Thư Trùng không biết Ngọc Long Linh là món gì, nhưng cô vẫn nghe thấy món thịt lợn quay kia: “Chỉ cần không phải thịt lợn là được.”

Hứa Tuấn thầm nghĩ, xong rồi, gọi sai món rồi. Anh ta ngẩng đầu nói với nhân viên: “Đổi thịt lợn quay thành vịt quay Bắc Kinh.”

An Khả vội nói: “Tổng giám đốc Hứa không cần phiền vậy đâu, anh muốn ăn gì cứ ăn. Thư Trùng không ăn thịt lợn là thói quen từ nhỏ, anh cứ kệ con bé.”

Đúng vậy, quả thật không cần phải đổi, vì Thư Trùng cũng không thích ăn vịt quay Bắc Kinh, đổi hay không đổi cũng như nhau. Nhưng Hứa Tuấn lại không biết, anh ta cố chấp đổi cho bằng được, cho dù có đổi hay không thì vẫn giữ chữ “quay” đó.

Trên bàn ăn, vì An Khả vẫn đang ở bên nên Hứa Tuấn chỉ đành ngồi dậy gấp đồ ăn cho Thư Trùng.

Thư Trùng nhìn miếng vịt quay Hứa Tuấn gấp cho mình, cô không chút lưu tình nói: “Tôi không thích ăn vịt quay.”

Hứa Tuấn khựng lại, đôi đũa dừng lại giữa không trung. An Khả thấy tình thế ngượng ngùng, vội cầm bát lên nhận lấy miếng vịt của Hứa Tuấn: “Tổng giám đốc Hứa, ngại quá, tôi quên nói với anh Thư Trùng còn không thích ăn vịt quay.”

Hứa Tuấn thả miếng vịt vào bát An Khả: “VẬY sao, là tôi đường đột quá. Không sao không sao, tổng giám đốc Long chịu khó vậy.”

Một tràng những lời khách sáo khiến Thư Trùng nghe mà nổi da gà. Khi nhìn Hứa Tuấn lần nữa, cô phát hiện ngoại trừ vẻ ngoài chơi đời ra, anh ta còn rất xứng với bốn chữ mặt người dạ thú.

Ăn được một nửa, An Khả cảm thấy có người đá chân mình. Anh lặng lẽ nhìn một cái, ngoại trừ Hứa Tuấn ra còn có thể là ai nữa. Ý anh ta đá vậy là, mau biến đi, để cho chúng tôi không gian riêng.

An Khả nhìn Thư Trùng, lúc này cô vẫn đang ăn, dường như không phát giác ra điều gì. Anh nghĩ tới lời Thư Trùng nói, không được bán đứng cô, nhưng anh lại nghĩ lại lần nữa, anh cũng hứa sẽ để cho Hứa Tuấn và Thư Trùng có không gian riêng, suy đi tính lại, An Khả quyết định viện cớ vào nhà vệ sinh, đi vệ sinh chắc không bị coi là bán đứng em gái đâu nhỉ?

An Khả làm theo kế hoạch, Thư Trùng thấy anh định đi vệ sinh cũng không nói gì.

An Khả vừa đi, Hứa Tuấn đã vào chủ đề chính: “Em Trùng, thật ra hôm nay anh hẹn em ra đây là có chuyện muốn nói với em.”

Thư Trùng sớm biết sẽ có chuyện này, cô đặt đũa xuống, cầm khăn ở bên cạnh lên lau miệng, dựa lưng vào ghế, dáng vẻ “anh nói đi, tôi nghe”.

Hứa Tuấn thấy cô như vậy, lòng vui như nở hoa, kích động nói: “Em Trùng, hôm nay là Thất tịch, anh muốn em làm bạn gái anh, em đồng ý không?”

Thư Trùng không cần nghĩ đã trả lời: “Không.”

Hứa Tuấn biết cô gái này không có tình cảm với mình, nhưng không ngờ cô lại dứt khoát thế. Trước đây những người phụ nữ bên cạnh anh ta đều tự mình dâng tới cửa, đương nhiên cũng có số ít

khiến anh ta cảm thấy hứng thú, chủ động theo đuổi, đa số ăn xong bữa cơm, tỏ tình vài câu là họ đã mắc bẫy, ấy vậy mà cô gái này lại cứng không chơi, mềm cũng không chơi.

Hứa Tuấn là cao thủ tình trường, cũng từng bị một vài cô gái từ chối, vậy nên anh ta vẫn rất bình tĩnh trước sự chối từ của Thư Trừng: “Tại sao? Em cũng phải cho anh một lý do chứ.”

“Tôi tóm gọn lại nhé, vì tôi biết lời tôi nói sẽ đắc tội tới anh, nhưng hôm nay anh đã muốn tối nói thì phải chuẩn bị tâm lý cho kỹ.” Thư Trừng không hề che giấu sự chán ghét của mình dành cho Hứa Tuấn: “Tôi thích người đàn ông thật thà, nhưng anh sống rất giả tạo, không phải chỉ vì bản chất của anh, mà ngay cả môi trường xung quanh anh cũng giả tạo. Đương nhiên điều này không thể trách anh được, thương trường như chiến trường, nếu như anh không xảo quyết chút thì dễ thất bại lắm. Còn nữa, anh rất ích kỷ, từ lúc gọi món tới lúc ăn, mặc dù anh luôn để tôi lên đầu, nhưng anh cũng xếp mình ở thứ hai, anh hỏi tôi muốn ăn gì rồi tới lượt anh quyết luôn. Khi ăn cơm cũng vậy, anh gấp cho tôi xong rồi lại chỉ biết lo cho mình, hơn nữa anh còn rất thích ăn Ngọc Long Linh, vậy nên anh thường chuyển đĩa đó tới trước mặt anh, anh hoàn toàn không quan tới việc bạn của anh, An Khả, muốn ăn gì, chứng tỏ anh chỉ quan tâm bản thân và thứ anh quan tâm thôi.”

Vì để Hứa Tuấn có không gian riêng với Thư Trừng lâu hơn, An Khả đi vệ sinh xong vẫn đứng ngoài phòng, đứng được một lúc thì thấy Thư Trừng xách túi đi ra.

Hai người nhìn nhau, An Khả khó hiểu: “Sao em lại ra ngoài? Có chuyện gì sao?”

Thư Trừng khoác tay An Khả: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Về nhà.”

An Khả vừa đi vừa hỏi: “Về nhà gì, em và Hứa Tuấn nói chuyện thế nào rồi?”

Thư Trừng thản nhiên đáp: “Chẳng thế nào cả.” Đi được mấy bước, cô đột nhiên dừng bước, quay người lại, nghiêm túc hỏi: “An Khả, giờ anh và Hứa Tuấn còn làm ăn với nhau không?”

Dự cảm chẳng lành dâng lên, An Khả nhú mày: “Sao em lại hỏi vậy?”

“Em lo anh ta sẽ không công tư phân minh.”

An Khả lập tức hiểu ra điều gì đó, anh xoa đầu Thư Trừng, cương chiều nói: “Yên tâm, anh và Hứa Tuấn từng là đối tác hợp tác, bây giờ không làm ăn gì với nhau cả. Thay vì lo lắng công việc của anh, em vẫn nên nghĩ nên giải quyết một nửa khác của em đi.”

Thư Trừng vỗ tay anh: “Anh còn chưa kết hôn, em vội gì.”

“Anh là đàn ông, so sánh được sao? Đàn ông ba mươi như hành hoa tươi đấy.”

Thư Trừng lườm anh một cái rồi bỏ đi, không muốn đấu võ mồm với anh.

Tối hôm Thất tịch, Thư Tịch và ba người nhà mợ ngồi trên sofa xem phim.

Vì hôm nay là lễ Tình nhân nên hầu hết kênh nào cũng phát các chương trình xem mắt, cậu chọn bữa một kênh để xem. Lúc này trên tivi đang chiếu cảnh cô gái được khách mời nam nắm tay, cậu không nhận được cảm giác: “Cô gái này trông y như đàn ông ấy, còn không xinh bằng Thư Trừng nhà mình.”

Mợ phụ họa: “Đương nhiên rồi, từ cấp ba Thư Trùng nhà ta đã là hoa khôi của trường rồi, tài sắc vẹn toàn, đâu phải ai cũng so sánh được.”

Cậu đột nhiên nghĩ: “Ấy, chi bằng để Thư Trùng tham gia chương trình này đi?”

Thư Trùng ôm sách ngồi cạnh An Khả, An Khả đang vắt chân nghịch điện thoại. Nghe cậu đề nghị vậy, Thư Trùng vội huých vào tay An Khả, An Khả ngẩng đầu lên liền thấy Thư Trùng đang nhướn mày với anh.

Anh lập tức hiểu ý: “Bố, mẹ, hai người đừng lo nữa, Thư Trùng là hoa có chủ rồi.”

Cậu mợ đều sững sờ nhìn Thư Trùng. Thư Trùng chỉ mỉm cười.

Cậu lại hỏi: “Đối phương làm gì thế? Bao nhiêu tuổi? Hai đứa quen nhau bao lâu rồi?”

Thư Trùng vẫn cười, đúng lúc này điện thoại đột nhiên vang lên, Thư Trùng cầm lên nhìn, là Boss mới. Kỳ lạ, muộn vậy rồi anh gọi tới làm gì?

Thư Trùng viện cớ đi nghe máy, nói: “Cậu mợ, cháu đi nghe điện thoại. Có gì không rõ hai người cứ hỏi An Khả, anh ấy biết rõ hơn cháu.”

Thư Trùng chuồn về phòng nghe máy: “Alo, có chuyện gì sao?”

“Cô đang ở đâu?”

“Nhà.”

“Đừng ra ngoài, tôi tới đón cô.”

Đón mình? Đón mình làm gì? Hôm nay là Thất tịch mà, lẽ nào... Thư Trùng lắc đầu, vút suy nghĩ đó ra sau gáy, lạnh nhạt đáp:

“Được.” Sau đó cô tắt máy.

Thư Trùng thay quần áo, đeo balo xuống tầng, bên dưới đã quay lại vẻ yên tĩnh vốn có.

Nghe thấy tiếng bước chân, An Khả nhìn cô: “Thư Trùng, em định ra ngoài sao?”

Nghe vậy cậu mợ đều nhìn về phía cô. Mợ cười dịu dàng: “Thư Trùng, con đi hẹn hò sao?”

Boss mới gọi điện triệu tập có được coi là hẹn hò không? Nhưng vì che giấu cậu mợ gặng hỏi, Thư Trùng vẫn ngậm thừa nhận.

Cậu cười híp cả mắt lại: “Đi chơi đi, chú ý an toàn đấy nhé, về muộn chút cũng không sao.”

Thư Trùng toát mồ hôi hột, cô không nói nhiều, chỉ cười ứng phó. Khi cô mở cửa ra, Quý Phạm Thạc cũng vừa tới.

Thư Trùng không biết cô vừa ra ngoài, ba người bên trong đã chạy tới cửa, trốn trong góc lén nhìn ra ngoài.

Cậu suy xét: “Lái Hummer chứng tỏ gia đình khá giả.”

Mợ nhíu mày: “Nhưng ban ngày không hẹn lại để tối mới hẹn, thâm sâu khó lường.”

An Khả đặc ý nghĩ: Ủm, xem ra ban ngày không giải thích công cốc rồi.

Chương 14: Xác chết

Tải ebook: dtv-ebook.com

Vừa lên xe, Thư Trừng còn chưa hỏi gì, Quý Phạm Thạc đã nói: “Có một xác chết nữ ở hạ lưu sông Thanh, vừa nãy chú Trần đã lấy danh nghĩa cục Công an mời văn phòng thám tử tới giải quyết, vậy nên giờ phải tới hiện trường ngay.”

Quả nhiên, ngoại trừ công việc ra boss còn có thể tìm cô vì chuyện gì khác được cơ chứ!

Nhưng hôm nay là Thất tịch, một cô gái đi xem xác chết vào nửa đêm, nghe thôi cũng thấy tai quái. Cũng may Thư Trừng vẫn là kẻ độc thân, nếu như có bạn trai chắc anh ấy sẽ tức điên lên mất.

Quý Phạm Thạc nói: “Có lẽ tối nay phải tăng ca.” Anh nhìn chằm chằm biểu cảm gương mặt của Thư Trừng qua kính chiếu hậu.

Cô vẫn rất bình thản đáp: “Không sao.”

Khi Quý Phạm Thạc và Thư Trừng tới hạ lưu sông Thanh, trên bờ sông đã giăng kín dây cảnh báo. Vì là Thất tịch nên hôm nay có rất nhiều cặp đôi tới bờ sông bắn pháo hoa, lúc này ngoại trừ hơn mười cảnh sát ra, ở hiện trường còn có một nhóm người vây xem.

Vừa xuống xe, Thư Trừng đã ngửi thấy mùi thối rửa nồng nặc. Cô nhìn đám người phía trước, hầu hết ai cũng bịt mũi che miệng, cảnh sát đều đeo khẩu trang.

Trần Hàn thấy hai người tới vội vén dây cảnh báo lên: “Phạm Thạc, chú thật sự không muốn làm phiền cháu họ đâu, nào ngờ lại xảy ra chuyện này.” Trần Hàn vừa nói vừa đưa cho Thư Trừng và Quý Phạm Thạc mỗi người một cái khẩu trang.

Thấy vụ án cái là Quý Phạm Thạc lập tức vào trạng thái chiến đấu: “Thi thể được phát hiện thế nào?”

Trần Hàn đưa hai người đi tới chỗ bờ sông: “Một đôi tình nhân đang bắn pháo hoa thì phát hiện ra. Ban đầu họ chỉ nghĩ thấy mùi hôi thối, còn tưởng là lợn chết hay chó chết gì đó, về sau họ càng nhìn càng thấy giống người nên đã báo cảnh sát.”

Khi tới gần thi thể, Trần Hàn dặn trước một câu: “Thi thể trông thảm lắm, hai đứa phải chuẩn bị tâm lý đấy.”

Đương nhiên Quý Phạm Thạc không có vấn đề gì, anh quay đầu nhìn về phía Thư Trừng.

Lúc này, Thư Trừng đang đeo khẩu trang vào tai, cô lấy thuốc an thần từ trong túi rồi nuốt xuống, sau đó lấy một hộp kính to bằng bàn tay ra, đeo găng tay y tế vào, cuối cùng nhìn anh: “Có thể cầm túi cho tôi không?”

Quý Phạm Thạc nhận lấy túi: “Được.”

Thư Trừng đeo khẩu trang lên, đi theo Trần Hàn tới chỗ thi thể.

Quý Phạm Thạc đi sóng vai với cô, anh thấp giọng hỏi: “Vừa nãy cô uống gì thế?”

“Thuốc an thần.”

Quý Phạm Thạc kinh ngạc.

Khoảnh khắc nhìn thấy thi thể, cả anh và Thư Trừng đều nhúu mày. Giống như những gì Trần Hàn nói, đây thật sự là xác chết rất thảm.

Có thể thấy thi thể bị nước sông đẩy vào bờ, khắp người toàn là bùn đất, không một mảnh vải che thân. Vì đã ngâm trong nước quá lâu nên thi thể đã sưng phù lên, từ đầu tới chân đều bị biến dạng,

xung quanh thi thể là vô số ruồi nhặng bay tới bay lui. Nếu không phải ở đỉnh đầu thi thể còn có mấy sợi tóc, có lẽ rất khó để phân biệt đây là nam hay nữ.

Cảnh sát duy trì hiện trường vụ án nghiêng đầu không dám nhìn thẳng, có một vài người từ lúc tới đây vẫn liên tục nôn khan, giờ vẫn chưa đỡ hơn.

Thư Trừng nhíu mày đi về phía thi thể, cô ngồi xổm xuống quan sát xác chết một lượt. Những cảnh sát kia thấy vậy đều kinh ngạc, bội phục.

Một lát sau, Thư Trừng đứng dậy nói với Trần Hàn: “Dựa vào độ phù nề của thi thể có thể thấy thi thể bị ngâm trong nước ít nhất một tuần, cộng thêm thời tiết dạo gần đây oi bức, vậy nên tốc độ thối rữa khá nhanh, muốn điều tra ra nguyên nhân cái chết vẫn cần đưa thi thể về phòng khám nghiệm tử thi để tiến hành hóa nghiệm.”

Nghe tới việc phải chuyển thi thể về, mấy cảnh sát trẻ mới vào đội đương nhiên sẽ run sợ. Họ vừa nhậm chức không lâu, số lần thấy thi thể ít tới đáng thương, thi thể thối rữa như này càng ít hơn. Một vài cảnh sát lão luyện đã quá quen với những xác chết thảm khốc như vậy nên có tố chất tâm lý và kinh nghiệm xử lý tốt, họ ngẫm nhiên trở thành người phụ trách việc di chuyển xác chết.

Bây, tám cảnh sát mất rất nhiều thời gian mới có thể đặt người vào túi thi thể. Mọi người hợp lực khiêng thi thể lên xe, Trần Hàn lệnh cho cấp dưới kiểm tra kỹ lại hiện trường phát hiện nạn nhân. Sau khi xác định không bỏ sót bất cứ manh mối nào, bốn xe cảnh sát cộng thêm xe Hummer của Quý Phạm Thạc mới lần lượt về cục.

Tối nay phòng khám nghiệm tử thi phải tăng ca. Nói là tăng ca nhưng thật ra chỉ có mỗi Thư Trừng và một pháp y thực tập tên Lưu Hiểu Đống ở đây.

Bởi vì vẫn còn là thực tập sinh nên kinh nghiệm làm việc của Lưu Hiểu Đống vẫn còn hạn chế, cậu ấy cũng chưa tiếp xúc với nhiều xác chết. Khi cảnh sát đặt thi thể lên bàn khám nghiệm, kéo túi đựng thi thể ra, cảnh tượng đập vào mắt cùng mùi hôi thối bao trùm khắp căn phòng khiến Lưu Hiểu Đống nôn thốc nôn tháo.

Lần trước khi Thư Trường tới khám nghiệm, chính Lưu Hiểu Đống đã làm trợ lý cho cô, vậy nên hai người vẫn khá thoải mái. Thư Trường nhìn cậu ấy: “Hiểu Đống, nếu như không thoải mái thì cậu ra ngoài đợi trước đi.”

Lưu Hiểu Đống xua tay: “Không sao, lát nữa là ổn mà.” Cậu ấy nghĩ mình và Thư Trường cũng sèn tuổi nhau, khi đối diện với một xác chết, sao đàn ông có thể không cả bằng phụ nữ được!

Thư Trường không nói nhiều. Khi cảnh sát tháo túi đựng thi thể rời đi, Lưu Hiểu Đống đã lạng lế chuẩn bị dụng cụ giải phẫu.

Thư Trường thay đồ phẫu thuật vào, cả người được đồ màu trắng bọc kín, chỉ để lộ ra đôi mắt lấp lánh. Cô nhìn thi thể, thờ dài ngao ngán.

Thư Trường cầm dao giải phẫu lên, cô dồn toàn bộ sự chú ý vào miệng thi thể, sau khi kiểm tra kỹ một lượt, cô nhìn vào lỗ mũi của người phụ nữ. Một lúc sau, cô đưa tay phải về phía Lưu Hiểu Đống: “Dao giải phẫu.”

Lưu Hiểu Đống rất phối hợp, nhanh chóng đưa một con dao giải phẫu ra.

Khoảng hai mươi phút sau, giọng nói bình tĩnh của Thư Trường lại vang lên: “Dao giải phẫu ruột.”

Nửa tiếng sau, Thư Trường nói tiếp: “Dao giải phẫu xương sườn.”

Ngoại trừ tiếng hít thở của hai người ra, trong phòng khám nghiệm tĩnh lặng chỉ vang lên tiếng lạch cạch của dao.

Khi phòng khám nghiệm đang tiến hành giải phẫu, bên phía đội hình sự cũng không rảnh rỗi gì.

Quý Phạm Thạc nói: “Tiểu Đặng, cậu đưa người tới nơi phát hiện thi thể đo vận tốc dòng chảy.”

Tiểu Đặng lập tức đáp: “Ok.”

Cát Vân đi lên: “Tiểu Đặng, cậu biết đo vận tốc dòng chảy kiểu gì không?”

Tiểu Đặng tự tin vỗ ngực: “Nếu tôi nói không biết thì trong đội chúng ta không ai dám nói biết.”

Trần Hàn đi lên vỗ vai Cát Vân: “Cậu không biết rồi, Tiểu Đặng tốt nghiệp khoa Vật lý đấy, đo vận tốc dòng chảy chỉ là chuyện nhỏ với cậu ấy thôi.”

Tiểu Đặng được khen lại càng đắc ý hơn: “Đương nhiên, đúng là chỉ có đội trưởng Trần hiểu tôi. Vậy tôi đi trước nhé.”

Tiểu Đặng vừa đi, văn phòng lập tức trở nên yên tĩnh.

Lần này tốc độ thổi rửa của thi thể rất nhanh, cộng thêm bị nước sông đẩy xuống hạ lưu sông Thanh, manh mối nhìn được bằng mắt thường quá ít, thứ duy nhất họ có được chỉ là thi thể.

Mọi người đều đang chờ đợi, đợi kết quả giải phẫu của Thư Trùng, đợi kết quả đo lường của Tiểu Đặng.

Từng giây từng phút trôi qua, tới gần bốn giờ sáng, cuối cùng Thư Trùng đã làm xong giải phẫu, chuẩn bị khâu thi thể lại, khôi phục nguyên dạng cho nạn nhân.

Lưu Hiểu Đống giúp cô cởi đồ phẫu thuật ra, cô đi ra khỏi phòng khám nghiệm, ngồi bệt xuống sofa bên ngoài.

Thư Trùng có thói quen, túi, điện thoại đều có thể bỏ lại, duy chỉ có thuốc an thần và găng tay cô Jennifer Watts tặng là luôn mang theo bên người.

Lúc này Thư Trùng ngẩng đầu lấy hai viên thuốc ra, ăn như ăn kẹo.

Lưu Hiểu Đống dọn dẹp phòng khám nghiệm xong bèn đi ra ngoài ngồi cạnh cô. Nằm được một lúc, cậu ấy nhắm mắt hỏi: “Pháp y Trùng, cô có cần tôi làm báo cáo khám nghiệm giúp không?”

Giọng Thư Trùng vốn đã nhỏ, đứng liên tục năm, sáu tiếng đồng hồ khiến cô thở không ra hơi, cô bất lực đáp: “Không cần đâu, tôi nghỉ ngơi chút rồi đi viết.”

Thư Trùng ngây ngốc nhìn trần nhà, mệt tới nỗi đầu óc trống rỗng. Một lúc lâu sau, cô đột nhiên nghĩ tới một điều: Không biết lần này Quý Phạm Thạc có tìm được manh mối nào trước cô không?

Sau khi nghỉ ngơi giây lát, Thư Trùng vừa đứng dậy đã thấy một văn phòng trống bên cạnh phòng khám nghiệm. Mấy ngày trước cô tới hình như căn phòng đó cũng để trống, nhưng trên bàn đặt rất nhiều tài liệu, không giống phòng bỏ hoang lắm. Cô không nhịn được hỏi: “Hiểu Đống, căn phòng đó là của ai vậy?”

Lưu Hiểu Đống nhắc mí mắt nặng nề lên nhìn một cái, sau đó lại gục xuống sofa: “À, đó là phòng làm việc của pháp y Tôn, một nhân viên của phòng khám nghiệm. Trước đó anh ấy nghỉ phép năm nên không tới đây, hình như mấy ngày nữa sẽ đi làm lại.”

“Ồ.” Thư Trùng đáp, cô không khỏi nghĩ ngợi: Chắc cũng phải lớn tuổi lắm rồi.

Cô không hỏi nhiều, mượn máy tính của Lưu Hiểu Đống để viết báo cáo.

Trong phòng làm việc của đội hình sự, sau sáu, bảy tiếng dài miên man, cuối cùng mọi người đã đợi được kết quả đầu tiên, đó là báo cáo khám nghiệm tử thi của Thư Trừng.

Hơn mười người đều nhìn chăm chăm vào Thư Trừng đứng trước bảng trắng.

Mặc dù từ nhỏ Thư Trừng đã có trở ngại giao tiếp, nhưng cô cũng từng thuyết trình báo cáo khám nghiệm trước mọi người khi làm cho FBI. Khi đó còn có nhiều người nhìn cô hơn, ai cũng là người nước ngoài với đôi mắt màu xanh, so với những người đó, những gương mặt quen thuộc này khiến cô yên tâm hơn nhiều.

Thư Trừng đứng trước bảng trắng, giọng nói dịu dàng cao lên mấy phần: “Tôi đã tìm được thông tin về nạn nhân theo DNA được cung cấp. Nạn nhân tên Bằng Bình Hoa, nữ, năm nay 25 tuổi, người thành phố C, là thư ký của một công ty game, con một trong nhà, bố mẹ vẫn còn khỏe mạnh. Mặc dù nạn nhân bị nước sông đẩy vào bờ, nhưng sau khi giải phẫu tôi phát hiện ngoại trừ lỗ mũi và khoang miệng có một lượng nhỏ bùn đất ra, lỗ tai, thực quản, dạ dày đều không có bùn, chứng tỏ nạn nhân bị giết chết trước, sau đó mới bị vớt xuống sông. Nguyên nhân chết là vì bị người ta tiêm thuốc trừ sâu nồng độ cao vào tĩnh mạch.”

Hơn mười cảnh sát ngồi trong phòng không ngờ một thi thể sắp hóa thành nước lại được cô gái gầy gò, yếu ớt này giải phẫu chỉ trong mấy tiếng đồng hồ.

Trước khi Thư Trừng giải phẫu, ngay cả Trần Hàn cũng hoài nghi liệu cô gái này làm nổi không? Nhưng vì là người của Quý Phạm Thạc nên ông cũng không tiện nói thẳng. Giờ xem ra cô gái này thật sự khiến người ta có cái nhìn khác, thái độ nghiêm túc, kính nghiệp như thế không khỏi khiến người ta bội phục.

Quý Phạm Thạc cũng nhìn Thư Trừng, nhưng ánh mắt anh không có sự kinh ngạc như những người khác, so với nụ cười hờ hững

trên gương mặt, hàm ý khó hiểu trong mắt anh càng đậm hơn trước đó.

Chương 15: Chương 15: Bữa sáng

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thư Trùng nói tiếp: “Từ góc độ phù nề của thi thể, kết hợp với nhiệt độ thời tiết mấy ngày gần đây, và nhiệt độ của nước, có lẽ người chết tử vong vào bảy ngày trước, sau khi chết đã bị vớt xác xuống sông Thanh. Do thời gian ngâm trong nước khá lâu nên mức độ thối rữa của thi thể rất cao, rất khó tìm được manh mối mà hung thủ để lại. Nhưng tôi phát hiện mấy loại chất hóa học còn sót lại trong dạ dày nạn nhân, qua phân tích thì thấy đó là một loại thuốc kích d.ục.”

Mười mấy cảnh sát chăm chú lắng nghe, sau đó bày tỏ quan điểm của mình.

Thư Trùng báo cáo xong thì thu dọn tài liệu lại, đi thẳng tới chỗ Quý Phạm Thạc: “Anh có manh mối gì chưa?”

Quý Phạm Thạc chỉ cười không nói gì. Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng bước chân vội vã, mọi người ngẩng đầu lên nhìn, Tiểu Đặng vui vẻ cầm báo cáo chạy về phía Quý Phạm Thạc: “Trưởng phòng Quý, tôi đo được vận tốc dòng chảy rồi.”

Quý Phạm Thạc nhận lấy báo cáo, đọc hồi lâu, sau đó đứng dậy nói với Thư Trùng: “Có rồi.”

Quý Phạm Thạc đi tới trước bảng, văn phòng vừa nãy còn xôn xao lập tức im bật, ai cũng ngồi vào vị trí. Mặc dù mặt ai cũng hiện rõ vẻ mệt mỏi nhưng họ vẫn xốc lại tinh thần, ngồi nghiêm chỉnh lắng nghe.

Thư Trùng cũng đang chờ đợi, cô rất muốn biết chỉ dựa vào những manh mối ít ỏi này, Quý Phạm Thạc có thể phác họa ra tội

phạm thế nào. Cô lặng lẽ ngồi vào chỗ Quý Phạm Thạc vừa ngồi, nhìn anh chăm chú.

Quý Phạm Thạc cầm báo cáo nói: “Căn cứ vào vận tốc dòng chảy Tiểu Đặng đo được là 1000m/tiếng, nạn nhân bị vớt xác vào bảy ngày trước, tức 168 tiếng, dùng công thức tính ra được nạn nhân đã bị đẩy đi 168km. Đương nhiên không loại trừ khả năng trong quá trình đó nạn nhân đã gặp phải chướng ngại vật hay tối mấy hôm trước có mưa khiến tốc độ dòng chảy nhanh hơn bình thường, vậy nên địa điểm vớt xác có thể là nơi cách nơi phát hiện xác chết 168km. Kết quả hung thủ muốn khi vớt xác xuống sông chính là như vậy, để chúng ta không tìm được chứng cứ, anh ta giết người không cần trả giá, nhưng hung thủ đã bỏ quên một manh mối, đó chính là thuốc trừ sâu và chất kích d.ục trong người nạn nhân.”

Tiểu Đặng bày tỏ nghi hoặc như mọi lần: “Trưởng phòng Quý, tại sao lại gọi là bỏ sót, không phải thuốc trừ sâu và thuốc kích d.ục là thứ rất phổ biến sao? Trong cửa hàng đồ nông nghiệp nào cũng có bán thuốc trừ sâu, trên mạng thuốc kích d.ục có mấy tẹ một lọ thôi.”

Mặc dù bị người khác cắt ngang nhưng Quý Phạm Thạc không hề nổi giận. Đối với người làm nghề suy luận như họ, có lúc thứ họ cần chính là nghi vấn, nghi vấn khác nhau sẽ là động lực phá án cho họ, phá giải từng nghi ngờ một, như vậy vụ án cũng dần được hé lộ chân tướng.

Quý Phạm Thạc nói: “Đúng vậy, hai thứ này đều rất phổ biến, nhưng thuốc trừ sâu nồng độ cao lại rất ít. Nếu như không tự tinh chế thì sẽ không thể mua trên thị trường được. Dung dịch Kali được tiêm vào tĩnh mạch là một loại chất độc được dùng trong án tử hình, nơi được dùng sớm nhất là Mỹ, Trung Quốc là quốc gia thứ hai tiến hành kiểu tử hình này, nhân viên thi hành đều được đào tạo chuyên nghiệp, vậy nên hung thủ không chỉ am hiểu hóa học, có khả năng tự điều chế thuốc trừ sâu mà còn biết những kiến thức liên quan tới y học. Sau khi chết, thời gian cơ thể cứng lại là 4 đến 6 tiếng, khi chúng ta phát hiện ra thi thể, thi thể đang trong trạng thái nằm thẳng, tứ chi

không bị biến dạng, vậy chắc chắn sau khi nạn nhân tử vong, hung thủ đã dùng phương tiện giao thông rộng rãi vận chuyển thi thể tới nơi vứt xác. Xét tới việc vận chuyển thi thể, chắc chắn hung thủ này phải còn trẻ, khỏe mạnh. Dựa vào những manh mối hiện có, có thể xác định hung thủ là nam giới, tuổi từ 27 đến 45, chưa kết hôn, nghề nghiệp là người điều chế thuốc trong nhà máy thuốc, nhân viên nghiên cứu của xưởng hóa học hoặc giáo viên hóa học, trong nhà có một chiếc ô tô như SUV hoặc xe Van đã qua cải tạo, chỉ khi không gian trong xe đủ rộng mới không khiến thi thể bị méo mó trong quá trình vận chuyển.”

Quý Phạm Thạc quay người viết mấy manh mối lên bảng, ai trong văn phòng cũng ngẩng ngốc nhìn. Chỉ dựa vào những thông tin này, Quý Phạm Thạc lại có thể phác họa chân dung hung thủ chi tiết vậy.

“Mẹ kiếp, quá đỉnh, đỉnh của chóp luôn. Trưởng phòng Quý không hổ là nam thần của tôi.” Tiểu Đặng cảm thán một tràng khiến văn phòng vốn căng thẳng trở nên thoải mái hơn nhiều.

Trần Hàn tiếp lời: “Đương nhiên rồi, nếu không sao bộ trưởng lại đích thân phong hàm cảnh giám cấp 1 cho cậu ấy chứ. Thôi được rồi, cậu cũng đừng ở đây ngưỡng mộ nữa, cho cậu mười năm nữa cũng chưa chắc có được thành tích như Phạm Thạc đâu, mau đưa người đi điều tra xem nơi cách nơi phát hiện xác 168km là ở đâu đi, xem trong phạm vi đó có trường học hay nhà máy nào không.”

“Vâng.” Tiểu Đặng làm tư thế chào quân đội tiêu chuẩn, không ngại mệt mỏi đưa người rời đi.

Trần Hàn nói với Quý Phạm Thạc đang đi về phía họ: “Phạm Thạc này, cháu không định nhậm chức ngay sao?”

Quý Phạm Thạc cười: “Chú Trần, chú đang buôn bán người ở đây đấy à?”

Trần Hàn vỗ vai Quý Phạm Thạc, ẩn ý nói: “Phạm Thạc, thật ra cháu có thể suy xét xem, trở thành cảnh giám cấp một cũng không

mâu thuẫn gì với việc cháu muốn phá án, cháu vẫn có thể phá án, bắt tội phạm, nếu không cháu định làm thám tử tư cả đời sao?”

Vì Trần Hàn và bố của Quý Phạm Thạc đều tốt nghiệp cùng khóa của trường cảnh sát, cũng làm việc với nhau năm, sáu năm nên từ khi Quý Phạm Thạc về nước vào cuối năm ngoái, chú Trần đã trở thành người ngoại giao bộ trưởng bộ Công an.

Quý Phạm Thạc nghĩ một lúc rồi đáp: “Vậy đợi cháu chuẩn bị kết hôn rồi tới nhậm chức.” Quý Phạm Thạc chỉ nói bằng quơ như vậy, theo anh thấy, kết hôn có lẽ là chuyện không biết phải đợi tới năm nào tháng nào, đương nhiên có khi đợi mãi cũng chẳng đợi được.

Nhưng Trần Hàn lại khác, ông lên nhìn Thư Trừng. Cô gái này đang yên tĩnh dựa vào tường, dường như không quan tâm tới chuyện Quý Phạm Thạc vừa nói.

Ông chưa bao giờ thấy Quý Phạm Thạc có bạn gái, lần này có khi lại là thật, kết hôn có lẽ cũng là chuyện mai đây thôi. Trần Hàn vỗ vai Quý Phạm Thạc: “Sẽ thành công thôi.”

Quý Phạm Thạc quay người lại, Thư Trừng đang dựa người vào tường, gương mặt mệt mỏi, qua một đêm không ngủ, mắt cô lờ lờ như xác chết, hai quầng mắt thâm như gấu trúc.

Anh đi tới trước mặt cô: “Tôi đưa cô về nhà.”

Thư Trừng gật đầu: “Phiền anh rồi.” Dù sao cô cũng khám nghiệm tử thi xong, công việc cũng kết thúc tại đây, tiếp theo chỉ cần đợi kết quả điều tra của Tiểu Đặng nữa là xong.

Cô vừa đứng dậy, mọi thứ trước mắt đã đảo đảo, cô nghiêng người về phía trước, lao thẳng vào lòng Quý Phạm Thạc. Thư Trừng ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh, vẫn y như mùi hôm trời mưa ấy.

“Cô không sao chứ?” Hai tay Quý Phạm Thạc ôm lấy vai Thư Trùng, quan tâm hỏi.

Thư Trùng thấy may mắn vì mình không ngất đi, cô đứng dậy, lắc đầu để bản thân tỉnh táo hơn: “Không sao, tôi thiếu máu thôi. Đứng lúc là không sao đâu.”

Quý Phạm Thạc không giục, đứng đợi Thư Trùng ổn lại, sau đó hai người mới rời đi.

Trước đó khi đi tới cục Công an, Thư Trùng vẫn luôn vớt túi trên xe Quý Phạm Thạc, lúc này cô lấy điện thoại trong túi ra xem, có hơn ba mươi cuộc gọi nhỡ, đều là của An Khả hết. Thư Trùng cất điện thoại vào túi, định khi quay về sẽ giải thích cho anh ấy sau.

Trời đã hửng sáng, khá nhiều quán ăn bên đường đã mở cửa. Quý Phạm Thạc nhìn phía trước: “Đói chưa? Cùng nhau ăn chút đồ rồi về nhé?”

Thư Trùng thật sự đói lắm rồi, cô không khách sáo đáp: “Tôi muốn ăn miến trộn ngao.”

Khóe môi mỏng của Quý Phạm Thạc nở nụ cười tuyệt đẹp. Vừa hay phía trước có một quán bán miến trộn ngao, Quý Phạm Thạc dừng xe lại, hai người đi vào trong quán.

Thư Trùng gọi một bát miến trộn ngao siêu cay, sợi miến trong suốt dính một lớp dầu đỏ dày. Quý Phạm Thạc quen ăn sáng thanh đạm nên gọi một bát không cay.

Thư Trùng gấp một đũa miến bỏ vào miệng, lúc này cô mới nhớ ra Quý Phạm Thạc mắc bệnh sạch sẽ, có lẽ anh sẽ không ăn đồ ở nơi như này. Nghĩ vậy, cô bèn nhìn về phía anh, bất ngờ thấy anh đang ăn miến ngon lành.

Mặc dù dáng người Quý Phạm Thạc cao to, nhưng khi ăn trông lại rất tao nhã, ung dung, cho dù đang ở quán ăn bình dân, ăn một bát

miến bình thường, nhìn anh vẫn rất nhỏ nhẽ.

Thứ đẹp đẽ luôn khiến người ta không kiềm chế được nhìn thêm mấy cái, con người luôn có lòng yêu cái đẹp, Thư Trừng cũng không ngoại lệ, cô ngây ngốc nhìn anh mấy giây. Quý Phạm Thạc đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt cô, khoanh khắc bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều như có dòng điện chạy thẳng qua người.

Quý Phạm Thạc khó hiểu: “Sao thế?”

Thư Trừng hoàn hồn: “Không sao, anh có thể làm người đại diện cho quán miến này rồi.”

Quý Phạm Thạc cúi đầu ăn tiếp, sau đó lại nhìn cô: “Vậy cô sẽ thường tới đây ăn sao?”

Thư Trừng mỉm cười: “Đương nhiên, tôi thích ăn miến ngao nhất đấy.”

Ăn xong bữa sáng, Quý Phạm Thạc đưa Thư Trừng về nhà. Còn chưa xuống xe Quý Phạm Thạc đã nói: “Có cần tôi giải thích cho không?”

Thư Trừng lắc đầu: “Không cần.”

Thấy Thư Trừng xuống xe, đi vào biệt thự, Quý Phạm Thạc mới khởi động xe về văn phòng thám tử.

Thư Trừng vừa vào nhà, cảnh tượng bên trong đã khiến cô bất ngờ, trong phòng khách không một bóng người. Theo lẽ thường, không phải cậu mợ nên ở nhà đợi cô về, sau đó xếp hàng hỏi ngược hỏi xuôi sao? Nhưng như này cũng tốt, Thư Trừng vốn đã mệt mỏi khi phải trả lời chuyện này, huống hồ cô còn không có gì để nói.

Cô đeo balo đi lên tầng, An Khả ngồi bên giường cô như mọi khi, khoanh hai tay lại, dáng vẻ nghiêm túc.

Thư Trùng đặt balo xuống: “Sao thế, hôm nay cậu mợ phải anh tới hỏi chuyện sao?”

An Khả đáp: “Từ sáng họ đã ra ngoài dạo phố rồi. Mà sao cả đêm qua em không về? Có chuyện gì sao?”

Thư Trùng nhìn anh: “Em nói tối Thất tịch em bị một người đàn ông điên trai lái Hummer đưa đi xem xác chết anh có tin không?”

“Mẹ kiếp, thật á?”

Thư Trùng lấy hộp kính ra lắc trước mặt An Khả, An Khả nhìn đôi găng tay vẫn còn dính máu bên trong, không thể không tin.

An Khả nhướn mày hỏi: “Vậy nên em đón Thất tịch với một xác chết?”

Thư Trùng gật đầu.

An Khả không khỏi đau lòng, nghĩ tới việc cô phải đứng với thi thể cả đêm, anh không nói gì nữa, giục cô mau đi ngủ rồi nghỉ ngơi, còn về chỗ bố mẹ mình, đương nhiên anh sẽ giấu cho cô.

Khi rời khỏi phòng Thư Trùng, An Khả nói một câu không đầu không đuôi: “Thư Trùng, em thay đổi rồi.”

Thư Trùng đang tìm đồ ngủ trong tủ đột nhiên khựng lại, thay đổi? Cô thay đổi chỗ nào? Cô đứng dậy chuẩn bị hỏi, lại thấy An Khả đã rời đi.

Thư Trùng tắm xong thì leo lên giường nằm, cô không ngủ ngay mà lặng lẽ nhìn trần nhà, nhớ lại mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người Quý Phạm Thạc hôm nay, nghĩ vậy lại khiến cô cảm thấy an toàn.

Nhưng cô chưa bao giờ thấy anh hút thuốc, sao trên người anh lại có mùi khói thuốc được?

Chương 16: Chương 16: Nằm mơ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Quý Phạm Thạc vừa về đã lên phòng sách, nói là phòng sách chi bằng nói là nơi đựng tài liệu sẽ hợp hơn.

Hai bức tường trong căn phòng rộng hơn 70m vuông dán đầy ảnh, nội dung bức ảnh muôn hình vạn trạng, nhưng tất cả đều là ảnh máu me của hiện trường vụ án.

Cạnh tường có đặt một chiếc bàn, hơn mười hộp tài liệu được sắp xếp gọn gàng bên trên, các hộp dùng dùng tem thép khắc chú thích khác nhau: Vụ án giết người da đen ở Tây Yorkshire năm 2010, vụ án xác chết dưới mưa Tunte năm 2010, vụ án ở nông trường B 2011, vụ nổ ở C năm 2014.

Hơn mười hộp tài liệu đều là những vụ án Quý Phạm Thạc nhận tại Anh trong những năm gần đây. Mỗi một vụ án đều là án treo khiến cả nước Anh chấn động.

Ở góc bàn có một túi tài liệu, phần mép túi đã được mở ra, bên ngoài có in chữ: Vụ nổ đêm Giao thừa thành phố C năm 2002.

Tập tài liệu trong túi được Quý Phạm Thạc đặt ra giữa bàn theo thứ tự, bên cạnh là gạt tàn thuốc thủy tinh, mười mấy đầu thuốc nằm gọn bên trong. Đây là số thuốc Quý Phạm Thạc đã hút khi đọc tài liệu trong tối nay. Anh có thói quen hút thuốc khi gặp phải vụ án hóc búa, độ khó của vụ án càng cao, đầu lọc thuốc lá sẽ càng nhiều, đồng thời ý chí chiến đấu của anh cũng được thổi bùng lên.

Nhưng chỉ có tri kỉ như Tiêu Sính mới biết thói quen này, những người khác hoàn toàn không biết gì, cho nên hút thuốc cũng chính là bí mật của Quý Phạm Thạc.

Quý Phạm Thạc ngồi trên ghế gỗ, châm một điếu thuốc, tay cầm tài liệu vẫn đang đọc dở. Trong tài liệu có viết: Sau khi đối chiếu với sổ thi thể tại hiện trường vụ nổ, cảnh sát phát hiện có tổng cộng 18 DNA, người may mắn sống sót duy nhất là Thư Trùng, vậy tổng cộng là 19 người có mặt trong vụ nổ đó. Do Thư Trùng mới mười tuổi, hoảng sợ quá độ nên nhớ sai về số người gặp nạn.

Nhớ nhầm sao? Kết luận này thú vị đấy.

Đọc tới đây, trong đầu Quý Phạm Thạc hiện lên dáng vẻ khi uống thuốc an thần của Thư Trùng. Cho dù là ai đi nữa, khi gặp phải chuyện như này, ít nhiều tâm lý cũng bị ảnh hưởng.

Anh đặt tài liệu xuống, dựa đầu vào ghế, khói thuốc bay mờ ảo. Anh đã đọc tài liệu suốt đêm nay, tối qua bận việc nên phải ngủ ở đội hình sự một đêm, hai đêm liền không được chợp mắt khiến anh hơi mệt. Quý Phạm Thạc ấn đầu lọc thuốc vào gạt tàn, mắt nhìn trần nhà, chẳng mấy chốc đã thiếp đi.

Anh mơ thấy Thư Trùng khoác tay anh, nũng nịu nói: “Phạm Thạc, chúng ta đi ăn miến ngao đi.”

Anh cứng chiều vuốt ve tóc cô: “Thần tuân lệnh.”

Bóng hai người hòa vào ánh nắng ban mai, tiếng cười nói vang lên không ngớt.

Không biết anh đã ngủ được bao lâu, điện thoại trong túi đột nhiên rung lên, anh ấn nghe máy: “Được, cháu tới ngay.”

Quý Phạm Thạc cất điện thoại, để bản thân bình tĩnh hơn. Giấc mơ vừa nảy chân thực tới nỗi khiến anh bất ngờ, sao anh lại mơ mình yêu cô nhi? Có lẽ là vì gần đây anh ở bên cạnh cô suốt, cũng có thể vì hôm nay chú Trần nhắc tới chuyện kết hôn. Thế nhưng hình như trái tim anh cũng đang cảm thấy ngọt ngào?

Quý Phạm Thạc điều chỉnh lại cảm xúc, sau đó đi tới đội hình sự. Lần này, anh không đi đón Thư Trùng, chủ yếu là vì chuyện tiếp theo đây không liên quan tới việc khám nghiệm tử thi, cô có tham gia hay không đều không có vấn đề, hơn nữa tối qua cô không chớp mắt được lúc nào, còn suýt ngất xỉu, anh vẫn nên để cô nghỉ ngơi thì hơn.

Quý Phạm Thạc vừa vào văn phòng, hơn mười đôi mắt lần lượt nhìn về phía anh.

Chú Trần đi lên nói: “Phạm Thạc, ở nơi cách nơi phát hiện xác 168km có khu công nghiệp Hồng Khẩu, nơi đó có hai trường trung học và một nhà máy điều chế thuốc. Bọn chú đã dựa vào phác họa tội phạm của cháu, điều tra cả ba nơi này, cuối cùng có ba người được liệt vào đối tượng tình nghi.”

Tiểu Đặng đưa tài liệu về ba người tình nghi cho Quý Phạm Thạc, chú Trần nói tiếp: “Lý Kinh, 28 tuổi, tốt nghiệp đại học, hiện đang là nhà điều chế thuốc. Hứa Cường, 34 tuổi, tốt nghiệp thạc sĩ, giáo viên Hóa học trường trung học 6 Hồng Khẩu. Dịch Vỹ, 38 tuổi, tốt nghiệp đại học, giáo viên Hóa học trường trung học 7 Hồng Khẩu. Cả ba người đều chưa kết hôn, ngoại trừ Lý Kinh là người thành phố A ra, hai người còn lại đều là người thành phố C.”

Quý Phạm Thạc đọc qua tài liệu một lượt: “Ba người đó đâu?”

Trần Hàn: “Đều ở trong phòng thẩm vấn hết.”

“Cháu đi xem.” Quý Phạm Thạc đặt tài liệu xuống, quay người đi vào phòng thẩm vấn.

Người đầu tiên anh gặp là Lý Kinh, trông anh ta rất gọn gàng, sạch sẽ, giờ anh ta đang mặc áo Polo xanh lam ngồi trong phòng, vẻ mặt bình tĩnh. Thấy Quý Phạm Thạc đi vào, anh ta mới dần lộ ra sự căng thẳng.

Mặc dù Lý Kinh không hiểu, cũng rất giận khi đột nhiên bị cảnh sát đưa tới phòng thẩm vấn, nhưng anh ta vẫn lịch sự hỏi: “Cảnh sát, anh có thể nói cho tôi biết tôi đã phạm tội gì không?”

Quý Phạm Thạc nói: “Chúng tôi nghi ngờ anh có liên quan tới một vụ bắt cóc mưu sát.”

Lý Kinh cảm thấy nhục cười: “Tôi? Ha, các anh chắc chắn mình đã điều tra rõ rồi chứ?”

“Chỉ nghi ngờ thôi, nhưng cũng không loại trừ khả năng kẻ gây án là anh.”

Lý Kinh hít sâu một hơi, anh ta im lặng mấy giây, cúi đầu nói: “Tôi có thể chắc chắn nói với anh rằng tôi không giết người.”

“Vậy được, nếu thật sự không giết người thì anh phối hợp với tôi, tôi sẽ trả lại sự trong sạch cho anh. Anh có quen Bành Bình Hoa không?”

Lý Kinh trả lời rất nhanh: “Không quen.”

“Anh có bạn gái không?”

“Không có.”

Sau khi hỏi xong một loạt câu hỏi, Quý Phạm Thạc đi ra khỏi phòng thẩm vấn, Tiểu Đặng lập tức đi lên hỏi: “Trưởng phòng Quý, Lý Kinh này có vấn đề không?”

Quý Phạm Thạc nhìn vào bên trong: “Rất bình thường, hỏi gì cũng đáp lại rất nhanh.”

“Vậy chắc anh ta không thể là hung thủ được.”

Quý Phạm Thạc: “Không biết, thả anh ta ra trước đã. Đi, đi xem chỗ Hứa Cường.”

Hứa Cường và Lý Kinh là hai kiểu đàn ông hoàn toàn khác nhau, nếu như nói Lý Kinh là kiểu đàn ông trẻ trung, thư sinh, vậy Hứa Cường lại là một ông chú cao lớn.

Mặc dù là giáo viên nhưng Hứa Cường lại để tóc dài tới ngang vai, mái tóc bóng loáng được buộc gọn ra sau gáy, cầm có để một chùm râu. Ông ta mặc áo T-shirt cổ tròn bó sát, bên dưới là quần đùi, giày thể thao, không hề có dáng vẻ của một giáo viên, trông ông ta càng giống một người làm nghệ thuật hơn.

Quý Phạm Thạc và Tiểu Đặng nhìn thấy người này đều ngây người, Tiểu Đặng đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, cậu ấy ghé sát tai Quý Phạm Thạc, nói: “Giáo viên và học sinh ở trường trung học 6 đều gọi ông ta là Hứa điên.”

Quý Phạm Thạc mỉm cười, đi vào phòng thẩm vấn.

Vừa nhìn thấy Quý Phạm Thạc, Hứa Cường đã nói: “Ấy, cuối cùng cũng tới rồi, muốn hỏi gì thì hỏi nhanh lên, tôi còn về vẽ tranh.”

“Vẽ tranh?” Quý Phạm Thạc tò mò: “Vẽ tranh gì?”

Mặc dù đang ở trong phòng thẩm vấn nhưng điều này vẫn không ảnh hưởng tới tâm trạng của Hứa Cường, ông ta nhiệt tình nói: “Tôi nói với cậu này, mặc dù tôi là giáo viên Hóa nhưng sở trường của tôi là vẽ tranh, đây cũng là chuyện tôi thích làm. Tôi còn có mấy giải thưởng nữa, nhưng có tài mà không ai thấu hiểu, cho nên sắp 40 rồi mà tôi vẫn chỉ là một giáo viên dạy Hóa.”

Quý Phạm Thạc cười nói: “Trên đời này rất khó để tìm cho mình một tri âm tri kỉ.”

“Đúng vậy. Phải rồi, cậu cảnh sát, các cậu đưa tôi tới đây là muốn hỏi chuyện gì?” Cuối cùng Hứa Cường đã quay về chủ đề chính.

Quý Phạm Thạc hỏi: “Ông quen Bành Bình Hoa không?”

Hứa Cường nghĩ một lúc: “Không quen, hình như trong số những học sinh tôi dạy trước đó cũng không có người tên như này.”

“Ông có bạn gái không?”

“Bây giờ tôi chỉ tập trung vào vẽ tranh, tạm thời không muốn nghĩ tới chuyện này.”

Quý Phạm Thạc suy tư: “Như vậy sao, được rồi, hết rồi, ông có thể rời đi.”

Hứa Cường bất ngờ: “Nhanh vậy sao?”

Quý Phạm Thạc gật đầu: “Hôm nay chỉ vậy thôi, nhưng nếu sau này còn gì cần tới ông, mong ông có thể tích cực phối hợp.”

Hứa Cường thoải mái đáp: “Không thành vấn đề.”

Thời gian thăm vấn ngắn ngủi như vậy khiến Tiểu Đặng bên ngoài cũng bất ngờ: “Trưởng phòng Quý, người này chắc cũng không có vấn đề nhỉ? Anh hỏi nhanh vậy, trả cũng nhanh nữa.”

Nụ cười của Quý Phạm Thạc đầy ẩn ý: “Đợi xem người thứ ba đã.”

Dịch Vỹ là một giáo viên dạy Hóa cao gầy, đeo kính gọng vàng, mặc áo sơ mi, quần tây, trông rất học thức. Từ khi Quý Phạm Thạc đi vào phòng thăm vấn, anh ta vẫn luôn nở nụ cười nhạt.

Quý Phạm Thạc nhìn anh ta: “Tôi rất tò mò tại sao anh lại bình tĩnh thế?”

Dịch Vỹ chậm rãi nói: “Tôi không làm chuyện thẹn với lòng.”

“Vậy anh quen Bành Bình Hoa không?”

Ánh mắt Dịch Vỹ vô thức nhìn sang bên trái, anh ta mỉm cười, nói: “Không quen.”

“Anh có bạn gái không?”

Lần này Dịch Vỹ dừng lại một lúc rồi nói: “Có.”

“Anh dạy Hóa học lớp mấy?”

“Lớp 8.”

“Có phải trong Hóa học 8 có kiến thức liên quan tới thuốc trừ sâu không?”

“Đúng vậy.”

Vẫn như hai người trước đó, Quý Phạm Thạc không hỏi quá nhiều. Anh và Tiểu Đặng đi vào văn phòng, Trần Hàn lập tức đi tới hỏi: “Thăm vấn sao rồi? Có gì khả nghi không?”

Quý Phạm Thạc nói với Tiểu Đặng: “Rót cho tôi cốc nước.”

Được chạy việc cho đại thần đương nhiên Tiểu Đặng rất vui, cậu ấy lập tức đi rót một cốc nước lạnh.

Quý Phạm Thạc uống nước, nói: “Đều rất khả nghi.”

Trần Hàn hỏi: “Sao vậy?”

Quý Phạm Thạc: “Người đầu tiên là Lý Kinh, tốc độ trả lời cực nhanh, đáp án cũng không có sơ hở gì, đáng vẻ, cử chỉ đều rất bình thường, nhưng cũng chính vì vậy nên khiến người ta có cảm giác anh ta đã chuẩn bị từ trước rồi mới tới. Người thứ hai là Hứa Cường, từ đầu tới cuối ông ta đều nhấn mạnh chuyện vẽ tranh, cảm giác như đang giấu đầu hở đuôi. Người thứ ba là Dịch Vỹ, anh ta trả lời các câu hỏi khác đều rất bình thường, duy chỉ khi hỏi về Bành Bình Hoa và bạn gái là bất thường, cháu để ý thấy khi anh ta trả lời hai câu hỏi đó, mắt anh ta sẽ nhìn sang trái hoặc dừng lại một lúc, trong tâm lý học, hai động tác này được gọi là quá trình ngụy tạo lời nói dối.”

Tiểu Đặng nói: “Trưởng phòng Quý, có cần tiến hành theo dõi ba người này không?”

Quý Phạm Thạc lắc đầu: “Tạm thời không cần phí nhân lực và sức lực vào việc này. Phải rồi, điều tra ra được các mối quan hệ gần đây của nạn nhân chưa?”

Hai chị em Hoàng Tử Khâm nói: “Điều tra được rồi. Bố mẹ Bành Bình Hoa đã đi báo cảnh sát việc con gái mất tích vào năm ngày trước. Nửa năm gần đây, ngoại trừ mấy số điện thoại liên lạc cố định hàng ngày ra, trong nhật ký điện thoại của Bành Bình Hoa sẽ xuất hiện một số mới trong khoảng thời gian nhất định, nhưng cô ta chỉ liên lạc với mỗi một số mới không bao lâu rồi bỏ, không thấy liên lạc lại nữa.”

Quý Phạm Thạc nói: “Điều tra xem chủ nhân và địa chỉ của những số điện thoại mới trong nửa năm nay.”

Hoàng Tử Bội: “Điều này thuộc về thông tin cá nhân của mỗi người, cần phải trao đổi với công ty viễn thông, muốn điều tra ra được toàn bộ thông tin sẽ hơi mất thời gian chút.”

Quý Phạm Thạc gật đầu: “Cứ cố nhanh nhất có thể.”

Trần Hàn nhìn hai quầng thâm mắt của Quý Phạm Thạc, quan tâm nói: “Phạm Thạc, không còn chuyện gì nữa rồi, cháu đi ngủ trước đi.” Ông quay người chỉ văn phòng ở đầu, trong đó có một gian phòng nhỏ với hai giường đơn.

Một chiếc giường bừa bộn là của Trần Hàn, cái còn lại được bộ trưởng chuẩn bị cho Quý Phạm Thạc. Mặc dù Quý Phạm Thạc mãi không chịu nhậm chức nhưng đồ dùng hàng ngày, bàn ghế trong văn phòng đều được chuẩn bị đầy đủ, có thể thấy bộ trưởng rất coi trọng nhân tài như anh.

Quý Phạm Thạc đứng dậy: “Có chuyện gì thì gọi cháu.” Sau đó anh đi về phía văn phòng nhỏ, kéo rèm xuống, đóng cửa đi ngủ.

Chương 17: Chương 17: Bất ngờ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thư Trừng ngủ một mạch tới giờ cơm tối, trong mấy ngày cô về nước, An Khả cũng ít ra ngoài tiếp khách.

Lát sau một nhà bốn người ngồi ăn cơm, trên bàn ăn, cậu mợ lại không hỏi Thư Trừng chuyện cả đêm không về, điều này cũng khiến cô đỡ phải giải thích nhiều.

Ăn xong cơm tối, Thư Trừng về phòng, An Khả cũng đi vào theo.

Anh đóng cửa phòng lại, nói: “Lần trước em đã nói gì với Hứa Tuấn? Sao mấy ngày nay cậu ta không gọi điện cho anh nữa vậy?”

Thư Trừng thoa kem dưỡng tay: “Không gì cả.”

Cô chuẩn bị mở máy tính, An Khả đột nhiên che màn hình laptop lại: “Bây giờ chắc em không ngủ được nữa đâu nhỉ, anh mời em đi xem phim.”

“Ồn quá, không tốt cho tim mạch.”

“Vậy chúng ta tới công viên đi bộ?”

“Nhiều muỗi.”

“Vậy chúng ta đi hóng...”

“Stop! Có phải anh lại muốn đưa em đi xem mắt không?”

Bị Thư Trừng đoán trúng, An Khả mặt dày nói: “Bố mẹ anh tưởng em và trưởng phòng Quý kia đang yêu nhau, nhưng anh là người biết sự thật, anh đâu thể trơ mắt nhìn em độc thân được. Hơn nữa em đã hứa với Quý Phạm Thạc sẽ không về Mỹ ngay, nếu như bên

cạnh mãi vẫn không có ai kiểu gì em cũng thấy cô đơn thôi, tới lúc đó bố mẹ anh sẽ lại giục em đi xem mắt. Chi bằng giờ em giải quyết mọi chuyện luôn đi.”

Thư Trừng nghĩ cũng thấy An Khả nói đúng thật: “VẬY ĐỢI THÊM khoảng thời gian nữa đi, em hết bận đã rồi nói.”

An Khả khá hài lòng với đáp án này, anh gật đầu: “VẬY ĐƯỢC, anh đi đây. Phải rồi, nếu không ngủ được thì anh trai đây rất sẵn lòng tâm sự tuổi hồng với em.”

Thư Trừng liếc xéo: “KHÔNG CẦN, em rất bận.”

Trong lòng Thư Trừng, cô rất cảm kích cả nhà cậu mợ, cậu luôn yêu thương cô, mợ lại dịu dàng, ấm áp, An Khả thì có chút cuồng em gái.

Nếu không phải họ luôn ở bên cô, hỏi thăm, chăm sóc cô, cho cô tình yêu vô bờ bến, Thư Trừng chắc chắn mình sẽ là một trong những sát thủ biế.n thái.

Trong lòng cô có mầm mống tội ác, chỉ cần thời cơ tới, nó sẽ sinh sôi nảy nở. Cũng may 13 năm nay cả nhà cậu luôn che chở cô, hạt giống đó cũng dần bị vùi lấp.

—

“Phạm Thạc, có manh mối rồi.” Trần Hàn lao như cơn gió tới văn phòng, Quý Phạm Thạc mơ mơ màng màng: “Chú Trần, chú khỏe thế cô có biết không?”

Anh ngồi thẳng dậy: “Đi thôi, có manh mối gì thế?”

Trần Hàn vừa đi vừa nói: “TỪ KHÂM và TỪ BỘI đã điều tra toàn bộ hơn 60 số điện thoại lạ, sau đó bọn chú phát hiện một manh mối bất ngờ. Đó là tất cả những số này đều là bạn qua mạng của Bành Bình Hoa, ban đầu cô ta liên lạc với họ qua mạng xã hội và số điện thoại,

sau đó sẽ hẹn họ gặp mặt, ăn cơm, nếu không vừa ý, cô ta sẽ chủ động bỏ liên lạc. Đây là lý do tại sao cứ cách một khoảng thời gian, số điện thoại của một số người Bành Bình Hoa liên lạc sẽ biến mất, sau đó lại có số mới xuất hiện, tức là trong nửa năm nay cô ta đã gặp mặt hơn 60 người nhưng không vừa mắt một ai cả.”

“Đây là manh mối bất ngờ mà chú nói sao?”

Trần Hàn lấy nhật ký điện thoại trong nửa năm nay của Bành Bình Hoa ra, chỉ vào dãy số cuối cùng bị khoanh đỏ: “Đối tượng xem mắt cuối cùng của Bành Bình Hoa là Dịch Vỹ.”

Đây đúng thật là manh mối bất ngờ, nhưng Quý Phạm Thạc lại không chút kinh ngạc.

Trần Hàn để ý tới vẻ mặt anh: “Sao thế? Có điểm gì bất thường sao?”

Quý Phạm Thạc lắc đầu: “Mời anh ta tới đi.”

Trần Hàn vỗ bả vai anh, cười nói: “Chú biết ngay cháu sẽ nói vậy mà, nên chú đã phái Tiểu Đặng đi mời lâu rồi.”

Hơn hai mươi phút sau, Quý Phạm Thạc gặp lại Dịch Vỹ trong phòng thẩm vấn, lúc này anh ta vẫn rất bình tĩnh, nhưng không còn ý cười như trước đó nữa.

Quý Phạm Thạc ngồi đối diện anh ta, nghi hoặc nhìn: “Anh biết tại sao tôi lại mời anh tới không?”

Dịch Vỹ dựa vào ghế: “Biết.”

“Tại sao anh phải nói dối?”

“Tại sao không thể nói dối? Người cũng chết rồi, tôi lại đi nói mình từng gặp cô ta, không phải vạch áo cho người xem lưng sao?”

“Anh đang sợ?”

Dịch Vỹ bất giác nhìn sang một bên: “Không có.”

Quý Phạm Thạc nhìn chăm chăm mặt anh ta: “Vậy tốt, anh nhìn tôi trả lời, tôi hỏi anh lần nữa, anh có giết Bành Bình Hoa không?”

Dịch Vỹ nhú mày: “Có phải tôi nói gì anh cũng tin không?”

“Vậy phải xem lời anh nói có sức thuyết phục không đã.”

Dịch Vỹ nhướng mày, trán nhăn lại: “Đúng là tôi và Bành Bình Hoa từng liên lạc, nhưng tôi thật sự không giết cô ta.”

Quý Phạm Thạc im lặng hồi lâu, sau đó đứng dậy đi ra ngoài. Dịch Vỹ ngồi phía sau lo lắng nói: “Anh phải tin tôi, tôi thật sự không giết cô ta, tôi không giết...”

Tiểu Đặng đi lên hỏi: “Trưởng phòng Quý, người này thế nào?”

“Thả anh ta về, cử người đi giám sát.”

Khi quay lại văn phòng, Trần Hàn hỏi: “Sao rồi? Có thẩm vấn được gì không?”

Quý Phạm Thạc lắc đầu.

Trần Hàn nhìn dáng vẻ tâm sự nặng nề của anh: “Sao vậy? Có khúc mắc gì sao?”

Quý Phạm Thạc: “Cháu hỏi Dịch Vỹ có phải anh ta giết Bành Bình Hoa không, khi anh ta trả lời, anh ta có nhướng mày, nhăn trán, dấu hiệu này cho thấy hai vấn đề.”

Tiểu Đặng nghe rất chăm chú: “Trưởng phòng Quý, đó là hai vấn đề gì?”

Quý Phạm Thạc nói: “Đầu tiên, anh ta đang nhấn mạnh rằng, anh ta thật sự vô tội. Thứ hai, anh ta muốn quan sát, thăm dò tôi qua ánh

mắt đỏ. Nhưng cho dù là loại nào đi nữa, hành động, vẻ mặt như vậy đều nói lên một điều, anh ta không dám nhìn thẳng vào tôi.”

Tiểu Đặng quả quyết: “Chắc chắn Dịch Vỹ đó chột dạ.”

Vụ án đã đi vào bế tắc, thông tin có được từ thi thể quá ít, ba người tình nghi đều che giấu điều gì đó, cảnh sát rất khó lần mò được manh mối.

Quý Phạm Thạc đứng dậy, quyết định quay về trước, dù sao hai ngày rồi anh cũng chưa tắm, đối với một người mắc chứng sạch sẽ như anh, điều này chẳng khác nào án tử hình.

Trần Hàn thấy anh định đi thì đi lên nói: “Hôm qua là Thất tịch mà chú lại làm phiền cháu, xin lỗi nhé.”

Quý Phạm Thạc khó hiểu, có gì phải xin lỗi chứ? Trước đây khi có án mạng, nửa đêm nửa hôm Trần Hàn còn gọi cho anh mà.

Trần Hàn nói tiếp: “Lại phá mất buổi hẹn hò của cháu với pháp y Thư, cháu xin lỗi cô ấy thay chú nhé. Đợi vụ án kết thúc, chú mời hai đứa một bữa.”

Cuối cùng Quý Phạm Thạc đã hiểu ra, Trần Hàn tưởng anh và Thư Trừng đang yêu nhau. Anh bất giác nghĩ tới giấc mơ đó, mặt nhuộm ý cười, nhưng cũng không phủ nhận: “Vậy cháu đi trước đây.”

Hai ngày sau Thất tịch, Thư Trừng nhận được điện thoại của Quý Phạm Thạc, lần này anh đã lái xe tới biệt thự đón cô.

Trong nhà, cậu mợ nhìn chiếc xe sang trọng ngoài cửa sổ, mợ nói: “Có phải chúng ta nên chuẩn bị của hồi môn rồi không?”

Cậu gật đầu: “Tôi cảm thấy nên rồi.”

An Khả ngồi trên sofa nghe cuộc đối thoại của hai ông bà, anh nhìn họ: “Bố mẹ như kiểu hoàng đế chưa vội thái giám đã vội ấy, Thư Trừng còn chưa cả đính hôn, chuẩn bị của hồi môn gì chứ.”

Hai ông bà nghe vậy lập tức trừng mắt với An Khả, An Khả vội ngậm miệng lại, nhìn về phía tivi.

Thư Trừng vừa lên xe, Quý Phạm Thạc đã để ý thấy cổ cô đã tháo băng gạc: “Cổ cô đỡ hơn chưa?”

Thư Trừng gật đầu: “Cũng ổn rồi.”

Quý Phạm Thạc xích tới gần, nhìn chăm chăm cổ cô, ngón tay ấm áp khẽ sờ lên vết sẹo. Sự động chạm này khiến Thư Trừng giật mình, mặt cô đỏ ửng lên.

Kể từ sau khi trưởng thành, ngoại trừ bác sĩ nam và An Khả ra, cô chưa bao giờ tiếp xúc với bất kỳ người khác giới nào, sự va chạm da thịt trong không gian chật hẹp như này đương nhiên sẽ khiến cô vô cùng căng thẳng.

Quý Phạm Thạc vẫn bình thản nói: “Cũng may không sâu lắm, sẽ không để lại sẹo đâu.” Anh ngẩng đầu lên liền nhìn thấy mặt Thư Trừng đỏ như cà chua.

Không phải Quý Phạm Thạc chưa từng nhìn thấy con gái đỏ mặt, nhưng đó đã là chuyện từ hồi cấp ba rồi. Trong mấy năm học đại học, cũng có nhiều cô gái tỏ tình với anh, nhưng cách tỏ tình của họ đều là tuyên bố chốn đông người, nào có ai thẹn thùng như vậy.

Lúc này, Thư Trừng lặng lẽ ngồi trước mặt anh, không còn dáng vẻ bình tĩnh khi đối diện với thi thể nữa, cô gái e thẹn này khiến anh chỉ muốn ôm vào lòng che chở.

Quý Phạm Thạc nghĩ tới dáng vẻ của cô trong mơ, trái tim anh như được phết thêm mật ngọt, có lẽ nếu cảnh tượng trong mơ thành hiện thực cũng rất ổn.

Giọng Thư Trừng phá vỡ bầu không khí quỵ dị: “Có phải lại có vụ án rồi không?”

Quý Phạm Thạc quay về chỗ, đi vào chủ đề chính: “Đúng vậy, lại phát hiện một thi thể khác ở nơi trước đó.”

Quý Phạm Thạc khởi động xe, đi về phía hạ lưu sông Thanh. Khi hai người tới nơi phát hiện xác chết, mặc dù vẫn cách thi thể khoảng 100m, nhưng vừa xuống xe họ đã ngửi thấy một mùi thối nồng nặc hơn cả lần trước.

Quý Phạm Thạc và Thư Trừng xuyên qua dòng người, đi vào phía trong dây cảnh báo, một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo blouse trắng đã ngồi bên thi thể.

Trần Hàn đi lên giới thiệu: “Đây là pháp y Tôn Hoàn quyền lực nhất, trẻ nhất của phòng khám nghiệm tử thi bọn chú, tính ra thì cậu ấy và Phạm Thạc cũng bằng tuổi nhau đấy. Haiz, đúng là tuổi trẻ tài cao, chú nên về hưu rồi.”

Quý Phạm Thạc quan sát người đàn ông đó. Lúc này Thư Trừng đã đi về phía Tôn hoàn.

Thấy có một đôi giày bột dừng lại cạnh mình, Tôn Hoàn ngẩng đầu lên, nở nụ cười trong trẻo với cô: “Muốn kiểm tra cùng không?”

Người đàn ông này trông rất sáng sủa, trên người toát nên khí chất nho nhã, học thức, khi cười lên trông anh ấy khá cuốn hút. Nếu như so với Quý Phạm Thạc, có thể nói kẻ tám lạng người nửa cân, về khí chất, Quý Phạm Thạc ngông cuồng, thoải mái, còn người đàn ông này lại kín kẽ hơn nhiều, có thể nói hai người thuộc hai kiểu đàn ông hoàn toàn khác nhau.

Chương 18: Chương 18: Tôn Hoàn

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thư Trừng nói: “Xác chết lần trước có kiểu chết tương tự như vậy do tôi khám nghiệm, lần này tôi muốn xem anh khám nghiệm. Sau đó so sánh hai báo cáo khám nghiệm tử thi, xem có phát hiện ra điểm khác nhau nào không, đó có thể là manh mối.”

Thư Trừng nói rất có lý, nếu như cô can thiệp vào việc khám nghiệm của Tôn Hoàn, rất có thể mạch suy nghĩ của cô sẽ bị lệch hướng. Mỗi người làm một bản riêng, cuối cùng đối chiếu đáp án với nhau, loại bỏ đi những điểm tương đồng, những điểm khác biệt còn lại rất có thể chính là manh mối cần tìm.

Tôn Hoàn cũng tán thành: “Nghe theo cô.”

Cũng như lần trước, Tôn Hoàn chỉ kiểm tra thi thể đơn giản tại hiện trường. Trần Hàn cho người khiêng thi thể lên xe, kiểm tra, khử trùng nơi phát hiện thi thể, sau đó cả đoàn người quay về cục.

Khi Tôn Hoàn và Hiểu Đống khám nghiệm tử thi trong phòng, Thư Trừng lặng lẽ đợi bên ngoài.

Cô nhìn Tôn Hoàn trong phòng qua lớp thủy tinh, anh ấy vô cùng nghiêm túc, tập trung cao độ, từng đường dao đều rất nhanh, lão luyện, khiến người ta nhìn mà hoa cả mắt.

Thư Trừng biết người này cũng như cô, đều là cao thủ trong giới pháp y.

Khi Thư Trừng đợi kết quả khám nghiệm tử thi, Quý Phạm Thạc ở trong văn phòng đợi hình sự đợi kết quả. Sau khi ngồi một lúc, anh đứng dậy: “Sao lần này lâu thế?”

Tiểu Đặng nhìn đồng hồ: “Mới ba tiếng hơn thôi mà, lần trước bốn, năm tiếng sau pháp y Thư mới có kết quả.”

Trần Hàn rót trà cho anh: “Cháu mất kiên nhẫn như thế từ khi nào vậy, không giống tác phong của cháu chút nào.”

Quý Phạm Thạc không nói gì, nhưng trong lòng lại nghiền ngẫm lời ông nói. Đúng vậy, anh chưa bao giờ bồn chồn thế, lẽ nào là vì cô sao? Lẽ nào vì anh thật sự thích cô rồi sao?

Bởi vì trước đó không ai được anh coi là đối thủ nên anh không phát giác ra tâm tư của mình, cũng không biết độ quan trọng của cô với mình. Bây giờ đột nhiên xuất hiện một người đàn ông xuất sắc như anh, thấy họ ở riêng với nhau, anh lại bức bối, cảm thấy nguy hiểm?

Quý Phạm Thạc đặt cốc trà xuống: “Cháu đi xem đã.”

Trần Hàn không ngăn cản, ông nhìn bóng anh vội vã rời đi, bật cười: “Cuối cùng thằng nhóc này cũng biết lo lắng rồi.”

Tiểu Đặng không hiểu gì: “Lo lắng? Pháp y Tôn vừa về trường phòng Quý đã lo lắng, lẽ nào hai người này...”

Trần Hàn nhìn cậu ấy, Tiểu Đặng nói tiếp: “Có gian tình gì với nhau sao?”

Mặt Trần Hàn đen sì, ông gõ đầu Tiểu Đặng: “Gian cái đầu cậu, cậu là đầu gỗ hả.”

Tôn Hoàn đi ra khỏi phòng khám nghiệm, quay người đi tới văn phòng viết báo cáo, một lúc sau anh ấy mang theo vẻ mặt thất vọng đi tới chỗ Thư Trùng.

Thư Trùng thấy anh ấy như vậy, lại nghĩ tới việc anh ấy kết thúc cuộc giải phẫu nhanh thế, chắc chắn kết quả không lý tưởng mấy:

“Sao rồi? Có phải mức độ thối rửa cao quá nên không thể nào kiểm tra được không?”

Tôn Hoàn gật đầu, ngồi cạnh Thư Trừng: “Nội tạng đã chuyển sang trạng thái thối rửa màu nâu đất rồi, khó nhìn lắm.”

“Thi thể này còn khó xử hơn thi thể lần trước tôi khám nghiệm.”
Thư Trừng hỏi: “Có kết quả gì không?”

“Mặc dù thi thể được vớt từ dưới nước lên, nhưng trong thực quản và dạ dày lại không có bùn đất. Tôi lấy ít thịt thối rửa từ mỗi một bộ phận đi phân tích, phát hiện có thuốc kích d.ục và thuốc trừ sâu bên trong.”

Thư Trừng kinh ngạc, cô thật sự bội phục người đàn ông này, bởi vì thi thể lần này thối rửa nặng hơn thi thể lần trước nhiều, một số chỗ của thi thể còn nhìn thấy được cả xương trắng, nhưng người đàn ông này vẫn bình tĩnh giải phẫu hết cả thi thể, đồng thời còn kiểm tra sâu hơn nữa.

“Hiếu Đồng nói với tôi kết quả khám nghiệm lần này gần như tương đồng với kết quả lần trước của cô.”

Thư Trừng gật đầu: “Ừm.”

Tôn Hoàn trêu: “Vậy với tố chất này của tôi có phải cũng có thể làm pháp y của FBI rồi không?”

Thư Trừng quay đầu nhìn anh ấy, cười nói: “Được rồi.” Cô chợt nghĩ tới một chuyện, hôm nay Tôn Hoàn mới nghỉ phép quay về, sao anh ấy lại quen mình, còn biết mình là pháp y của FBI?

Tôn Hoàn như nhìn thấu suy nghĩ của Thư Trừng: “Cô đang nghĩ tôi quen cô kiểu gì sao?”

Thư Trừng kinh ngạc: “Anh biết thuật đọc tâm?”

Tôn Hoàn lắc đầu, mắt sáng ngời nhìn cô: “Tôi từng gặp cô.”

Quý Phạm Thạc vừa đi tới cửa phòng khám nghiệm đã nghe thấy câu này của Tôn Hoàn. Anh không đi vào trong mà lặng lẽ đứng ở cửa nghe lén. Thật ra cũng không được tính là nghe lén, vì Lưu Hiểu Đống cũng đang ở đầu bên kia của phòng khám nghiệm, nếu như chỉ có riêng Thư Trường và Tôn Hoàn ở đây, anh mới bị coi là nghe lén, giờ anh chỉ được coi là nghe một cách quang minh chính đại thôi.

Thư Trường sững sờ, cô lục lại ký ức, không có bất kỳ thông tin nào về gương mặt này.

Tôn Hoàn mỉm cười: “Cô chưa từng gặp tôi, nhưng tôi từng gặp cô.”

Thư Trường nhìn anh ấy, dáng vẻ chăm chú lắng nghe.

Tôn Hoàn nói tiếp: “Gần như ai trong giới pháp y Trung Quốc cũng biết FBI đã tuyển một nữ pháp y gốc Hoa rất trẻ, vậy nên nữ pháp y này chính là niềm kiêu hãnh của giới pháp y Trung Quốc. Nhưng mọi người biết rất ít thông tin về nữ pháp y này.”

“Lần đầu tiên tôi gặp cô là trên máy bay, khi đó cô từng nói mình là tiến sĩ pháp y đại học Bang Peen. Khi ấy tôi nghĩ chuyên ngành pháp y của đại học Bang Peen đứng top 5 cả nước Mỹ, cô còn trẻ vậy đã học tới tiến sĩ, cộng thêm việc cô có thể mang cả bộ dụng cụ phẫu thuật lên máy bay, từ đó tôi chắc chắn cô chính là nữ pháp y gốc Hoa đó của FBI.”

Thư Trường chỉ cười nhạt trước cơn mưa lời khen của Tôn Hoàn. Đối với cô, cô đã nghe quá nhiều những lời như vậy, cho nên cũng quen từ lâu.

“Vậy lần thứ hai thì sao?” Thư Trường hỏi.

Tôn Hoàn nói: “Lần thứ hai là ở Tụ Giai Trai, tôi thấy cô ở cùng một người đàn ông.”

“Đó là anh họ tôi.”

“Anh họ sao?” Ý cười của Tôn Hoàn không hề vơi đi: “Tôi còn tưởng đó là bạn trai cô.”

“Tôi chưa...” Cô còn chưa nói mấy chữ bạn trai ra, Quý Phạm Thạc đột nhiên đi vào nói với Tôn Hoàn: “Pháp y Tôn, có báo cáo khám nghiệm tử thi chưa?”

Hai người đều bất ngờ trước sự xuất hiện của anh.

Tôn Hoàn đứng dậy: “Xong rồi.” Anh ấy đi vào văn phòng, cầm một tập tài liệu đưa cho Quý Phạm Thạc.

Quý Phạm Thạc nhìn Thư Trừng: “Thư Trừng, cô cũng tới nghe đi, xem có gì khác với kết quả của cô không.”

Thư Trừng không nghĩ nhiều, chào tạm biệt Tôn Hoàn: “VẬY TÔI ĐI TRƯỚC ĐÂY.”

Tôn Hoàn cười gật đầu.

Hai người rời khỏi phòng khám nghiệm.

Quý Phạm Thạc bỗng nhiên nói: “Cô thích kiểu người đàn ông như Tôn Hoàn sao?”

Thư Trừng sững sờ, mặc dù cô không hiểu sao anh lại hỏi vậy, nhưng vẫn thành thật đáp: “Tôi không có tiêu chuẩn gì, thích kiểu người nào thì là kiểu người đó thôi.”

Đáp án này xem ra là không thích rồi, sợi dây đàn trong lòng Quý Phạm Thạc cũng được thả lỏng ra.

—

Trong văn phòng đội hình sự, Trần Hàn cầm báo cáo khám nghiệm tử thi, nói: “Dựa vào đối chiếu DNA, nạn nhân tên Rona, 24

tuổi, chưa kết hôn, giáo viên mầm non, người thành phố C. Thời gian tử vong là khoảng 15 ngày, nguyên nhân cái chết giống như Bành Bình Hoa, bị tiêm thuốc trừ sâu nồng độ cao vào máu, trong dạ dày cũng phát hiện thấy chất kích d.ục.”

Tử Khâm, Tử Bội đã lập tức điều tra những thông tin liên quan tới Rona.

Tiểu Đặng ngồi trên ghế, nhíu mày: “Có phải tên hung thủ này biết.n thái không vậy? Giết người thì thôi đi, lại còn vứt xuống sông, đào hố chôn đi không phải an toàn hơn sao?”

Cát Vân nhìn cậu ấy: “Giết người còn phải rườm rà vậy sao? Cậu nghĩ ai cũng rảnh rỗi như cậu để đi đào hố hả?”

Khi mọi người bàn luận, Thư Trường nhìn về phía Quý Phạm Thạc, một tay anh gác lên tay vịn của ghế, ánh mắt nhìn Trần Hàn như đang nhìn ông ấy, lại như đang suy nghĩ điều gì đó.

Thư Trường đá vào giày anh, Quý Phạm Thạc nhìn cô, sau đó vẫy tay với cô. Thư Trường hiểu ý, lập tức nghiêng người về phía anh.

Hơi thở nóng rực của anh phả vào tai cô khiến cô hơi ngứa, trái tim cũng râm ran theo.

Anh thấp giọng nói: “Ra ngoài với tôi.”

Thư Trường không nói gì, thấy anh đứng dậy đi ra ngoài, cô cũng lặng lẽ rời đi.

Sau khi ra khỏi văn phòng, Thư Trường nhìn bóng lưng anh, hỏi: “Đi đâu thế?”

Quý Phạm Thạc không quay đầu lại, chân bước chậm rãi: “Lên xe rồi nói.”

Hai người vừa lên xe, Quý Phạm Thạc đã hỏi: “Có đói không?”

Thư Trùng gật đầu: “Hơi hơi.”

“Muốn ăn gì?”

Thư Trùng sững sờ, đang hện hò hả?

“Anh mời tôi sao?”

Quý Phạm Thạc khởi động xe: “Đương nhiên, thấy lần trước cô ăn ở nhà ăn khổ sở thế, tôi cũng không nỡ. Mặc dù tôi không cần trả lương cho cô, cũng không cần quản chuyện ăn uống của cô, nhưng là ông chủ, tôi vẫn không thể để nhân viên mình chịu thiệt được. Muốn ăn gì? Tôi đưa cô đi.”

Chỉ vì anh là ông chủ thôi sao? Thì ra cô nghĩ nhiều rồi.

Thư Trùng không khỏi có chút thất vọng: “Tùy anh.”

Quý Phạm Thạc lái xe hơn mười phút rồi dừng lại trước một cửa hàng hải sản cao cấp. Thư Trùng nhìn cửa hàng, lại nhìn Quý Phạm Thạc: “Anh cũng thích ăn hải sản sao?”

Nghe thấy chữ “cũng”, Quý Phạm Thạc không khỏi thán phục IQ của mình. Dựa vào việc cô thích ăn miến ngao, anh đã đoán ra cô cũng thích ăn cả hải sản.

Anh gật đầu, cố tình hỏi: “Cô cũng thích sao?”

Thư Trùng cười nói: “Là rất rất thích.”

Lúc ăn, An Khả gọi tới hỏi đông hỏi tây như một bà mẹ già, nghe thấy Thư Trùng và Quý Phạm Thạc đang ăn riêng với nhau ở nhà hàng, anh ấy kinh ngạc hỏi: “Không phải chứ, phát triển nhanh vậy sao, hện hò luôn rồi hả?”

Thư Trùng nhìn Quý Phạm Thạc rồi nói vào điện thoại: “Anh nghĩ nhiều rồi.”

An Khả làm như không nghe thấy câu này: “Ai hẹn thế?”

Thư Trùng vừa định lên tiếng, An Khả đã cướp lời: “Anh biết chắc hẳn là cậu ấy, đúng không? Cái tính chủ động nói chuyện sẽ chết của em sao có thể hẹn người khác được.”

Thư Trùng cảm thấy không thể nói chuyện bình thường với An Khả được nữa, cô quả quyết tắt điện thoại.

Nhân viên vừa mang hai món lên, Quý Phạm Thạc đã gấp đồ vào bát Thư Trùng: “Cô gầy thế thì phải ăn nhiều vào, nếu không lần sau khám nghiệm có khi ngã cùng một chỗ với thi thể luôn đấy.”

Lòng Thư Trùng ấm áp, thì ra anh vẫn nhớ chuyện cô bị ngã.

Món cuối cùng nhân viên mang lên là táo đỏ hầm trứng gà, vừa dưỡng nhan lại bổ máu.

Quý Phạm Thạc nhận lấy bát súp nhỏ từ tay nhân viên, anh đặt nó xuống cạnh bát Thư Trùng: “Ăn hết cơm thì uống bát này.”

Trong đầu Thư Trùng lập tức hiện lên một câu, người đàn ông này rất chu đáo. Cô chớp mắt: “Có thể không ăn hết được không?”

Quý Phạm Thạc cười nhạt: “Không sao, ăn được bao nhiêu thì ăn.”

Mặc dù nụ cười của anh rất nhạt nhòa, nhưng Thư Trùng lại nhìn ra sự cưng chiều trong đó, cô bỗng nhiên cảm thấy ngọt ngào tới kỳ lạ.

Chương 19: Chương 19: Rung động

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thư Trừng không nhìn anh nữa, cúi đầu ăn.

Sau khi ăn xong bữa trưa, Quý Phạm Thạc đột nhiên đề nghị đi hóng gió. Thư Trừng không từ chối, ngoan ngoãn theo anh lên xe, ngồi vào ghế lái phụ.

Quý Phạm Thạc lái xe tới bên hồ, cho dù đang là mùa hè nhưng gió ở hồ vẫn rất mát. Thư Trừng cảm thấy hôm nay người bên cạnh mình rất bất thường, lúc thì hẹn đi ăn, lúc lại gọi đi hóng gió, đây là chuyện các cặp yêu nhau hay làm mà. Nhưng với quan hệ hiện tại của họ, hình như nó vẫn chỉ dừng lại ở sếp và nhân viên, bạn bè bình thường cũng chẳng phải nữa là.

Cô do dự hồi lâu, sau đó hắng giọng nói: “Có phải anh có chuyện gì không?”

Quý Phạm Thạc nhìn phía trước, ngón tay thon dài cầm vô lăng, dáng vẻ nghiêm túc tới mê người.

Thư Trừng cho rằng mấy năm ở nước ngoài cô đã gặp vô số người đẹp trai, bản thân đã miễn nhiễm với trai đẹp từ lâu, nhưng mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ chăm chú của Quý Phạm Thạc, cô vẫn không khỏi rung động. Trong đầu Thư Trừng bất chợt hiện lên cảnh anh đánh nhau với Lý Lôi, trái tim bất giác đập nhanh hơn.

Quý Phạm Thạc lên tiếng: “Có chút chuyện cần cô đi hoàn thành với tôi.”

Trái tim Thư Trừng lỡ một nhịp, cho dù có là thiên tài thì cô vẫn mang trong mình trái tim cô thiếu nữ, đương nhiên cô sẽ suy diễn sâu thêm.

Với tiến triển hiện giờ, anh đang định tỏ tình sao?

Thư Trừng cảm thấy mặt mình bỗng rất, nếu như anh thật sự tỏ tình thì cô nên làm gì?

Cô cố tỏ ra bình tĩnh: “Tôi sợ tôi không giúp được anh.”

Quý Phạm Thạc nói chắc nịch: “Chỉ có cô giúp được thôi.”

Lúc này Thư Trừng cảm thấy bản thân đã trèo lên lưng cọp, giờ muốn xuống cũng khó.

Mặc dù thi thoảng nghĩ tới Quý Phạm Thạc, tim Thư Trừng sẽ loạn nhịp, nhưng cô biết rõ đó chỉ là vì cô có hảo cảm với anh thôi, cộng thêm sự sùng bái vào buổi tọa đàm ba năm trước đó. Nếu như không có hảo cảm và sự ngưỡng mộ, cô sẽ đối xử với anh như Hứa Tuấn, đá được bao xa thì đá.

Quý Phạm Thạc chưa nói thẳng ra, Thư Trừng cũng không tiện từ chối thẳng thừng. Cô coi như không có chuyện gì, nhìn ra ngoài cửa xe.

Xe đi thẳng lên bờ đê, vì đang là giữa trưa nắng gắt, con đường này lại ở nơi hẻo lánh nên trên con đường lầy lội bùn đất chỉ có bóng hai người họ.

Nhìn phong cảnh bên ngoài, Thư Trừng chợt cảm thấy quen thuộc. Xe đi được một lúc cô lập tức chắc chắn dòng sông này là sông Thanh, nơi hai nạn nhân bị vớt xác.

Anh tới đây làm gì? Thư Trừng không hay nói chuyện nên cô chỉ giấu nghi hoặc này trong lòng.

Quý Phạm Thạc vẫn không nói gì, im lặng lái xe, ánh mắt liên tục nhìn sang bờ sông.

Dưới con đê khá cao là bãi sông, trên bãi có rất nhiều khu vực được cát bao phủ. Đi lên phía thượng lưu một đoạn, cảnh sắc xung quanh chợt thay đổi, đất cát trước đó biến thành rừng cây rậm rạp.

Rừng cây phải kéo dài hơn trăm mét, cây cỏ um tùm, giữa các cây to còn cách một khoảng đủ cho một xe loại nhỏ đi qua. Cuối rừng cây là một cây cầu bắc qua sông, bên kia cầu là khu công nghiệp Hồng Khẩu.

Vừa tới gần rừng cây, xe Quý Phạm Thạc nhanh chóng đi chậm lại.

“Cô xem bên đường có dấu bánh xe đi vào rừng không.”

Thư Trừng khó hiểu nhưng vẫn gật đầu làm theo. Cô hạ cửa xe xuống, thò đầu ra ngoài nhìn.

Quý Phạm Thạc chậm rãi lái xe, đoạn đường hơn trăm mét phải mất hơn mười phút mới đi hết.

Do Thư Trừng không nói gì nên Quý Phạm Thạc đã đoán ra kết quả: “Không thấy sao?”

Thư Trừng gật đầu, nhíu mày: “Nhưng có chỗ hơi kỳ.”

“Kỳ? Kỳ chỗ nào?”

Quý Phạm Thạc chuẩn bị đi lùi lại, Thư Trừng nói: “Có chỗ đường không có dấu bánh xe nhưng cây cỏ mọc ở đó như bị bánh xe đi qua vậy.”

Quý Phạm Thạc xoay vô lăng, hơi tăng tốc: “Ở đâu?”

Thư Trừng nhìn cảnh bên ngoài, lát sau hét lên: “Dừng, ở đó.”

Quý Phạm Thạc nhìn theo hướng cô chỉ, quả thật như Thư Trừng nói, có một chỗ cây cỏ trong rừng như bị xe đi qua. Nhìn dọc theo hướng đó còn thấy đồng cành cây, lá khô chất thành đồng.

Quý Phạm Thạc tìm một chỗ râm mát rồi dừng xe lại, anh xuống xe, đi về phía đồng cánh khô đó.

Thư Trừng đi cạnh anh, người thông minh như cô cũng đã đoán ra ý Quý Phạm Thạc nói trước đó rồi. Thì ra anh mời cô tới phá án, cô lại đi suy diễn sâu xa, dằn vặt cả buổi trời hóa ra chỉ là tự mình đa tình.

“Anh nghi ngờ hung thủ vứt xác ở gần đây?”

Quý Phạm Thạc cầm một đồng cánh cây lên, nhìn xuống dưới: “Là chắc chắn, cô xem.”

Thư Trừng đi tới cạnh anh, phía dưới cánh cây là dấu bánh xe.

Quý Phạm Thạc tiếp tục lật tung hết đồng cánh khô khác ra, cũng phát hiện dấu bánh xe như vậy.

“Dựa vào vị trí để suy đoán, đối với hung thủ, quanh đây chỉ có nơi này thích hợp vứt xác nhất, bởi vì đa số ở hạ lưu là bãi cát, không có cây cỏ che chắn, đi ngược lên trên lại là khu công nghiệp, dọc bờ sông toàn là khu dân cư, vậy nên hung thủ chỉ có thể chọn nơi này. Hung thủ lái xe xuống đây, lại lo dấu bánh xe sẽ bị người ta nghi ngờ nên đã dùng cánh khô, lá cây ở đây để che đi dấu bánh xe. Nhưng anh ta chỉ để ý tới dấu bánh xe cạnh đường mà quên đi dấu ở trong rừng. Chắc chắn anh ta nghĩ trong rừng đã rất sâu rồi, không thể bị người ta phát giác ra được, nhưng chính vì cây cỏ quá rậm rạp nên sau khi bị xe đi qua nó sẽ để lại dấu vết rõ ràng, càng dễ phát giác hơn những cây cỏ xung quanh.” Khi nói một tràng dài, Quý Phạm Thạc đã đi vào sâu bên trong.

Thư Trừng lặng lẽ đi sau anh, Quý Phạm Thạc đột nhiên quay người, nhìn cô chăm chăm: “Sao cô không nói gì?”

Ánh mặt trời chiếu vào mắt Thư Trừng, cô nhìn anh: “Tôi cảm thấy lời anh nói rất có lí.”

Nếu như đối phương nói đúng, Thư Trùng sẽ yên lặng lắng nghe như bây giờ, ngược lại, nếu có gì cô cảm thấy không đúng, cô sẽ phản bác không chút do dự.

Quý Phạm Thạc nhìn đôi mắt trong veo của cô, trái tim như bị thứ gì đó chạm vào. Anh quay người, tiếp tục đi về phía trước.

Mặc dù bề ngoài anh tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng lại rất căng thẳng. Sao lại như vậy? Hôm qua anh vẫn còn yên ổn, từ hôm nay trở đi anh lại thấy mình bất thường.

Hai người đi vào trong rừng được một lúc, mặt hồ lấp lánh dưới ánh nắng chỉ cách họ hơn 10m nữa.

Quý Phạm dừng lại, nhìn sang bên cạnh: “Thư Trùng, cô mau xem.”

Thư Trùng cúi đầu, trong bụi cỏ bên cạnh có hai dấu bùn dài, dường như thứ gì đó khá nặng đã bị kéo qua đây, cạnh dấu bùn còn có dấu giày rất sâu.

Quý Phạm Thạc cúi xuống quan sát hai dấu này: “Tôi nghi ngờ vết bùn dài này là dấu kéo thi thể, còn dấu giày hai bên là giày của hung thủ.”

Thư Trùng cũng ngồi xổm xuống, dùng ngón tay ước lượng độ sâu của dấu giày: “Giày cỡ 38, nếu như là đàn ông thì rất ít người đi giày nhỏ vậy.”

Quý Phạm Thạc nhìn chằm chằm dấu giày: “Không đúng, độ sâu này rất bất thường.”

Thư Trùng nhíu mày: “Bất thường chỗ nào?”

Quý Phạm Thạc đứng dậy, cúi xuống nhìn dấu chân của mình để lại.

Thư Trừng so sánh hai dấu giày, phát hiện ra dấu giày của hung thủ còn sâu gấp đôi dấu giày của Quý Phạm Thạc: “Quả thật có vấn đề. Dấu giày sâu như vậy chỉ có thể do một người béo gây ra, hơn nữa cỡ giày còn nhỏ thế, bắt buộc phải là của một người phụ nữ béo. Nhưng điều này lại không phù hợp với các đặc điểm được thể hiện ra từ thi thể. Nếu như hung thủ là nữ, sao cô ta lại dùng chất kích d.ục với phụ nữ được? Lẽ nào là đồng tính sao?”

Quý Phạm Thạc nhíu mày suy nghĩ: “Không loại trừ khả năng này. Nhưng vẫn còn một khả năng khác, đó là hung thủ giỏi ngụy trang như Lý Lô vậy.”

Thư Trừng lập tức hiểu ý của anh: “Anh nghi ngờ dấu giày này là đàn ông đi giày phụ nữ tạo ra?”

Quý Phạm Thạc gật đầu: “Rất có khả năng người đàn ông khỏe mạnh này đi giày nữ không hợp với chân, bởi vì diện tích chịu lực của đế giày không tương thích với cân nặng nên mới khiến bunion bị lún sâu thế.”

Thư Trừng đứng dậy, cô nhìn lên trên dấu giày, lát sau kiên định nói: “Tôi nghĩ khả năng vừa nãy anh nói là chính xác nhất.”

Sau nhiều ngày hợp tác, hai người đã trở nên rất ăn ý. Quý Phạm Thạc ngẩng đầu nhìn cô: “Cô phát hiện ra gì rồi?”

Thư Trừng nhìn khoảng cách giữa hai dấu giày: “Là độ dài của bước chân. Bước chân của người phụ nữ thường sẽ khoảng từ 20-30cm, đàn ông là khoảng 34-45cm, độ dài bước chân của dấu giày này phải tầm 40cm, vậy nên như anh nói, chắc chắn hung thủ là đàn ông đi giày nữ.”

Phải nói rằng nữ pháp y Tiêu Sính mời tới cho anh vừa thông minh lại có ích.

Quý Phạm Thạc lập tức gọi cho Trần Hàn: “Chú Trần, phiền chú rửa toàn bộ ảnh chụp của nạn nhân vụ án này và nữ giới mất tích

trong khoảng thời gian gần đây ra.”

Trong lúc Quý Phạm Thạc gọi điện, Thư Trùng đã chụp lại dấu giày và dấu bánh xe, sau đó cô đi tới kéo ống tay áo anh, chỉ vào bức ảnh trong điện thoại.

Quý Phạm Thạc lập tức hiểu ý cô: “Còn hai bức ảnh này nữa, lát cháu sẽ gửi cho chú.”

Thư Trùng mỉm cười.

Trần Hàn ở đầu bên kia hỏi: “Phạm Thạc, có phải cháu lại phát hiện ra manh mối gì rồi không?”

Quý Phạm Thạc mỉm cười, dáng vẻ tự tin: “Chú Trần, ngày mai trước khi trời sáng cháu sẽ giúp chú bắt được hung thủ.”

Nếu như là người khác nói câu này, Trần Hàn sẽ không tin, thậm chí ông còn châm biếm mấy câu. Nhưng người nói lại là Quý Phạm Thạc, vậy 100% nó sẽ thành sự thật.

“Được, chú chỉ đợi câu này của cháu thôi.”

“Phải rồi, sau khi rửa ảnh xong, chú bảo Tiểu Đặng mời ba người Lý Kinh, Hứa Cường và Dịch Vỹ tới cục cảnh sát một chuyến.”

“Ok.”

Quý Phạm Thạc tắt máy, sau đó gửi hai bức ảnh trong máy Thư Trùng cho Trần Hàn, cuối cùng hai người quay về cục cảnh sát.

Khi tới nơi, Trần Hàn đã chuẩn bị xong mọi thứ anh dặn.

Tiểu Đặng đưa cho anh hơn mười bức ảnh, anh lấy ảnh dấu giày và dấu bánh xe ra đưa cho Tiểu Đặng: “Cậu cầm lấy nó, đợi chỉ thị của tôi.”

Được nam thần trong lòng đích thân giao nhiệm vụ cho, đương nhiên Tiểu Đặng càng phấn chấn hơn, cậu ấy bày ra tư thế quân đội chuẩn chỉnh: “Vâng, trưởng phòng Quý.”

Trần Hàn bưng hai cốc trà đi tới cười với họ: “Còn trẻ đúng là tràn trề năng lượng.” Ông đưa trà cho Quý Phạm Thạc và Thư Trùng, hỏi: “Bây giờ đi thăm vấn sao?”

Quý Phạm Thạc nhận lấy trà, nhấp một ngụm: “Ừm, đi thôi.”

Chương 20: Chương 20: Bữa cơm

Tải ebook: dtv-ebook.com

Vẫn như mọi lần, Quý Phạm Thạc đích thân thăm vấn, Trần Hàn và Thư Trừng ngồi bên cạnh nghe.

Người đầu tiên Quý Phạm Thạc thăm vấn là Lý Kinh. Anh xếp một xấp ảnh trước mặt Lý Kinh: “Anh có quen những người này không?”

Lý Kinh ngược mắt nhìn Quý Phạm Thạc: “Cảnh sát, anh có ý gì?”

Quý Phạm Thạc nhướn mày, ánh mắt sâu thăm thẳm: “Anh Lý nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ mời anh tới nhận người thôi. Anh Lý không muốn phối hợp sao?”

Lý Kinh mỉm cười: “Anh không cần phải lo, phối hợp với các anh là nghĩa vụ của người dân chúng tôi.” Nói xong, anh ta nhìn những bức ảnh.

Lý Kinh nhìn từ bức ảnh đầu tiên cho tới hết. Hai tay Quý Phạm Thạc xoa cằm, ánh mắt nhìn Lý Kinh lạnh như băng.

Một lúc sau, Lý Kinh đã xem hết các bức ảnh, anh ta ngẩng đầu lên: “Anh cảnh sát, ngại quá, tôi không quen mấy người này.”

Quý Phạm Thạc cười nhạt đứng dậy: “Vậy sao, cảm ơn anh Lý đã phối hợp.”

Anh cầm mấy bức ảnh đi ra ngoài, Trần Hàn vội hỏi: “Có manh mối không? Có cần thả người không?”

Quý Phạm Thạc nhìn người trong phòng thăm vấn: “Để anh ta ở trong đó đã, đi gặp hai người còn lại trước.”

Quý Phạm Thạc cũng dùng cách tương tự để hỏi Hứa Cường và Dịch Vỹ, anh chỉ bảo họ xem ảnh.

Ba kẻ tình nghi xem xong hết ảnh, ba người Quý Phạm Thạc quay về văn phòng, anh dặn Tiểu Đặng: “Tiểu Đặng, cầm ảnh trước đó tôi đưa cho cậu tới nhà họ Lý tìm giày giống với dấu giày trong ảnh, nhớ là cỡ 39. Còn nữa, xem dấu bánh xe nhà anh ta có giống dấu bánh xe trong ảnh không.”

Advertisement

Tiểu Đặng sững sờ: “Trưởng phòng Quý, người đáng nghi nhất hiện giờ không phải Dịch Vỹ sao? Sao lại điều tra Lý Kinh?”

Quý Phạm Thạc nói: “Vừa nãy khi tôi đưa mấy bức ảnh cho ba người xem, phản ứng của ba người họ rất khác nhau. Đầu tiên là Dịch Vỹ là người đáng nghi nhất trước đó, ban đầu vẻ mặt anh ta rất bình tĩnh, tới khi xem bức ảnh của Bành Bình Hoa, anh ta đã chủ động rút bức ảnh đó ra. Người thứ hai là Hứa Cường, từ đầu tới cuối vẻ mặt anh ta không có gì quá khác biệt. Người thứ ba là Lý Kinh, ban đầu anh ta rất bình thản, tới khi nhìn thấy ảnh của Bành Bình Hoa và Rona, đồng tử của anh ta đã giãn ra. Trong ba người này, chỉ có vẻ mặt Lý Kinh là bất thường nhất. Đồng tử giãn ra chứng tỏ anh ta biết hai người đó, nhưng anh ta lại nói không quen họ, hiển nhiên anh ta đang nói dối. Mặc dù cử chỉ, ánh mắt của anh ta đều rất bình thường, nhưng đồng tử của anh ta đã bán đứng chủ nhân của nó.”

Tiểu Đặng biết nam thần của mình rất giỏi, nhưng không ngờ lại giỏi từ việc quan sát vẻ mặt tới bắt hung thủ thế: “Mẹ kiếp, trưởng phòng Quý, anh trâu bò quá đấy, một ánh mắt cũng mò ra được manh mối.”

Mặc dù Trần Hàn bất an, nhưng tốc độ phá án của Quý Phạm Thạc bày rành rành ra đó, anh nói kẻ đó đáng nghi thì chắc chắn anh ta có vấn đề, hướng hồ họ cũng không tìm được manh mối nào khác, giờ chỉ có thể liều thử xem sao.

Quý Phạm Thạc cười: “Được rồi, đừng nịnh nữa, mau đi điều tra đi.”

Tiểu Đặng đưa người rời đi, văn phòng trở nên yên tĩnh, ai làm việc của người đó.

Quý Phạm Thạc ngồi trên sofa, Thư Trừng lặng lẽ ngồi cạnh anh. Lúc lâu sau cô mới nói: “Anh chắc chắn không?”

Anh nghĩ một hồi mới hiểu cô đang hỏi mình: “Trong trường hợp này chỉ có thể dựa vào manh mối và trực giác thôi.”

Thư Trừng không tiếp lời, sự im lặng của cô đang ngầm thừa nhận lời người đàn ông này nói. Mặc dù cô mới quen Quý Phạm Thạc mấy ngày, nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy yên tâm, tin tưởng khi ở cạnh anh. Có lẽ cảm giác an tâm này bắt nguồn từ sự tin tưởng và ngưỡng mộ, cũng có lẽ nó tới từ sự bình tĩnh, đứng đắn anh thể hiện mấy ngày qua, cũng có thể là từ những thứ khác, ví dụ như mùi thuốc lá nhàn nhạt ấy.

“Anh hút thuốc hả?” Thư Trừng đột nhiên hỏi.

Về mặt Quý Phạm Thạc kinh ngạc: “Sao cô biết?”

“Hôm anh che ô cho tôi tôi có ngửi thấy.”

Trong đầu Quý Phạm Thạc hiện lên cảnh đó, anh mỉm cười: “Thì ra là vậy.” Một lúc sau anh hỏi: “Cô thì sao? Tại sao cô luôn mang theo thuốc an thần bên người?”

Thư Trừng坦然 nhiên đáp: “Bởi vì chuyện 13 năm trước, bây giờ mỗi lần đối diện với thi thể hoặc người sắp chết, tôi sẽ luôn cảm thấy lo lắng.”

Quý Phạm Thạc nhìn cô, nhướn mày: “Thuốc đó uống nhiều không tốt cho thần kinh đâu.”

Vẻ mặt Thư Trùng vẫn rất bình thản: “Tôi biết, nhưng tôi không cai nổi.”

Khi hai người nói chuyện, điện thoại của Thư Trùng đột nhiên vang lên, cô lấy ra xem, lại là An Khả gọi. Giờ cô đã có thể thêm mấy chữ “nghịên em gái” vào tên danh bạ của anh ấy rồi.

“Thư Trùng, khi nào em rảnh?”

“Chắc phải lúc nữa.”

“Ý anh là khi nào em phá xong vụ án này?”

Thư Trùng nhìn Quý Phạm Thạc: “Trước sáng mai.”

“Trưa mai em rảnh không?”

“Chắc là có.”

“Vậy được, trưa mai ăn cơm với anh.”

Thư Trùng vẫn chưa kịp hỏi nguyên do, An Khả đã tắt máy.

Bỏ đi, về rồi hỏi cũng được.

—

Khi họ nhận được điện thoại của Tiểu Đặng đã là hơn năm giờ chiều, người nghe máy là Quý Phạm Thạc, Tiểu Đặng báo cáo: “Trưởng phòng Quý, quả nhiên như anh nói, chúng tôi tìm được kim tiêm và thuốc trừ sâu trong tủ bếp nhà Lý Kinh. Chúng tôi còn phát hiện giày thể thao nữ cỡ 38 ở cốp sau xe anh ta, dấu giày y như trong ảnh, dấu bánh xe của anh ta cũng vậy. Chúng tôi còn phát hiện ra một vật quan trọng khác, trong hầm để xe nhà Lý Kinh có một căn phòng do anh ta tự đào, trong thùng rác ở phòng đó có thuốc kích dục, qua quan sát có thể thấy căn phòng này chính là nơi anh ta giam giữ người bị hại.”

Khi nghe điện thoại, Quý Phạm Thạc để loa ngoài, chẳng mấy chốc mọi người trong văn phòng đều nghe thấy hết nội dung Tiểu Đặng báo cáo.

Vẻ mặt Trần Hàn nghiêm túc: “Cát Vân, lập tức bắt Lý Kinh ở phòng thẩm vấn về quy án, thả hai người còn lại ra.”

“Vâng.” Cát Vân đáp rồi đưa người rời đi.

Quý Phạm Thạc cười với Trần Hàn: “Chú Trần, lần này chú có thể ngủ ngon rồi.”

Trần Hàn đi lên vỗ vai Quý Phạm Thạc: “Cháu ấy, chỉ dựa vào một ánh mắt đã phá được án, không làm cảnh giám cấp 1 đúng là lãng phí nhân tài.”

Quý Phạm Thạc chỉ cười không nói gì.

Trần Hàn nói tiếp: “Phải rồi, chú từng nói phá xong vụ án này sẽ mời cháu và pháp y Thư ăn cơm, còn gọi cả pháp y Tôn nữa, vừa hay cho hai nhân tài bọn cháu làm quen luôn.”

Quý Phạm Thạc gật đầu: “Nghe chú hết.”

Trần Hàn nghĩ một lúc rồi nói: “Trưa mai thế nào?”

Quý Phạm Thạc thoải mái đồng ý: “Cháu đi được.” Anh nhìn về phía Thư Trừng.

Thư Trừng nhớ tới lời An Khả nói trong điện thoại: “Ngại quá, trưa mai cháu có hẹn rồi.”

Theo Trần Hàn thấy, hẹn gì cũng không thể so với việc ăn cơm cùng bạn trai được, sao cô có thể vắng mặt chứ? Trần Hàn định khuyên nhủ nhưng Quý Phạm Thạc đã cướp lời: “Nếu Thư Trừng có hẹn thì ba người đàn ông chúng ta sao?”

Bạn trai người ta đã lên tiếng rồi, Trần Hàn cũng không tiện nói thêm gì, ông gật đầu: “Vậy được, trưa mai gặp ở Tụ Giai Trai.”

—

Khi Tiểu Đặng về cục, cậu ấy còn mang theo mấy quyển bệnh án.

Quý Phạm Thạc và Thư Trừng mỗi người cầm một quyển đọc, Trần Hàn muốn đọc nhưng ông không hiểu mấy thứ về y học này, chỉ có thể đứng một chỗ. Một lúc sau, thấy Quý Phạm Thạc đặt bệnh án xuống, ông hỏi: “Bên trên viết gì thế?”

Quý Phạm Thạc nói: “Lý Kinh bị yếu sinh lý.”

Tiểu Đặng cũng không hiểu mấy “sách trời” này, nghe Quý Phạm Thạc nói vậy, cậu ấy rất kinh ngạc: “Anh ta bị yếu sinh lý còn mua thuốc kích dục làm gì? Đầu óc có vấn đề sao?”

Quý Phạm Thạc nói: “Bởi vì có bệnh này nên Lý Kinh càng khao khát mấy vấn đề đó hơn người bình thường, anh ta biết khiếm khuyết của mình nên đã bắt cóc người bị hại, ép họ uống thuốc kích dục, dùng dáng vẻ khao khát tình dục của họ để thỏa mãn tinh thần của mình trong vấn đề quan hệ tình dục, đây là một kiểu nhu cầu tâm lý dị dạng, nó cũng như sát thủ liên hoàn vậy, giết người để có được khoái cảm.”

Vụ án kết thúc tại đây, chuyện còn lại được giao cho Trần Hàn.

Khi Quý Phạm Thạc đưa Thư Trừng về nhà vừa hay lại đúng giờ mẹ nấu xong cơm. Thấy Quý Phạm Thạc đưa cô về nhà, mẹ vẫn luôn muốn Thư Trừng thoát kiếp độc thân sao có thể tha cho hai người được.

Bà kéo Quý Phạm Thạc vào nhà, ấn anh ngồi xuống ghế, cười tươi rói: “Mấy ngày nay Thư Trừng nhà cô đều nhờ cháu chăm sóc cả, bữa cơm này coi như cả nhà cô cảm ơn cháu.”

Đồ ăn mới chỉ mang lên một nửa, Thư Trùng nói với hai người: “Cháu lên tầng cất túi.”

Lát sau, Quý Phạm Thạc nhận được tin nhắn của Thư Trùng: “Mợ tôi tưởng anh là bạn trai tôi, anh đừng vạch trần. Còn nữa, anh đừng nói với bà ấy tôi đang làm pháp y cho anh.”

Nhìn thấy tin nhắn, khoe môi Quý Phạm Thạc cong lên: “Được.”

Gửi tin nhắn cho Quý Phạm Thạc xong, Thư Trùng lập tức triệu hồi An Khả về nhà ngay.

Vừa hay An Khả đang trên đường về nhà.

Tới giờ ăn tối, một nhà bốn người cộng thêm Quý Phạm Thạc quây quần bên bàn ăn. Đối với ba người Thư Trùng, Quý Phạm Thạc và An Khả, bầu không khí có phần kỳ lạ, nhưng đối với cậu mợ, đây đúng là một ngày vui.

Quý Phạm Thạc thực hiện nghĩa vụ của một người bạn trai, anh gấp đồ vào bát Thư Trùng: “Em gầy quá, ăn nhiều vào.” Đối với Quý Phạm Thạc, cảnh tượng này có lẽ là giả, nhưng lời anh nói lại là sự thật.

Đương nhiên Thư Trùng rất ngại, cô nhìn An Khả, ánh mắt đáng thương ảm ỉ: “Mau cứu em với.”

An Khả hiểu ra ánh mắt đó, nhưng anh ấy cũng không tiện ra tay vào lúc này, Quý Phạm Thạc còn như đang hưởng thụ kia mà.

Trong mắt cậu mợ, hành động của Quý Phạm Thạc vô cùng chu đáo, hai ông bà nhìn nhau như đang nói: “Đứa trẻ này được đấy.”

Mợ vui tới nỗi không khép miệng lại được, bà gấp đùi gà vào bát Quý Phạm Thạc: “Phạm Thạc, cháu cũng ăn nhiều vào, đừng khách sáo, cứ coi như người một nhà ăn cơm là được, đừng thấy áp lực nhé.”

Bình thường khi phá án, Quý Phạm Thạc rất nghiêm túc, nhưng tới lúc quan trọng anh vẫn rất biết nịnh người khác: “Mợ, đồ ăn mợ nấu ngon lắm.”

Mợ nghe vậy đương nhiên càng vui hơn, nấu ăn mấy chục năm nay, bà chỉ nghe An Khả và cậu oán thán đồ mặn quá hoặc đồ nhạt quá. Trước đây Thư Trùng hầu như chỉ ăn ở nhà ăn trong trường, khi cô ra nước ngoài, số lần ăn cơm ở nhà càng ít hơn, hiếm khi được nghe người ngoài khen, bà vui tới nổi trong lòng nở hoa.

“Phạm Thạc, nhà cháu có mấy người?” Mợ bắt đầu lộ trình các bậc phụ huynh luôn đi: Điều tra hộ khẩu.

Nghe vậy, Thư Trùng vội lấy điện thoại ra, lén soạn một tin nhắn.

Quý Phạm Thạc chuẩn bị trả lời thì điện thoại trong túi rung lên. Bình thường anh không quá để ý đến tin nhắn, nhưng Thư Trùng ngồi bên lại đá vào chân anh một cái, Quý Phạm Thạc lập tức hiểu ý cô: Mau xem tin nhắn.

“Xin lỗi anh, nếu như anh cảm thấy không tiện thì có thể viện cớ rời đi trước.”

Quý Phạm Thạc cười với Thư Trùng, dường như đang nói không sao.

Suốt bữa cơm, Thư Trùng luôn nơm nớp lo sợ, trong lòng bộn bề cảm xúc.

Chương 21: Chương 21: Hải sâm

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nửa tiếng sau, cuối cùng cậu mợ đã kết thúc được bữa cơm: “Phạm Thạc, lần sau rảnh cháu tới nữa nhé, đừng khách sáo, cứ coi như nhà mình là được.”

Quý Phạm Thạc đáp: “Cậu khách sáo rồi ạ, lần này cháu tới vội quá nên cũng không chuẩn bị quà gặp mặt cho cậu mợ, lần sau cháu sẽ bù.”

Cậu vui vẻ: “Không cần câu nệ vậy đâu, cháu tới là tốt rồi.”

Thư Trừng tiễn Quý Phạm Thạc tới cửa xe, dưới ánh đèn vàng, cô cúi đầu, đỏ mặt nói: “Tối nay xin lỗi anh nhiều lắm.”

Thư Trừng không biết dáng vẻ đáng thương này quyến rũ thế nào trong mắt Quý Phạm Thạc, cảm giác như một người phụ nữ đang làm nũng với người mình yêu, khiến anh vô cùng mỉm lòng.

Quý Phạm Thạc sững sờ, kiềm chế nổi niềm muốn ôm lấy cô, thản nhiên nói: “Không sao, không khiến cô gặp rắc rối là được rồi.”

Thư Trừng lắc đầu, nhoèn miệng cười: “Cảm ơn anh.”

Sau khi tiễn Quý Phạm Thạc đi, vừa vào phòng cô đã thấy cậu ở trong bếp nói: “Phạm Thạc được đấy, mắt nhìn người của Thư Trừng nhà mình đúng là quá chuẩn xác.”

Mợ cười: “Cuối cùng cũng có thể chuẩn bị của hồi môn rồi.”

Thư Trừng thở dài, trong lòng hơi khó chịu. Nếu như cậu mợ biết sự thật, có lẽ họ sẽ tức nói không nên lời mất. Cô đi lên tầng, khi vào phòng thì thấy An Khả đã đợi bên trong như mọi lần.

“An Khả, giới thiệu bạn trai cho em đi.”

Advertisement

An Khả đang đánh máy chọt khựng lại: “Anh không nghe nhầm chứ, em lại chủ động muốn tìm bạn trai?”

Thư Trừng ngồi xuống giường, nói một cách chắc nịch: “Anh không nghe nhầm đâu.”

An Khả nghĩ một lúc: “Cũng phải, còn chưa xem ngày sinh tháng đẻ mà bố mẹ anh đã nói tới cả việc sinh cháu chắt rồi, hy vọng càng nhiều thất vọng càng nhiều. Họ lớn tuổi rồi, nếu biết mọi chuyện là giả, có lẽ sẽ không chấp nhận ngay được.”

Thư Trừng cúi đầu, không khỏi áy náy.

An Khả nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của cô, anh đưa tay xoa đầu cô: “Yên tâm đi, chuyện bạn trai cứ để anh.” An Khả nhìn cô chằm chằm, mấy giây sau anh nói: “Thư Trừng, em thật sự thay đổi rồi.”

Thư Trừng tò mò: “Thay đổi ở đâu?”

“Em bắt đầu nói nhiều hơn, cũng dần biết quan tâm người khác.”

Thư Trừng sửng sờ, có sao? Cô nghĩ lại một số cảnh tượng gần đây, hình như đúng như An Khả nói thật.

Khi còn là học sinh, vì ít nói nên Thư Trừng không bao giờ chủ động bắt chuyện, cô chỉ máy móc trả lời các câu hỏi, do vậy bị bạn học đặt cho biệt danh là người máy. Sau khi ra nước ngoài, lạ nước lạ cái, cô càng phòng bị với thế giới bên ngoài hơn, bây giờ hình như cô đã dần khôi phục lại khả năng ăn nói. Dường như một cánh cửa bị đóng chặt đang được người ta chầm chậm đẩy ra.

Người đẩy đó là anh sao?

An Khả đứng dậy: “Tóm lại là qua quan sát của anh, em vẫn phải tiếp xúc với mọi người nhiều vào, có bạn bè ở bên cạnh cảm rằm, em không muốn nói cũng phải nói.”

Thư Trùng nghĩ mãi về lời An Khả nói, hình như là vậy thật. Cho dù là vậy cô vẫn không định đích thân đi mở cánh cửa đó.

—

Trưa hôm sau, tại Tụ Giai Trai.

Theo yêu cầu của Thư Trùng, theo cuộc hẹn của An Khả, Thư Trùng và An Khả lại tới nhà hàng cổ kính này.

Thư Trùng thầm nghĩ, tại sao xem mắt cứ phải chọn nơi này? Lễ nào tỉ lệ thành công ở đây cao hơn những nhà hàng khác sao?

An Khả đưa Thư Trùng vào đại sảnh, lần này người chơi đàn đang đánh bản Tuyết rơi của Tương Tư Hoa. Hai người vừa vào trong, một người đàn ông mặc vest nghiêm chỉnh ngồi một góc đã đứng dậy vẫy tay với họ.

Thư Trùng quan sát đối phương, áo sơ mi với quần tây, trang phục công sở tiêu chuẩn, nhưng cơ thể béo ú được bộ đồ ôm sát ấy trông lại khá giống bánh chưng.

An Khả nhỏ giọng giới thiệu với Thư Trùng: “Tương Vỹ, tổng giám đốc cơ sở Hoa Anh Đào Vân Đồn, 27 tuổi. Vì em không thích kiểu người như Hứa Tuấn nên lần này anh đã tìm người trái ngược với cậu ta. Người này là người đàn ông hoàn hảo trong giới bọn anh, không uống rượu, hút thuốc, đi bar, chơi gái.”

Thư Trùng đột nhiên nói: “Gay sao?”

“Trai thẳng 100%.”

Trong lúc nói, hai người đã đi tới bàn của Tương Vỹ.

Tương Vỹ thấy Thư Trùng lập tức mỉm cười, hai mắt sáng ngời.

An Khả thấy vậy biết ngay mọi việc sẽ thành công, anh vội giới thiệu: “Tương Vỹ, đây là em gái tôi, Thư Trùng.”

Tương Vỹ đưa tay về phía cô: “Chào cô Thư Trùng.”

Vì có lời đánh giá của An Khả vừa nãy, mặc dù Thư Trùng không thích vẻ ngoài của Tương Vỹ lắm, nhưng cô vẫn không phản cảm với anh ấy như Hứa Tuấn. Cô đưa tay ra: “Chào anh.”

Ba người ngồi xuống, Tương Vỹ bảo Thư Trùng gọi món, Thư Trùng lại đẩy việc này cho An Khả. Sau khi đồ ăn được mang lên, Thư Trùng bắt đầu lộ trình xem mắt.

Hôm nay là ngày nhân tài tụ tập tại Tụ Giai Trai.

Cách Thư Trùng mấy bàn, ba người Quý Phạm Thạc, Tôn Hoàn và Trần Hàn đang ăn uống ngon lành. Do giữa các bàn trong nhà hàng có cách nhau một tấm bình phong nên lúc đi vào Thư Trùng không để ý thấy mấy người Quý Phạm Thạc ở phía trong, nhưng mấy người Quý Phạm Thạc vừa nhìn đã thấy Thư Trùng đi vào cùng An Khả.

Trần Hàn thò đầu ra ngoài, nhìn về phía bàn Thư Trùng, hai nam một nữ. Một người đàn ông trong đó nhìn chằm chằm Thư Trùng, còn liên tục gấp đồ ăn cho cô.

Trần Hàn cảm thấy tình hình không đúng lắm, ông quay vào trong, thấp giọng nói: “Phạm Thạc, pháp y Thư không phải bạn gái cháu sao? Sao cô ấy lại hẹn với người đàn ông khác sau lưng cháu thế?”

Quý Phạm Thạc mỉm cười: “Chú Trần, chú nghĩ nhiều rồi. Thư Trùng...”

Quý Phạm Thạc vốn muốn nói “Thư Trùng không phải bạn gái cháu”, nhưng vừa thấy Tôn Hoàn ngồi đối diện hứng thú với cô, anh

lại nuốt lời đó vào trong.

Anh dừng lại một lúc, Tôn Hoàn cười ầm ý, gấp một miếng thịt dê vào bát mình: “Pháp y Thư đang xem mắt.”

“Xem mắt?” Trần Hàn hoang mang, sau đó hiểu ra ngay: “Phạm Thạc, thì ra cháu và pháp y Thư không yêu nhau?”

Quý Phạm Thạc: “Tối qua cháu đã lấy danh nghĩa bạn trai tới nhà cô ấy ăn cơm, vậy có được coi là yêu nhau không?”

Trần Hàn lại hoang mang: “Vậy cô ấy đi xem mắt làm gì? Tìm lớp dự phòng sao?”

Tôn Hoàn nói: “Thân phận bạn trai của trưởng phòng Quý chỉ dừng lại ở bữa cơm tối qua thôi, vì tình huống cấp bách.”

Lần này tới lượt Quý Phạm Thạc ngây người, sao anh ta biết chuyện tối qua?

Trần Hàn nói ra nghi hoặc trong lòng anh: “Pháp y Tôn, sao cậu biết?”

Tôn Hoàn thản nhiên nói: “Vì tối qua cháu định hẹn cô ấy đi ăn cơm, cô ấy đã buột miệng nói ra chuyện này.”

Trần Hàn gật đầu: “Ồ, thì ra là vậy. Vậy tức là pháp y Thư vẫn chưa có bạn trai.” Ánh mắt Trần Hàn đảo quanh Quý Phạm Thạc và Tôn Hoàn: “Vậy sao hai đứa còn không ra tay? Phù sa không để chảy ruộng ngoài được.”

Tôn Hoàn cười ầm ý: “Dục tốc bất đạt.”

Trần Hàn hiểu ý câu này, ông quay đầu nhìn Quý Phạm Thạc: “Cháu thì sao?”

Quý Phạm Thạc đứng dậy: “Cháu đi vệ sinh đã.”

Thư Trùng đi ra khỏi nhà vệ sinh thì thấy Quý Phạm Thạc đang dựa vào tường ở hành lang. Cô kinh ngạc: “Sao anh lại ở đây?”

Quý Phạm Thạc nhìn cô: “Cô quên rồi sao? Hôm qua chú Trần hẹn chúng ta tới đây ăn.”

Thư Trùng nghĩ một lúc, hình như có vụ này thật. Cô nhìn xung quanh: “Anh đang đợi người sao?”

Quý Phạm Thạc bình thản đáp: “Ừm, đợi cô.”

“Hả?” Thư Trùng sững sờ, cô lập tức nghĩ ra một khả năng: “Lại có vụ án sao?”

“Không có.”

“Vụ nổ 13 năm trước có manh mối rồi?”

“Không phải.”

Thư Trùng khó hiểu: “Vậy anh đợi tôi làm gì?”

Quý Phạm Thạc nhìn về phía đại sảnh, ánh mắt vừa hay rơi xuống người Trương Vỹ: “Người đàn ông đó trông như một con hải sâm ấy, cô thích ăn hải sâm sao?”

Thư Trùng ngây người, sau đó nhìn theo Quý Phạm Thạc, bật cười: “Tư tưởng lớn gặp nhau.”

Đáp án này khiến Quý Phạm Thạc rất thoải mái.

Hai người quay về phòng, bữa cơm bên Thư Trùng đã kết thúc.

Trương Vỹ nói: “Thư Trùng, có thể cho tôi số điện thoại của cô được không?”

Thư Trừng lập tức đáp: “Tôi không có số điện thoại.”

Giọng cô không lớn cũng không nhỏ, ngay cả mấy người Quý Phạm Thạc cách đó mấy bàn cũng nghe thấy rõ.

Trần Hàn suýt phun canh ra ngoài: “Pháp y Thư thẳng thắn quá.”

Quý Phạm Thạc và Tôn Hoàn không nói gì, mặt hai người đều nở nụ cười rạng rỡ.

Thấy mặt Tương Vỹ trắng bệch, An Khả vội giải vây: “À, Tương Vỹ, anh đừng để ý, Thư Trừng nói thật đấy. Con bé vừa từ Mỹ về, chưa kịp đổi sang số điện thoại trong nước, số bên Mỹ lại không dùng được, vậy nên bây giờ mới không có số điện thoại.”

Lời giải vây này rất hoàn hảo.

Tương Vỹ cười: “Ra là vậy, không sao. Khi nào Thư Trừng thay số thì tổng giám đốc Long nói cho tôi cũng được.”

An Khả cười phụ họa: “Được, Thư Trừng thay số xong, tôi sẽ bảo con bé gọi ngay cho anh.”

Bữa cơm đã thật sự kết thúc, ba người rời khỏi Tự Giai Trai.

Thư Trừng vừa đóng cửa xe lại, An Khả đã bắt lặc nói: “Chị hai, phút chót chị lại chơi trò gì thế? Không phải em muốn tìm bạn trai sao? Em cứ như vậy đừng nói là bạn trai, tìm một người bạn khác giới cũng khó ấy.”

Thư Trừng vừa thắt dây an toàn vừa nói: “Người đó trông giống hải sâm quá, em không đói quá ăn quàng đâu.”

An Khả quay người lại: “Vậy được, em muốn ăn loại nào?”

Thư Trừng nghiêm túc nghĩ một lúc, Quý Phạm Thạc đột nhiên hiện lên trong đầu cô, cô đáp: “Người có cảm giác an toàn.”

“Không có yêu cầu gì về phần cứng sao?”

“Không có, lương của em đủ để nuôi một nhà ba người.”

“Được, anh sẽ cố gắng tìm theo tiêu chuẩn của em.”

Chương 22: Chương 22: Thích rồi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Mấy ngày sau đó, Thư Trùng bị An Khả sắp xếp đi xem mắt liên tục. Theo điều kiện Thư Trùng đưa ra, năm chữ “có cảm giác an toàn” đã bị An Khả hiểu thành những người làm huấn luyện viên thể hình.

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, Thư Trùng đã chứng kiến kiểu người đàn ông tứ chi phát triển, EQ thiếu thốn. Thấy ngực đối phương còn to hơn ngực mình, Thư Trùng nổi hết cả da gà.

Nếu như phải lên giường, có lẽ cơ thể nhỏ bé này của cô sẽ bị đè cho không thở nổi mất.

Ngày thứ ba, nguồn trai đẹp của An Khả đã cạn kiệt. An Khả khóc không ra nước mắt, nói với cô: “Bà cô ơi, em đang chọn bạn trai chứ có phải chồng đâu, chúng ta có thể tìm tạm một người ứng phó được không?”

Thư Trùng quả quyết say no.

“Bạn trai của em sẽ phải gánh vác trách nhiệm của người chồng tương lai.”

An Khả đã nhìn thấy cảnh Thư Trùng hơn bốn mươi vẫn còn ngồi trong quán cafe xem mắt, anh lập tức không còn ý chí đi giới thiệu người cho cô nữa.

Lúc này điện thoại Thư Trùng vang lên: “Alo, trưởng phòng Quý.”

Người đàn ông hắng giọng: “Thư Trùng, tôi cần cô tới văn phòng thám tử một chuyến, có chuyện liên quan tới vụ nổ đêm Giao thừa.”

Thư Trùng nghĩ chắc hẳn anh đã điều tra ra thứ gì đó, cô đáp luôn: “Được.”

An Khả phụ trách làm tài xế đưa cô tới văn phòng của Quý Phạm Thạc. Lần đầu tiên nhìn thấy căn nhà này, lông tơ kể tóc của An Khả đều dựng đứng lên hết.

Căn nhà cũ kỹ nằm trong rừng sâu rậm rạp, trông vừa u ám lại lạnh lẽo, An Khả không khỏi nghĩ tới chùa Lan Nhược*.

*Ngôi chùa có đầy yêu quái trong phim Thiện Nữ U Hồn.

“Đây là nơi cho người ở sao? Em chắc chắn bên trong không có Niếp Tiểu Thiển* chứ?”

*Một trong bảy nàng ma nữ của Thiện Nữ U Hồn.

Thư Trùng liếc anh ấy một cái: “Không đâu, chỉ có một lão yêu Hắc Sơn thôi.”

Đương nhiên An Khả biết nơi này không có lão yêu Hắc Sơn gì, nhưng anh không muốn vào căn nhà này lắm, thế là anh leo lên xe, nói: “Công ty anh còn có chuyện, khi nào về thì em gọi cho anh, anh tới đón.”

“Vâng.” Thư Trùng đáp, sau đó quay người đi vào từ cửa sau.

Tại sao cô lại không đi cửa chính? Bởi vì lần trước Quý Phạm Thạc đưa cô đi vào từ cửa sau, trùng hợp giờ cánh cửa gỗ đỏ kia lại đang khóa, vậy nên Thư Trùng đã đi ra cửa sau luôn.

Cửa sau vẫn đang mở, xem ra Quý Phạm Thạc đang đợi cô rồi.

Thư Trùng vào nhà rồi khóa cửa lại, một mình đi trong hành lang tăm tối, cô không khỏi cảm thấy u ám. Khi sắp đi lên cầu thang, cô tò mò đi về phía sảnh lớn, nhìn hai căn phòng khóa chặt, cô chợt thắc mắc, trong đó có gì?

Cô đứng được một lúc thì đỉnh đầu vang lên giọng của Quý Phạm Thạc: “Đó là phòng của ông bà nội tôi và phòng làm việc của họ.”

Thư Trường ngẩng đầu lên, Quý Phạm Thạc đứng ở cầu thang, anh cũng đang nhìn cô. Anh mặc đồ thoải mái, áo T-shirt rộng kết hợp với quần chun, cho dù là vậy nhưng vẫn có thể thấy cơ thể rắn chắc phía sau lớp vải ấy. Anh rất phù hợp với câu mặc vào thì gầy, cởi ra có thịt.

Quý Phạm Thạc đi lên tầng, Thư Trường đi sau anh. Cô ngồi xuống sofa, Quý Phạm Thạc bưng lên cho cô một cốc trà, lá trà non mơn mơn nổi lên trên trông rất xinh xắn.

Thư Trường nói cảm ơn, sau đó đi vào chủ đề chính: “Có phải có manh mối gì rồi không?”

Thật ra lần này Quý Phạm Thạc gọi Thư Trường tới cũng chẳng có việc gì lắm, nếu như thật sự có việc thì đó là vì hai ngày nay anh không được gặp cô, cũng không có tin tức gì về cô, trong lòng anh không khỏi bức bối. Vậy nên anh gọi Thư Trường tới đây là vì lòng riêng, để hóa giải nỗi tương tư trong lòng mình.

Đương nhiên người kiêu ngạo như anh sẽ không bao giờ thừa nhận điều này. Trong thế giới tình cảm của anh, anh chỉ cho phép người khác yêu thầm mình, bản thân sẽ không bao giờ yêu thầm người khác. Vậy nên ngoại trừ vụ án đêm Giao thừa ra, anh không còn nghĩ ra được lý do nào khác, anh tự thôi miên bản thân: Đúng vậy, tôi tìm được manh mối nên mới gọi cô tới, tuyệt đối không phải vì đang nhớ cô.

Quý Phạm Thạc đi vào phòng làm việc, anh lấy một chap tài liệu đặt lên bàn: “Cô xem mấy cái này đi, có phải cũng gần như những gì cô điều tra được không?”

Thư Trường cầm lên xem từng quyển một. Khi cô đọc tài liệu, Quý Phạm Thạc ngắm nhìn cô.

Mấy phút sau, Thư Trùng ngẩng đầu lên, vừa hay va phải ánh mắt của anh, cô khó hiểu: “Sao thế?”

“Không có gì, tôi đang nghĩ một vài chuyện.” Thật sự là anh đang nghĩ vài chuyện mà, thật ra đại thần Quý đang đắn đo suy nghĩ, rõ ràng tiêu chuẩn lựa chọn bạn đời của anh là người phụ nữ trưởng thành, quyến rũ, sao thực tế lại đi thích một cô bé ngây thơ, non nớt này vậy? Lẽ nào như trên mạng nói, anh nghiện Lolita sao?

“Liên quan tới manh mối hả?”

Quý Phạm Thạc gật đầu: “Tôi tin cô cũng đang nghi ngờ, rõ ràng trong tài liệu ghi đã đối chiếu DNA, phát hiện 18 người gặp nạn, nhưng khẩu cung khi đó của cô lại là 19 người, này là sao?”

Quý Phạm Thạc đã nói ra vấn đề nan giải bao lâu nay của Thư Trùng. Cô không hiểu, đêm Giao thừa 13 năm trước, số người tham gia bữa cơm, cộng thêm cả cô thì tổng cộng là 19 người, sau khi vụ nổ xảy ra, rõ ràng chỉ còn mình cô sống sót, tại sao số người bị hại lại chỉ có 18?”

Sau khi im lặng vài giây, Thư Trùng nói một cách chắc nịch: ‘Tôi rất chắc chắn là 19 người. Tối đó ngoại trừ nhà họ Thư ra còn có một người bạn ngoại quốc của bác cả nữa.’

“Người bạn ngoại quốc?” Quý Phạm Thạc cầm điện thoại gọi cho một người: “Tiêu Sính, bây giờ tôi cần tài liệu về người bị hại trong vụ nổ đêm Giao thừa 13 năm trước.”

Tiếp đó, hai người im lặng, máy tính trên bàn vang lên tiếng báo email.

Tay trái Quý Phạm Thạc cầm chuột, trước khi mở email, anh nói với Thư Trùng: “Cô có thể đi lấy chút hoa quả trong tủ lạnh cho tôi không?”

Thư Trường hiểu ý của câu nói này, cô cười: “Tôi không sao đâu, anh không cần đỗi tôi gì cả.”

Quý Phạm Thạc gật đầu, mở email ra. Từng bức ảnh lần lượt hiện lên, khi nhìn thấy một bé trai, khỏe mắt Thư Trường ngẩn lẹ, đó chính là người anh trai còn chưa kịp trưởng thành của cô.

Cảnh tượng biển lửa lại ùa về, giọng nói gào thét của bé trai vắng vắng bên tai: “Chạy nhanh đi, nhanh đi...”

Nếu như không có trận hỏa hoạn đó, cả nhà cô sẽ hạnh phúc biết bao.

Quý Phạm Thạc thấy dáng vẻ này của Thư Trường bèn rút một tờ khăn giấy đưa cho cô. Trên thực tế, Quý Phạm Thạc muốn an ủi Thư Trường, nhưng anh nghĩ một người kiên cường như cô chắc chắn sẽ không mong người khác nhìn thấy cô khóc. Anh nhìn chằm chằm màn hình, nhất là tài liệu về bé trai kia: Thư Triết, có quan hệ anh em với người may mắn sống sót Thư Trường.

Sau khi đọc hết tài liệu về 18 người bị hại, hai người cùng phát hiện ra một vấn đề, không hề có tài liệu về người nước ngoài đó.

Trước đây Thư Trường cũng tìm kiếm tài liệu vụ án này, nhưng do vị trí công việc của cô đặc thù nên công an lấy lý do bảo mật, chỉ cung cấp cho cô rất ít thông tin, đương nhiên cô không thể biết rõ 18 người chết đó là ai.

“Cô còn nhớ dáng vẻ người đó không? Ông ta tên gì, là người nước nào?”

Thư Trường lắc đầu: “Khi đó bác cả không giới thiệu quá nhiều, chỉ nói đó là đồng nghiệp của ông ấy, bảo chúng tôi gọi chú Lý là được. người đó nói tiếng Trung bập bẹ, không phân biệt được là người nước nào.”

“Họ Lý thì chắc chắn là lấy tên tiếng Trung rồi, khi đó bác cô làm việc ở đâu?”

“Tôi chỉ biết là ở Pháp, cụ thể là ở thành phố nào, công ty nào thì có khi chỉ có đời bố mẹ tôi mới biết được.”

Khi đó Thư Trừng còn quá nhỏ, ai lại đi nói mấy điều này với một đứa trẻ?

Vụ án không có đầu mối gì cả, điểm nghi ngờ duy nhất là người nước ngoài kia, nhưng họ lại chẳng có thông tin gì về ông ta.

“Nhà bác cô ở đâu?”

“Vô dụng thôi, từ khi tôi hiểu chuyện, bác đã định cư ở nước ngoài rồi, nhà ở thành phố C đã được bán cho người khác.”

“Nhà cô thì sao?”

“Ba năm trước đã bị thu mua, giờ nơi đó đã biến thành trạm tàu điện ngầm. Khi ấy tôi ở Mỹ, không kịp quay về, di vật của bố mẹ đều do An Khả lấy giúp, đồ còn lại cũng rất ít, thứ có thể điều tra được tôi đã điều tra rồi, nếu không cũng không giậm chân tại chỗ mãi thế.”

Đúng như Thư Trừng nói, nơi có thể giấu manh mối đã bị cô lật tung lên, nhưng manh mối vẫn hoàn toàn biến mất.

Căn phòng trở nên yên tĩnh, lúc lâu sau, Quý Phạm Thạc nói: “Nếu đã có người bị hại ắt sẽ có hung thủ, chỉ cần hung thủ còn chưa biến thành ma, tôi nhất định sẽ moi hắn ta ra cho cô.”

Nếu người khác nói câu này, chắc chắn Thư Trừng sẽ cảm thấy anh ta bị điên, nhưng người nói lại là Quý Phạm Thạc, cô bỗng yên tâm hơn nhiều. Đây có lẽ là cảm giác an toàn, có lẽ “phim giả tình thật” với anh cũng khá ổn.

Trong lúc Thư Trừng thất thần, tiếng chuông điện thoại của Quý Phạm Thạc đã kéo cô về hiện thực.

“Chú Trần, lại có vụ án sao?” Quý Phạm Thạc đã quá quen với việc Trần Hàn cứ gọi tới là có án mạng.

Quả nhiên, Trần Hàn nói: “Phạm Thạc, giờ cháu ở đâu? Có thể tới bãi rác Serawi không? Ở đó xảy ra án mạng rồi.”

Chương 23: Chương 23: Tình địch

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bãi rác Serawi nằm sâu trong núi, nếu lái xe với tốc độ bình thường, từ nội thành tới bãi rác phải mất bốn mươi phút.

Nhưng vì gặp phải vụ án nên sao Quý Phạm Thạc có thể đi với tốc độ bình thường được. Suốt chặng đường đi anh liên tục tăng tốc, của những đường tuyệt đẹp, chặng đường bốn mươi phút chỉ mất hơn hai mươi phút đã tới nơi. Thư Trùng ngồi trên xe thót cả tim, khi sắp xuống xe, mặt cô còn tái nhợt.

Sau khi trải qua hai mươi phút kinh hoàng này, Thư Trùng có thể chắc chắn bảy, tám năm trước, Quý Phạm Thạc là một tay đua lão luyện người gặp người sợ trên đường.

Cũng như ở bãi sông lần trước, Quý Phạm Thạc và Thư Trùng còn chưa cả vào khu vực trong dây cảnh báo, Trần Hàn đã đưa khẩu trang cho hai người, sau đó còn có kính mắt, đồ bảo hộ, giày chống nước.

Trần Hàn giải thích: “Hết cách thôi, thi thể nằm trong bãi rác, vì để không phá hỏng hiện trường, bọn chú còn chưa cả di chuyển thi thể.”

Thư Trùng mặc đồ bảo hộ, nhìn về phía bãi rác. Có một người mặc đồ bảo hộ ngồi xổm ở một vũng nước cạnh bãi rác gần đó nghiên cứu thi thể.

Trước khi đeo khẩu trang vào, Thư Trùng uống hai viên thuốc an thần theo thói quen. Cô không nói gì, không chút ghét bỏ, sợ hãi như con gái bình thường, cứ thế đi vào trong bãi rác.

Đang là tháng tám nên tình hình ở bãi rác khỏi nói cũng biết, mùi hôi thối nồng nặc, ruồi nhặng đen xì vây kín như mây đen ngày mưa, dấn thân vào bãi rác lúc này chẳng khác nào đi xuống địa ngục.

Bãi rác Serawi nằm ở trung tâm núi Bao Lương, xung quanh là cây cối rậm rạp, rất ít người qua lại khu này. Từ khi phát hiện ra thi thể, toàn bộ công việc xử lý rác ở bãi đều bị tạm dừng, máy móc xúc dừng trong bãi rác, nhân viên đều đã rời đi. Không có tiếng máy móc, trong ngọn núi yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng ruồi nhặng vo ve, dần dần tạo thành một bản giao hưởng hãi hùng.

Thư Trừng bước vào bên trong, mỗi giây mỗi phút đều có thể nghe thấy tiếng ruồi nhặng vo ve quanh đồ bảo hộ của cô. Cuối cùng sau khi vượt qua mấy ngọn núi rác, cô đã an toàn tới đích.

Thi thể trước mắt không còn được gọi là thi thể nữa, trông nó chẳng khác nào bộ hài cốt bị cắt đứt tứ chi.

Có hai thi thể nằm trong bãi rác, do thời gian tử vong đã quá lâu, thịt đều bị thối rữa hết, để lộ ra xương trắng hếu, nơi còn sót lại thịt cũng bị côn trùng, ruồi nhặng bu kín.

Từ khung xương có thể thấy hai người chết là người lớn và trẻ nhỏ. Thi thể bị người ta tiến hành phân chia các bộ phận, đầu ra đầu, thân ra thân, tứ chi ra tứ chi, sau đó được cất gọn vào vali màu đen bình thường.

Thư Trừng ngồi xổm xuống, duỗi tay phải ra: “Pháp y Tôn có phát hiện gì chưa?”

Tôn Hoàn nhíu mày, nói ra kết quả khám nghiệm sơ bộ của mình: “Theo độ dài, độ mềm mượt của mái tóc người chết, có thể phán đoán hai người chết đều là nữ, rất có thể là một cặp mẹ con. Thời gian tử vong là một tháng trước đó, xương đầu của nạn nhân có hiện rõ dấu vết bị vật nặng đánh vào, nhưng tạm thời chưa thể phán đoán được nguyên nhân dẫn tới cái chết.”

“Xương ngón tay thứ năm ở tay phải của nạn nhân lớn tuổi hơn có vết chém, màu sọc đã nhạt đi, có lẽ là vết thương rất lâu về trước rồi. Xương sống của nạn nhân nhỏ tuổi hơn còn chưa phát triển

hoàn thiện, đây là dấu hiệu do không đủ chất dinh dưỡng tạo ra, có lẽ gia đình nạn nhân không mấy hạnh phúc.”

Quý Phạm Thạc và Trần Hàn đã đi tới phía sau hai người họ từ lâu.

Ba người nghe thấy Tôn Hoàn bổ sung thêm: “Phải kiểm tra kỹ thi thể mới có thể viết được báo cáo khám nghiệm tử thi chi tiết.” Anh ấy ngược mắt nhìn Thur Trường: “Pháp y Thur có ý kiến nào khác không?”

Với Trần Hàn, ánh mắt này của Tôn Hoàn là sự tôn trọng giữa những nhân tài với nhau, nhưng lọt vào mắt Quý Phạm Thạc, anh lại thấy nó có phần mập mờ.

Thur Trường tới gần vali, cảnh sát ở phía trong dây cảnh báo thấy mà giật mình. Bọn họ còn không dám nhìn cái nào, cô gái trẻ tuổi này lại tới sát vali nhìn thế, ai cũng đang nghĩ rốt cuộc cô muốn làm gì?

Ngay cả Trần Hàn đã công tác trong ngành nhiều năm cũng chưa từng thấy pháp y nào như Thur Trường, ông tự hiểu đây là hành động đặc biệt của đại thần tới từ FBI.

Khi mũi Thur Trường sắp dính vào thi thể tới nơi, cô đột nhiên dừng lại, mắt nhìn chăm chăm hai sọ đầu lâu trong vali, ruồi nhặng đen xì bay thẳng ra ngoài.

Cô quay đầu lâu một vòng, để chỗ vết thương bị lõm hiện ra trước mắt, sau khi xem hồi lâu, cô đứng dậy nói: “Từ răng của hai nạn nhân có thể đoán được, người mẹ khoảng 30 tuổi, con gái khoảng 5 tuổi. Nhìn vào mật độ trứng của ruồi nhặng bên trong sọ, hai người chết cùng chết vào 20 ngày trước.”

Thur Trường nhìn tới phần da dày trên bộ xương hồi lâu, thật ra chỗ gọi là da dày đã hóa thành chất lỏng có màu sắc kỳ lạ từ lâu.

Thur Trường lắc nó một cái, xác ruồi, giò nổi lên lênh bênh: “Trước khi chết, hai nạn nhân từng ăn phải đồ có độc, chính chất này đã

khiến họ tử vong. Theo suy đoán của tôi, trước khi giết người, hung thủ đã dụ hoặc ép hai nạn nhân ăn đồ có độc, vì để đề phòng, sau khi nạn nhân trúng độc, hung thủ đã dùng vật kim loại bị cùn đánh nạn nhân.”

Đúng là đại thần FBI.

Tôn Hoàn không hề giận mà còn hí mắt, cười nói: “Nghe nói cục Điều tra liên bang Mỹ sẽ đưa nhân viên tới nông trường xác chết học tập định kỳ, ngoại trừ học cách khai thác, thu thập thi thể ra, họ sẽ phải nghiên cứu thời gian nước từ thi thể chảy vào đất, thậm chí có thể dựa vào động vật chết trong người thi thể phán đoán thời gian tử vong và các ảnh hưởng đặc trưng đối với thi thể. Cô đúng là khiến tôi mở mang tầm mắt.”

Thư Trường cười nhạt, gật đầu với anh ấy, tỏ ý đã hiểu lời khen này.

Do bãi rác Serawi chỉ là nơi vứt rác, cộng thêm mấy trăm mét quanh đây không có dân cư sinh sống, càng không có camera giám sát, manh mối có thể tìm được ở đây ít tới đáng thương, đương nhiên Quý Phạm Thạc cũng chẳng có gì để phác họa tội phạm.

Trần Hàn cho người đóng gói thi thể mang về cục công an, tiếp đó nhóm người lái xe về nội thành.

Thư Trường ngồi trên xe Quý Phạm Thạc, cô rất không hiểu, một người mắc chứng sạch sẽ như anh sao có thể chấp nhận đi vào bãi rác vừa nãy được? Đương nhiên Thư Trường cũng chỉ nghĩ thôi, không nói ra ngoài.

Khi xe sắp tới cục, Quý Phạm Thạc hỏi: “Muốn điều tra ra thân phận người chết sẽ mất bao lâu?”

Thư Trường nói: “Chắc hơn một tiếng.”

Quý Phạm Thạc cởi dây an toàn ra: “Vậy tôi và cô tới phòng khám nghiệm tử thi đợi kết quả.”

Thư Trừng sững sờ: “Ồ, được.” Mặc dù cô không nói gì nhiều, nhưng trong lòng lại suy nghĩ, người này nóng vội thế từ bao giờ vậy? Sao mấy vụ án lần trước không thấy anh đích thân tới phòng khám nghiệm đợi kết quả?

Trần Hàn vừa nghe tới việc Quý Phạm Thạc đích thân tới phòng khám nghiệm chờ kết quả, trong lòng ông đã đoán được thằng nhóc này sắp bắt đầu tấn công, cướp gái nhà lành. À không đúng, là rước vợ về dinh.

Là người đứng đầu phòng khám nghiệm, Tôn Hoàn vẫn phải chào đón sự có mặt của Quý Phạm Thạc, cho dù anh biết người tới không có ý tốt gì mấy.

Tôn Hoàn dặn nhân viên: “Hiếu Đống, lần này cậu không cần giúp nữa, ngồi nói chuyện với trưởng phòng Quý là được, tôi và pháp y Thư phụ trách lần khám nghiệm này.”

Quý Phạm Thạc nghe vậy, khoe môi giật liên hồi, anh nhìn Thư Trừng, thấy cô vô cảm đưa thi thể lên bàn khám nghiệm, dường như không hề phát giác ra bầu không khí khòis lửa lúc này.

Hiếu Đống rót một cốc nước cho Quý Phạm Thạc, sau đó ngồi bên cạnh nói chuyện với Quý Phạm Thạc theo lời sắp mình.

Quý Phạm Thạc vẫn nhìn chằm chằm phòng khám nghiệm, hai người ở đó phối hợp với nhau rất ăn ý. Khi Thư Trừng kiểm tra, Tôn Hoàn phụ trách đưa dao giải phẫu, khi Tôn Hoàn kiểm tra, Thư Trừng không nói gì, hỗ trợ anh ấy một tay. Cảnh này khiến Quý Phạm Thạc không khỏi khó chịu.

“Hiếu Đống, phòng khám nghiệm của các cậu chỉ có cậu và pháp y Tôn thôi sao?”

Hiếu Đồng nói: “Còn hai pháp y nữa, nhưng gần đây họ được cử đi đào tạo ba tháng, vậy nên giờ chỉ có tôi và pháp y Tôn thôi.”

Quý Phạm Thạc lại hỏi: “Sao pháp y Tôn không được cử đi đào tạo thêm?”

“Vốn dĩ lần đi bồi dưỡng này là của pháp y Tôn và một pháp y khá giỏi khác, nhưng khi đó pháp y Tôn đang nghỉ phép năm, hơn nữa khi bộ trưởng gọi điện tới, anh ấy đã từ chối không đi.”

Quý Phạm Thạc nói tiếp: “Sao chuyện cử người đi bồi dưỡng của phòng khám nghiệm tử thi lại phải để bộ trưởng đích thân quản lý?”

“Theo lý mà nói chuyện này do cảnh giám cấp 1 làm, nhưng tôi nghe nói cảnh giám cấp 1 là cái đầu gỗ tự nghĩ mình thanh cao, vậy nên bộ trưởng phải gánh vác trách nhiệm của hai vị trí.” Hiếu Đồng là người không hay để ý tới mấy chuyện ngoài lề, cậu ấy chỉ một lòng nghiên cứu thi thể, nào biết “đầu gỗ tự nghĩ mình thanh cao” mà cậu nói chính là Quý Phạm Thạc trước mắt.

Người làm nghề liên quan tới xác chết đều rất để ý, kỹ tính, nhiều lúc đàn ông còn cặn kẽ hơn cả phụ nữ, thậm chí có những trường hợp còn bới lông tìm vết. Lúc này, dù chỉ liếc Quý Phạm Thạc một cái, Hiếu Đồng cũng phát giác ra sự không vui trong mắt Quý Phạm Thạc, cậu không khỏi suy nghĩ, mình nói gì sai sao?

Quý Phạm Thạc không sao hiểu nổi, trước giờ anh vẫn có uy tín nhất định, sao lại nổi lên tin đồn anh là “đầu gỗ tự cho mình thanh cao”? Danh xưng kém nhất cũng phải là anh tài văn võ song toàn chứ.

Anh thấy Hiếu Đồng còn trẻ, không hiểu chuyện nên cũng không nói nhiều, lấy điện thoại ra gọi cho một người.

“Bộ trưởng Hình, là cháu, Quý Phạm Thạc. Cháu đã nghĩ xong chuyện nhậm chức cảnh giám cấp 1 rồi, giờ cháu lập tức nhậm chức ngay, nhưng cháu có một điều kiện.”

Hiếu Đồng ngồi cạnh Quý Phạm Thạc khựng người lại. Lần đầu gặp Quý Phạm Thạc, cậu ấy cảm thấy người này thông minh nhanh nhẹn, khôi ngô tuấn tú, không ngờ anh lại chính là cái đầu gỗ mà mình nói.

Cấp trên vừa nhậm chức cậu ấy đã đắc tội với người ta, sau này khó sống ở đây rồi.

Bản chất nịnh nọt của Hiếu Đồng lập tức được bộc lộ ra hết, sau khi Quý Phạm Thạc tắt máy, cậu ấy rót đầy cốc trà cho Quý Phạm Thạc, áy náy nói: “Cảnh giám Quý, xin lỗi anh, mấy lời vừa nãy tôi cũng chỉ nghe người ta nói vậy thôi.”

Quý Phạm Thạc không truy cứu chuyện này, anh hòa nhã nói: “Không sao, tôi cũng vừa mới nhậm chức, sau này có gì mong cậu giúp đỡ.”

Hiếu Đồng không khỏi hoảng hồn.

Chương 24: Chương 24: Đại thần

Tải ebook: dtv-ebook.com

Một tiếng sau, Thư Trừng cầm một bản DNA đưa cho Hiếu Đồng tới kiểm tra kho gen. Cô nhìn Quý Phạm Thạc: “Khám nghiệm tử thi chi tiết cần phải đợi thêm lúc nữa.”

Quý Phạm Thạc gật đầu: “Không sao, cô cứ đi làm việc đi, tôi đợi cô.”

Trái tim Thư Trừng bỗng lỡ một nhịp, anh nói ba chữ “tôi đợi cô” là có ý khác hay chỉ đơn giản là đang đợi kết quả khám nghiệm tử thi thôi?

Thư Trừng cũng không nghĩ nhiều, chỉ “ừm” một tiếng rồi quay người đi vào phòng. Ba tiếng sau, trong phòng làm việc của cục công an, lần này người công bố báo cáo khám nghiệm là Tôn Hoàn, dù sao ở cục người ta cũng là nhân viên của phòng khám nghiệm, đương nhiên Thư Trừng không thể cướp chủ quyền được.

Tôn Hoàn lại không nghĩ vậy.

Anh ấy đứng trước bảng trắng, giọng nói như tiếng đàn dương cầm: “Nạn nhân lớn tuổi tên Lưu Lệ, nạn nhân nhỏ tuổi hơn tên Châu Linh, hai người là mẹ con. Qua khám nghiệm tử thi kỹ càng, chúng tôi phát hiện xương đùi của Lưu Lệ có nhiều chỗ bị nứt xương, nguyên nhân gây ra thường có hai khả năng, một là bị đồ nặng đánh vào, hai là bị trượt ngã từ trên cao. Tôi và pháp y Thư phát hiện trên khung xương của con gái Châu Linh, cụ thể là xương đầu gối hơi biến dạng, cũng có hai nguyên nhân gây ra biến dạng xương đầu gối, một là ăn uống không đủ chất, hai là thường xuyên phải quỳ. Kết hợp hai trường hợp lại có thể thấy, mẹ con họ thường bị bạo lực gia đình.”

Tiểu Đặng bày tỏ ý kiến: “Liệu có phải do chồng của Lưu Lệ giết không?”

Tôn Hoàn lắc đầu, mắt nhìn Quý Phạm Thạc: “Chuyện này nên hỏi trưởng phòng Quý.”

“Nếu pháp y Tôn đã đoán cặp mẹ con này thường xuyên bị bạo lực gia đình thì có thể bắt đầu điều tra từ gia đình họ.” Quý Phạm Thạc đứng dậy: “Tiểu Đặng, cậu đi mời người thân của người bị hại tới đây.”

Tiểu Đặng không nhiều lời, lập tức đi làm ngay.

Tiểu Đặng vừa đi, Trần Hàn đã đi tới chỗ Quý Phạm Thạc: “Phạm Thạc, cháu tới văn phòng chú một chuyến, chú có chuyện muốn nói với cháu.”

Cho dù Trần Hàn không nói rõ nhưng Quý Phạm Thạc đã đoán ra ông định nói gì.

Quý Phạm Thạc đi theo Trần Hàn, Tôn Hoàn ngồi xuống cạnh Thư Trừng: “Pháp y Thư, tối mai cô có rảnh không?”

Thư Trừng đáp: “Có.”

“Tối mai ở nhà hát có một buổi biểu diễn âm nhạc của Lý Chí Huy, cô có hứng thú không?”

Vừa nghe tới Lý Chí Huy, hai mắt Thư Trừng lập tức sáng lên: “Thật sao?”

Tôn Hoàn thấy phản ứng của cô, khóe môi nở nụ cười: “Vừa hay bạn tôi cho tôi hai vé, cô có muốn đi cùng không?”

Thư Trừng không nghĩ nhiều mà đáp luôn: “Đi.”

Tôn Hoàn cười rạng rỡ: “Vậy chốt thế nhé, bảy rưỡi tối mai gặp.”

Thư Trừng vui vẻ gật đầu: “Được.”

Trong văn phòng Trần Hàn, Quý Phạm Thạc thất thần ngồi đối diện, Trần Hàn không kiên nhẫn lắm: “Chú nói này Phạm Thạc, cháu có nghe rõ vừa nãy chú nói gì không?”

Quý Phạm Thạc nhìn chằm chằm ngoài văn phòng, hai người trên sofa đang nói cười vui vẻ, một ngọn lửa nhen nhói lên trong lòng anh.

Anh đáp cho có lệ: “Cháu nghe thấy rồi, chú muốn mở tiệc chúc mừng lúc nào thì mở.”

“Vậy đợi đến khi phá xong vụ án này, thế nào?”

“Được ạ.”

“Cháu cảm thấy khi nào có thể phá được vụ này?”

“Tối nay.”

Trần Hàn sửng sò, ông nhìn theo ánh mắt Quý Phạm Thạc, lập tức hiểu ra kẻ đầu sỏ khiến anh thất thần.

Ông vỗ vai Quý Phạm Thạc: “Chú biết tại sao cháu lại quyết định nhậm chức ngay rồi.”

—

Khi rời khỏi văn phòng Trần Hàn, Quý Phạm Thạc thấy Tôn Hoàn đã rời đi, anh đi tới trước mặt Thư Trừng, do dự một lúc rồi nhỏ giọng hỏi: “Vừa nãy tôi thấy cô và pháp y Tôn nói chuyện vui lắm, hai người đang quen nhau sao?”

Thư Trừng đang chơi game trí tuệ trong điện thoại liền ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh nhìn Quý Phạm Thạc vài giây, sao lại ngửi thấy mùi dấm chua* ở đây nhỉ?

*Ý chỉ ghen tuông.

“Không có, anh ấy mời tôi tối mai đi nghe nhạc.”

“Cô đồng ý rồi sao?”

Thư Trùng gật đầu: “Vừa hay là nhạc sĩ tôi thích.”

Quý Phạm Thạc nín thở một lúc rồi nói: “Cô thích nhạc sĩ nào?”

“Lý Chí Huy.”

Quý Phạm Thạc nảy ra một kế: “Trùng hợp quá, Quý Cẩn cũng hẹn tôi tối mai đi xem cùng, chi bằng tới lúc đó tôi tới nhà đón cô nhé?”

Thư Trùng nghĩ một lúc rồi đáp: “Liệu có phiền anh quá không?”

“Không đâu, đừng tới nhà hát vừa hay đi qua nhà cô mà.”

Thư Trùng: “Vậy được, tối mai tôi đợi anh.”

Nghe vậy, Quý Phạm Thạc đi ra khỏi văn phòng, gọi cho ai đó: “Quý Cẩn, mau đặt hai vé xem biểu diễn của Lý Chí Huy ở nhà hát vào tối mai.”

Quý Cẩn không hiểu gì: “Tại sao phải đặt? Không phải anh không thích mấy nơi như vậy sao?”

“Vì chuyện chung thân đại sự của anh em.” Quý Phạm Thạc nói một câu dứt khoát, súc tích.

Quý Cẩn lập tức cảm thấy trọng trách nặng nề: “Được.” Cô ấy cười nói: “Nhưng mà anh này, anh có thể tiết lộ chút tối mai anh hẹn ai đi xem không?”

“Hẹn em.”

—

Khi Tiểu Đặng đưa chồng Lưu Lệ tới phòng thẩm vấn, Quý Phạm Thạc, Thư Trùng và Trần Hàn đã tới.

Trong phòng thẩm vấn, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, suy sụp ngồi tại chỗ, mặt anh ta vô cảm, ánh mắt thần thờ, trên quần áo cũ rách dính đầy dấu bột trắng, vừa nhìn đã biết người này là thợ sửa chữa.

Quý Phạm Thạc ngồi đối diện anh ta: “Anh là chồng của Lưu Lệ, Châu Đại Thủy sao?”

Người đàn ông thần thờ gật đầu, vẻ mặt mệt mỏi.

“Vợ anh mất tích lâu như vậy, sao anh không báo cảnh sát?”

Giọng người đàn ông rất khàn: “Tôi tưởng, tôi tưởng cô ấy đưa con về nhà mẹ đẻ.” Giọng anh ta dần trở nên nghẹn ngào: “Ai ngờ lại thành ra như vậy, ngay cả cơ hội gặp mặt mẹ con họ lần cuối tôi cũng không có nữa. Anh cảnh sát, anh nhất định phải bắt hung thủ cho tôi.”

Vẻ mặt Quý Phạm Thạc bình thản: “Lần cuối anh gặp hai mẹ con Lưu Lệ là khi nào?”

Người đàn ông vò đầu suy nghĩ: “Hình như là ba tháng trước. Trước đó tôi làm việc ở ngoại tỉnh, thi thoảng về nhà thăm mẹ con họ. Mỗi lần về vợ tôi sẽ nấu rất nhiều đồ ăn ngon cho tôi, con gái cũng sẽ quần lấy tôi.”

“Vậy lần này anh quay về lúc nào?”

“Chín ngày trước.”

“Anh nhớ rõ vậy sao?”

“Vì chín ngày trước là sinh nhật anh trai tôi, tôi về đón sinh nhật với anh ấy.”

“Anh về lâu như vậy mà không ai nói cho anh biết vợ anh mất tích lâu rồi sao?”

“Có, tôi vừa về anh trai đã nói với tôi hai mẹ con họ về nhà mẹ đẻ rồi. Tôi nghĩ trước đây họ cũng hay về đó, hơn nữa tôi cũng đã tìm được việc ở thành phố C, sau này có thể ở nhà nhiều hơn, sớm muộn gì cũng gặp lại họ nên cũng không nghĩ nhiều, cũng không gọi điện hỏi. Không ngờ, không ngờ khi đó họ đã...”

“Anh trai anh ở gần nhà anh không?”

“Gần, ngay bên cạnh nhà tôi.”

“Anh trai anh tên gì?”

“Châu Đại Sơn.”

Thẩm vấn Châu Đại Thủy xong, Quý Phạm Thạc đứng dậy rời đi.

Anh nói với Trần Hàn: “Chú Trần, bảo Tiểu Đặng tới mời anh trai Châu Đại Thủy, tức Châu Đại Sơn tới thẩm vấn.”

“Được.” Trần Hàn gọi điện, Tiểu Đặng ở văn phòng lập tức xuất phát.

Trần Hàn khổ sở nói: “Phạm Thạc, vụ án này không có nhân chứng, vật chứng, phá kiểu gì giờ?”

Quý Phạm Thạc mỉm cười: “Vụ án này thuộc kiểu phạm tội hỗn hợp, phạm tội hỗn hợp tức là hành vi phạm tội giữa các tội phạm có tổ chức và không có tổ chức, nói cách khác nó chỉ sự thay đổi tâm lý có chủ đích và không có chủ đích. Cho dù là thay đổi tâm lý có chủ đích hay không, hung thủ của loại phạm tội này đều có một điểm không thể lơ là, đó là chắc chắn anh ta sẽ tiếp xúc với nạn nhân trong cuộc sống.”

Trần Hàn khó hiểu: “Sao cháu lại nhìn ra đây là kiểu phạm tội hỗn hợp?”

Quý Phạm Thạc cười không nói: “Chú Trần, chú đợi xem kịch hay đi.”

Mười phút sau, Tiểu Đặng đưa Châu Đại Sơn tới.

Người đàn ông ăn mặc giản dị, vẻ ngoài trông khá giống người em, lông mày nhú chặt lại, dáng vẻ bi thương, điểm khác biệt duy nhất với Châu Đại Thủy là quần áo anh ta sạch sẽ hơn nhiều.

Quý Phạm Thạc lạnh lùng hỏi: “Tại sao anh lại nói với Châu Đại Thủy là Lưu Lệ đưa con gái về nhà mẹ đẻ?”

Châu Đại Sơn thở dài: “Tôi... Thật ra tôi không biết em dâu đưa cháu gái đi đâu, tôi chỉ đoán thôi, tôi không muốn em trai lo lắng nên nói vậy.”

“Anh biết rõ Lưu Lệ mất tích, lâu vậy rồi sao anh không báo cảnh sát?”

“Tôi... Tôi cũng muốn báo cảnh sát, nhưng tôi nghĩ em dâu về nhà mẹ đẻ, tôi không chắc chắn lắm nên không dám báo cảnh sát.”

“Lần cuối cùng anh gặp Lưu Lệ là khi nào?”

“Chập tối ngày 26 tháng 7, hôm đó tôi mang dưa hấu tới nhà cô ấy, cô ấy và cháu gái đang ăn tối, tôi cũng ăn ở nhà họ một bữa luôn. Bình thường cô ấy rất tốt, một mình nuôi nấng con gái, nhà không trồng rau cỏ gì, dưa nhà tôi lại chín nên mang cho cô ấy ít. Cô ấy nấu ăn cũng ngon, lại cần cù chịu khó, lần nào tôi giúp cô ấy, cô ấy cũng sẽ gọi tôi qua ăn cơm.”

“Anh ở một mình sao?”

“Ừm, mấy năm trước tôi ly hôn rồi. Tôi và vợ, à không, người đó cũng không thể gọi là vợ được, không cả sinh được cho tôi một mụn con, chỉ biết ăn không ngồi rồi.”

Quý Phạm Thạc nhíu mày, đứng dậy đi ra ngoài.

Châu Đại Sơn không hiểu anh rời đi là có ý gì, anh ta hét lên: “Anh cảnh sát, anh không hỏi nữa sao? Tôi có thể về nhà được chưa?”

Quý Phạm Thạc vừa ra ngoài đã thấy mặt Trần Hàn đen hơn đít nồi: “Phạm Thạc, vụ án này ngày càng khó nhằn rồi.”

Quý Phạm Thạc lại không nghĩ vậy: “Chú Trần, cảnh sát thế hệ các chú quá phụ thuộc vào nhân chứng, vật chứng, việc suy luận hình sự của các chú cũng quá ỷ lại vào hai thứ này, vậy nên khi gặp phải vụ án không có nhân chứng, vật chứng, chú không thể suy luận ra được gì, vụ án mới giậm chân tại chỗ. Nhưng với tâm lý tội phạm, vẻ mặt, giọng điệu, lời nói của kẻ tình nghi là thứ đáng để quan tâm.”

Trần Hàn nhíu mày hỏi: “Lẽ nào cháu tìm được manh mối rồi sao?”

Quý Phạm Thạc mỉm cười, gật đầu, anh nhìn Thư Trừng: “Tâm lý tội phạm của FBI thuộc top đầu thế giới, mặc dù Thư Trừng là pháp y nhưng ít nhiều cô cũng bị ảnh hưởng, cô nhìn ra hai người này có vấn đề gì không?”

Thư Trừng nhìn Châu Đại Sơn, không do dự đáp: “Trả lời câu hỏi có vấn đề, thân phận độc thân cũng đáng để bận tâm tới. Còn về Châu Đại Thủy, mặc dù ban đầu anh ta kích động, nhưng về sau khi trả lời câu hỏi lại rất rõ ràng, rành mạch, tốc độ trả lời cũng nhanh.”

Ánh mắt Quý Phạm Thạc lóe lên ý cười, người phụ nữ anh thích quả nhiên rất giỏi.

“Đúng vậy, mặc dù Châu Đại Thủy tỏ ra bi thương, tuyệt vọng, nhưng khi trả lời câu hỏi lại rất logic, giọng điệu bình thường, điều

này chứng tỏ anh ta không có tình cảm quá sâu nặng với mẹ con nạn nhân, bi thương chỉ là thái độ bên ngoài của anh ta thôi. Châu Đại Sơn lại như đang che giấu điều gì đó, hai anh em này rất đáng nghi. Chú Trần, chú phái Tiểu Đặng đi lục soát nhà hai người này, đầu tiên là tìm thuốc độc, hai là tìm mấy vật như búa, rìu...”

Trần Hàn luôn làm theo chuyện Quý Phạm Thạc giao cho, cho dù là lúc anh còn là trưởng phòng Quý hay là cảnh giám Quý như hiện giờ, tất cả chỉ vì Quý Phạm Thạc quá giỏi.

Chương 25: Chương 25: Chị dâu

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nửa tiếng sau, Tiểu Trùng gọi điện thoại tới: “Đội trưởng Trần, chúng tôi phát hiện ra thuốc trừ sâu trong nhà Châu Đại Thủy, không thấy có búa gì hết, nhưng trong nhà Châu Đại Sơn lại có cả búa lẫn thuốc trừ sâu.”

Quý Phạm Thạc cười ẩn ý: “Có thể bắt Châu Đại Thủy được rồi, vì để chứng cứ thêm phần chắc chắn, cậu mang búa về làm giám định vân tay.”

Trần Hàn hỏi: “Sao cháu chắc chắn là do Châu Đại Thủy làm?”

“Chú quên rồi sao? Châu Đại Sơn từng nói, Lưu Lệ không làm ruộng, cô ấy mua thuốc trừ sâu làm gì?”

“Thứ dẫn tới cái chết của mẹ con Lưu Lệ là lọ thuốc trừ sâu nhà Châu Đại Thủy, còn búa chỉ là thứ hung thủ đi mượn thôi, nói chính xác hơn là đi dùng trộm.”

—

Một tiếng sau, họ thấy Châu Đại Thủy trong phòng thẩm vấn. Lúc này, đối diện với sự nghi ngờ của Quý Phạm Thạc và dấu vân tay trên búa, phòng tuyến tâm lý của Châu Đại Thủy đã sụp đổ.

“Tôi thừa nhận tôi đã giết Lưu Lệ và Châu Linh.” Châu Đại Thủy cúi đầu, giọng nói bình thản, sự quan tâm, lo lắng giả tạo của anh ta trước đó khiến người ta buồn nôn.

“Rất lâu về trước, tôi nghe người trong làng nói vợ và anh trai tôi mập mờ với nhau, ban đầu tôi không tin, về sau có người chụp ảnh gửi cho tôi nên tôi chỉ có thể tin thôi.”

“Tối hôm 26 tháng 7, tôi nhận được ảnh của họ. Trong cơn tức giận, tôi đã mua một lọ thuốc trừ sâu, lái xe về ngay trong đêm. Khi tới nhà, tôi gõ cửa mãi vợ tôi mới ra mở cửa cho tôi, tôi lập tức cảm thấy bất thường, điều này khiến suy nghĩ muốn giết chết cô ta của tôi càng mãnh liệt hơn. Để vợ uống thuốc trừ sâu, tôi đã viện cớ bảo cô ta nấu đồ ăn đêm ăn cùng tôi.”

Trần Hàn hỏi: “Vậy con gái anh thì sao? Sao anh phải giết con bé?”

Nhắc tới con gái, giọng Châu Đại Thủy càng lạnh hơn: “Đó không phải con gái tôi, đó là con riêng của Lưu Lệ trước đó, là con gái của chồng cũ. Bố con bé không cần nó, mẹ nó cũng sắp chết rồi, sao người bố dựng như tôi phải nuôi nó?”

“Nhân lúc họ không chú ý, tôi đã đổ thuốc sâu vào bát họ, tôi không dám cho quá nhiều, sợ mùi nồng quá họ sẽ ngửi ra. Khi họ ăn xong, tôi lo họ sẽ tỉnh lại nên đã lén chạy qua nhà anh trai, trộm búa của anh ấy về đập chết họ, tiếp đó lại rửa sạch búa rồi trả về chỗ cũ. Tôi sợ bị người khác phát hiện ra nên đã phân xác Lưu Lệ và Châu Linh, sau đó cất vào vali, chở ra bãi rác Sewari, cuối cùng vội quay về nơi làm việc luôn.”

Không có được thì phá hủy, lý do giết người này khiến người ta lạnh sống lưng. Mọi người cũng hiểu tại sao trước đó khi trả lời câu hỏi, Châu Đại Sơn lại giấu giếm.

Như Quý Phạm Thạc nói, vụ án này đã được xử lý trước khi đêm đến. Cho dù đã hợp tác rất nhiều lần, Trần Hàn vẫn cảm thấy thần kỳ, thẳng nhóc này nói gì trúng đó, dự liệu như thần.

Khi Thư Trường và Quý Phạm Thạc rời khỏi cục đã hơn bảy giờ tối. Quý Phạm Thạc kiến nghị hai người cùng đi ăn, Thư Trường thoải mái đồng ý.

Trên bàn ăn, Thư Trừng không nói nhiều, cô thường im lặng ăn cơm. Quý Phạm Thạc ngẩng đầu nhìn cô, trong đầu hiện lên gương mặt khiêu khích của Tôn Hoàn, trong lòng anh lại bất an. Đúng là âm hồn bất tán.

Anh nhìn Thư Trừng, muốn nói lại thôi. Nếu như anh tỏ tình mà cô không thích thì sao? Vậy không phải anh sẽ mất hết mặt mũi, sau này hợp tác sẽ ngưng ngừng lắm sao? Không được, không tỏ tình thì hơn.

Nhưng một suy nghĩ khác lại xuất hiện trong đầu Quý Phạm Thạc: Nếu như mình không ra tay trước, không chừng tối mai cô sẽ được đội thêm danh xưng bạn gái Tôn Hoàn, vậy không phải tử trận trước khi xông pha sao? Không được không được, như vậy càng không được.

Kết quả là suốt bữa cơm đó, Quý Phạm Thạc đều đắm chìm trong sự đắn đo, do dự.

Thấy sắp đưa Thư Trừng về tới nhà, lần đầu tiên Quý Phạm Thạc cảm thấy bất an khi lái xe. Xe dừng lại trước cổng tiểu khu, Thư Trừng chợt thấy tối nay con đường này hơi gần.

Trước khi đi cô có nói: “Chuyện vụ án phiền anh rồi, có manh mối gì anh gọi cho tôi nhé.”

Anh gạt đầu, nhìn cô đóng cửa xe lại, quay người rời đi, trong lòng càng hoảng loạn hơn.

“Đợi đã.”

Thư Trừng quay đầu lại, Quý Phạm Thạc đi tới bên cô, dưới ánh đèn đường mờ ảo, vẻ mặt anh trở nên mơ hồ, nhưng bước chân lại nhanh tới bất ngờ.

“Tôi có chuyện muốn nói với cô.” Quý Phạm Thạc dừng lại trước mặt cô, cúi đầu nhìn vào mắt cô.

Ơ khoảng cách gần như vậy, cô thấy đôi mắt lấp lánh như sao đang nhìn mình chăm chăm. Đôi mắt đó khiến Thư Trùng ngỡ ngàng, cô thầm cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Anh thấp giọng nói: “À thì, hình như tôi thích em rồi, em định làm gì đây?”

Thư Trùng sững sờ, đỏ mặt tía tai, đầu nóng rực, tay chân tê rần. Cô suy nghĩ chóng vánh, không biết nên trả lời anh sao.

Mãi không thấy cô đáp, bầu không khí cũng trở nên ngưng ngùn.

“Em không cần trả lời tôi ngay, nghĩ kỹ rồi nói với tôi sau cũng được.”

Thư Trùng ngại ngùng gật đầu, khẽ đáp: “Ừm, vậy tôi đi vào trước.”

Thư Trùng không biết mình đã đi vào nhà trong ánh mắt của Quý Phạm Thạc kiểu gì, vừa vào cửa hai má cô đã như bốc lửa, vội chạy lên tầng.

An Khả đang ngồi ở phòng khách xem tivi, quay đầu thấy Thư Trùng chạy lên tầng, dường như anh còn thấy cô đỏ mặt, xung quanh toàn cánh hoa đào bay bay, chắc, này là có hoa đào sắp bung nở rồi đây.

Thư Trùng chuẩn bị đóng cửa phòng lại, An Khả đã len vào trong, làm cô giật nảy mình.

An Khả híp mắt nhìn cô: “Nhìn dáng vẻ tươi rói của em này, đây là triệu chứng điển hình cho việc tạm biệt kiếp độc thân, sắp tiến vào thế giới hai người đấy.”

Thư Trùng cố bình ổn lại tâm trạng, nhưng dấu đỏ trên mặt vẫn chưa tan đi, cô kìm nén kích động, nói: “Quý Phạm Thạc vừa tỏ tình

rồi.”

An Khả sống sờ hời lâu rồi mới hoàn hồn: “Cuối cùng em có thể phim giả tình thật rồi sao? Nhưng em thấy trưởng phòng Quý thế nào?”

Thư Trừng không trả lời.

An Khả nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của cô, anh cũng đoán ra được suy nghĩ của em gái. Cuối cùng cũng có người không sợ mưa bom bão đạn mở cánh cửa trái tim của cô ra.

“Nếu như em quyết định ở bên trưởng phòng Quý thì có lẽ sau này em phải ở trong nước dài dài. Bên phía FBI em định tính sao?”

“Vậy nên em mới phải suy nghĩ.”

An Khả rời khỏi phòng, Thư Trừng ngồi bên giường một lúc, sau đó lấy điện thoại gọi cho giáo viên của mình.

Tình yêu là vậy, trước khi nửa kia xuất hiện, bạn luôn tự đắp lên một hình tượng, khuôn mẫu cho người đó. Tới khi người đó thật sự xuất hiện, bất cứ yêu cầu nào cũng đều biến mất hết, yêu là yêu, tình nguyện dốc hết sức mình vì người đó.

—

Ngày hôm sau, mới sáng sớm An Khả đã nghe nói buổi tối Thư Trừng có hẹn, anh lập tức vứt công ty sang một bên, kéo Thư Trừng đi chuẩn bị hành trang bước vào tình yêu.

Thật ra ban đầu Thư Trừng muốn từ chối, boss tìm tới tận cửa tỏ tình, cô còn cần phải chuẩn bị gì sao?

Nhưng nghĩ lại mới thấy, anh chủ động tỏ tình là một chuyện, được gắn mác là người của Thư Trừng cô lại là chuyện khác. Giờ

anh vẫn chưa thuộc về cô, vẫn có khả năng bị người khác cướp đi, cô phải để đối phương thất bại ngay từ bước đầu mới được.

An Khả biết gu chọn quần áo của Thư Trùng, cô luôn luôn chỉ dừng lại ở mức thoải mái, đẹp hay không không quan trọng. Anh không nói nhiều, chọn đồ cho cô theo ý mình.

Mười phút sau, Thư Trùng đi một đôi giày cao gót mũi nhọn, mặc váy ngắn màu xanh nhạt tới đùi, bên trên là áo hở lưng màu trắng, đi ra khỏi phòng thay đồ.

Người xưa có câu “Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu sức*”, cảm giác hiện tại của An Khả chính là như vậy.

*Đây là câu nói của Lý Bạch, ca ngợi vẻ đẹp tự nhiên tựa như hoa sen, không cần thiên nhiên tô điểm thêm gì vẫn có thể tự tỏa sáng.

Thư Trùng nhìn bản thân từ đầu tới chân: “Em mặc như vậy có đẹp không?”

An Khả cười tíu tít mắt: “Anh bảo đảm tối nay trường phòng Quý nhà em sẽ bị em làm cho thần hồn điên đảo.”

—

Ăn tối xong, Quý Phạm Thạc tới như đã hẹn. Thấy cách ăn mặc của Thư Trùng, trái tim Quý Phạm Thạc lỡ một nhịp, mặt thoáng ửng đỏ.

Do lời tỏ tình tối qua nên lúc này Thư Trùng vẫn ngại ngùng khi ngồi cạnh anh. Một lúc sau, cô mới nói được một câu: “Quý Cẩn đâu? Anh không đón cô ấy sao?”

Hôm nay tâm trạng Quý Phạm Thạc khá tốt, gương mặt luôn rạng rỡ ý cười, ngón trở tay phải gõ lên vô lăng theo tiết tấu, hơn nữa anh còn lái xe chậm hơn thường ngày.

“Quý Cẩn không ở cùng tôi, không tiện đường nên con bé tự bắt taxi tới đó.”

“Ồ.” Thư Trường đáp xong cũng không biết nên nói gì nữa.

Bầu không khí trong sự vừa căng thẳng lại xen lẫn ngọt ngào. Thư Trường nhìn về phía trước, lúc lúc lại lên nhìn vô lăng, đôi bàn tay rộng lớn ấy nhìn có vẻ vừa dịu dàng lại mạnh mẽ.

Khi tới nhà hát, Quý Cẩn đã đợi ở lối ra vào bãi để xe. Thấy Thư Trường, Quý Cẩn đã đổi xưng hô từ chị thành chị dâu: “Chị dâu, buổi tối vui vẻ.”

Thư Trường mãi vẫn chưa phản ứng lại.

Quý Phạm Thạc nhíu mày: “Quý Cẩn, đừng làm loạn.”

Quý Cẩn lè lưỡi với anh trai: “Anh đúng là thiên vị, mới bắt đầu đã bảo vệ chị dâu rồi.”

Thư Trường biết sự lợi hại của Quý Cẩn, nếu cứ nói theo cô ấy, sớm muộn gì cô cũng không trụ nổi, cô vội đổi chủ đề: “Phải rồi, chắc pháp y Tôn đã đợi ở cửa rồi, chúng ta mau vào tìm anh ấy thôi.”

Vốn dĩ Quý Cẩn không biết pháp y Tôn là ai, nhưng tối qua, sau khi mua vé xong, anh trai cô ấy đã nói hết mưu kế tối nay cho cô ấy nghe, đương nhiên cô ấy cũng nhận định pháp y Tôn chính là tình địch số một của anh trai.

Quả như Thư Trường nói, khi ba người đi vào đã thấy một người đàn ông nho nhã đứng bên cạnh cột vàng.

Quý Cẩn lên thì thào vào tai Quý Phạm Thạc: “Anh, tối nay lành ít dữ nhiều rồi.”

Quý Phạm Thạc liếc cô ấy một cái: “Em cứ diễn cho tốt là được.”

Nhìn thấy Quý Phạm Thạc và Quý Cẩn đi cạnh Thư Trừng, Tôn Hoàn hơi bất ngờ: “Trường phòng Quý cũng tới nghe nhạc với bạn gái sao?” Câu này ẩn chứa hàm ý sâu sắc.

Quý Phạm Thạc cười nói: “Pháp y Tôn hiểu lầm rồi, đây là em gái tôi, Quý Cẩn.”

Quý Cẩn để ý thấy Tôn Hoàn cầm hai vé, cô ấy lập tức vào trạng thái chiến đấu.

Cô ấy lao tới trước mặt Tôn Hoàn như tên lửa, cười hi hi: “Pháp y Tôn, em có thấy anh trên tạp chí pháp y, anh còn đẹp trai hơn trên tạp chí nhiều. Mặc dù em học quản trị kinh doanh, nhưng em rất thích pháp y, nếu không phải bố em ép em học kinh tế, có lẽ em đã là đồng nghiệp với anh rồi.”

Tôn Hoàn sốc trước sự nhiệt tình của Quý Cẩn, mặt anh ấy tỏ rõ sự ngượng ngùng.

Quý Cẩn vờ như không thấy điều đó, cô ấy nhìn vé anh ấy đang cầm: “Pháp y Tôn, hay quá, em cũng muốn nghe chuyện anh gặp phải trong mấy năm hành nghề, lát nữa chúng ta ngồi cạnh nhau nhé? Anh không biết đâu, em đọc mấy bài phỏng vấn của anh trên tạp chí rồi, em siêu ngưỡng mộ anh luôn, anh kể cho em nghe mấy vụ án đi.” Quý Cẩn chớp đôi mắt long lanh, vẻ mặt vô hại nhìn Tôn Hoàn.

Tôn Hoàn nhìn Thư Trừng, tối nay cô xinh đẹp động lòng người, khiến anh ấy không sao rời mắt nổi: “Nhưng anh đã hẹn với pháp y Thư rồi.”

Quý Cẩn đáng thương nhìn Thư Trừng: “Chị dâu, chị có thể nhường đại thần cho em không? Em đền cho chị anh trai em.”

“Chị dâu?” Tôn Hoàn tròn tròn mắt.

Thư Trùng đang định giải thích, Quý Cẩn đã nói: “Phải đó, tối qua chị Thư Trùng đã thăng cấp thành chị dâu em rồi.”

Thế giới của Tôn Hoàn chỉ còn lại giọng của Quý Cẩn, thì ra anh ấy đã chậm một bước.

Tôn Hoàn thất vọng nhìn Thư Trùng, sau đó nói với Quý Cẩn: “Chúng ta đi thôi.”

Bên ngoài chỉ còn lại Thư Trùng và Quý Phạm Thạc.

“Em có trách tôi kể chuyện tối qua cho Quý Cẩn nghe không?”

Thư Trùng lắc đầu.

Quý Phạm Thạc mỉm cười: “Vậy thì tốt, lát nữa tôi có chuyện muốn nói với em.”

“Chuyện gì?”

“Để sau buổi hòa nhạc rồi nói.”

Chương 26: Chương 26: Nhậm chức

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thư Trừng không hỏi nữa, cô đi vào trong phòng nghe với Quý Phạm Thạc, sau khi liếc nhìn một vòng, cô lại không thấy bóng Tôn Hoàn đâu.

Một lúc sau, buổi âm nhạc chính thức bắt đầu, ca khúc đầu tiên là bài Vườn hoa Tử Cấm mà Thư Trừng thích nhất. Cô chăm chú nghe nhạc, không hề nhận ra có người đã đứng dậy rời đi từ lúc buổi nhạc bắt đầu.

Điện thoại trong túi quần Quý Phạm Thạc rung lên, anh lấy ra xem, là tin nhắn Quý Cẩn gửi tới: “Anh, em đã loại bỏ mình cho anh rồi đấy. Pháp y Tôn viện có chuyện rồi đi trước, em cũng rút đây. Cố lên.”

Quý Phạm Thạc mỉm cười, cất điện thoại đi.

Hai tiếng sau, buổi nhạc kết thúc.

Khi ngồi vào xe, Thư Trừng không nhịn được hỏi: “Trước đó anh nói có chuyện muốn nói với tôi, là chuyện gì thế?”

Quý Phạm Thạc dừng xe bên đường, vẻ mặt nghiêm trọng: “Thư Trừng, tôi đã đồng ý với bộ trưởng Hình nhậm chức cảnh sát cấp 1, em là pháp y của văn phòng thám tử, chắc chắn sẽ phải tiếp xúc nhiều với vụ án trong nước. Xét từ khía cạnh bảo vệ bí mật quốc gia, bộ trưởng Hình mong em rút khỏi FBI. Nhưng tôi mong em tự quyết định chuyện này. Tôi biết em phải cố gắng rất nhiều mới vào được FBI, nếu như em không muốn từ chức ở đó, em có thể quay về Mỹ, tôi vẫn sẽ điều tra vụ nổ đêm Giao thừa giúp em.”

“Tôi không về Mỹ nữa.”

Quý Phạm Thạc sững sờ: “Em nói gì cơ?”

Thư Trừng nhìn anh: “Tôi nói tôi không về Mỹ nữa.”

“Tại sao?”

Hai má Thư Trừng dần đỏ lên: “Vì tối qua tôi đã quyết định từ chức ở FBI rồi, tôi muốn ở lại Trung Quốc.”

“Ý của em là...” Quý Phạm Thạc hiểu ẩn ý trong lời cô nói, nhưng có những lời anh phải nghe chính cô nói ra mới cam tâm.

Mặt Thư Trừng càng đỏ hơn: “Tôi thích anh, vậy nên tôi quyết định không về Mỹ nữa.” Nói xong, Thư Trừng cảm thấy môi chột ửng ấm áp, khi cô phản ứng lại đã thấy Quý Phạm Thạc hôn lên môi mình.

Nụ hôn này không kéo dài quá lâu, Quý Phạm Thạc thấy anh và Thư Trừng mới xác định quan hệ không lâu, không thể vừa mới bắt đầu đã dọa sợ con gái nhà người ta được, anh cần phải từ từ chinh phục cô.

Thư Trừng ngáy ngốc tại chỗ, mặt đỏ như cà chua.

Thấy cô như vậy, Quý Phạm Thạc dịu dàng nói: “Đây là nụ hôn đầu của em sao?”

Thư Trừng ngại ngùng cúi đầu, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Ừm.”

Quý Phạm Thạc cảm thấy có một ngọn lửa bùng cháy dữ dội trong lòng mình, anh đột nhiên nghiêng người về phía cô, ôm cô vào lòng.

Cái ôm đột ngột khiến Thư Trừng bất ngờ, nhưng khi ngửi thấy mùi thuốc lá nhạt nhát trên người anh, cô lại yên tâm hơn, lại là cảm giác khiến cô thoải mái này. Thậm chí cô còn đắm chìm vào đó, không nỡ thoát ra.

Giọng anh khẽ vang lên bên tai như bản giao hưởng mùa hạ: “Em cứ từ từ thích ứng, anh đã quyết định lấy em làm vợ rồi, sau này còn có nhiều chuyện đợi chúng ta cùng làm lắm.”

“Rất nhiều chuyện cùng làm?” Không thể trách Thư Trùng suy nghĩ lung tung được, thực tế lời Quý Phạm Thạc nói rất nước đôi. Thư Trùng sững hồi lâu, sau đó mới ngẩng đầu nhìn anh.

Quý Phạm Thạc khởi động xe, anh hạ cửa xe xuống, để cơn gió đêm hè xua đi cái nóng bức trên người.

Trên đường đi, Quý Phạm Thạc đột nhiên nói: “Phải rồi, ngày mai em đi làm cùng anh nhé? Anh tới đón em.”

“Đi làm?” Thư Trùng sững sờ.

Quý Phạm Thạc giải thích: “Bộ trưởng Hình sợ bỏ lỡ nhân tài như em, ông ấy nói nếu như em quyết định từ chức ở FBI, vậy ông ấy muốn giữ em lại cục Công an.”

“Vậy nên ngày mai em cũng phải đi làm với anh?”

“Đúng vậy, không cần mặc đẹp quá đâu.”

“Tại sao?”

“Anh có cảm giác nguy hiểm.”

Anh nói rất bình thản nhưng lại như phết mật ngọt vào tim Thư Trùng.

Sau khi đưa Thư Trùng về nhà, Quý Phạm Thạc quay về căn nhà cũ. Tắm rửa xong, anh đi thẳng vào phòng làm việc.

Anh đứng trước bức ảnh máu me, nghĩ tới chuyện tối nay, khóe miệng không khỏi nở nụ cười ngây ngô. Nhưng lúc này sự ngọt ngào ấy lại bị tiếng động phát ra từ máy tính cắt ngang.

Quý Phạm Thạc mở email ra, nội dung bên trong liên quan tới bác cả của Thư Trùng, Hồ Kiến Bản, người gửi là Tiêu Sính.

Quý Phạm Thạc nhìn chăm chăm màn hình, càng nhìn xuống dưới, lông mày anh càng nhíu chặt hơn.

Sáng sớm hôm sau, Thư Trùng vừa ăn sáng xong đã nhận được điện thoại của Quý Phạm Thạc. Cô nhìn màn hình, không nghe máy mà cầm túi chạy ra ngoài.

Mợ đang dọn dẹp bát đĩa, thấy cô chạy đi như bay, gương mặt hiện lên ý cười: “Thư Trùng thật sự thay đổi nhiều quá.”

An Khả bồi thêm: “Trở nên ngoan hơn thì có, tối qua con thấy em ấy lên cầu thang mà còn cười ngờ nghếch, phụ nữ khi yêu đúng là mất não...”

Còn chưa cả nói xong, anh ấy đã cảm thấy hai ánh mắt sắc lẹm trên đỉnh đầu, tiếp đó bát cháo đang ăn dở cũng bị cướp đi.

Mợ trừng mắt với anh ấy, dáng vẻ đại nghĩa diệt thân: “Con còn ra ngoài chơi bởi lâu lỏng nữa thì sau này trong nhà không có cơm của con đâu.” Ý của câu này là “Con còn không tìm đối tượng kết hôn hẳn hoi cho mẹ, sau này con khỏi về nhà cũng được”.

“Mẹ, mẹ không thể tàn nhẫn vậy được, con là con trai mẹ, mẹ vẫn phải đợi con tìm con dâu về đấy. A.... Mẹ...”

Mợ mặc kệ tiếng kêu ai oán của An Khả, cầm bát bắn đi vào bếp.

Cảm giác lần đầu tiên đi làm với bạn trai rất vi diệu. Vừa lên xe, Thư Trùng đã lặng lẽ ngồi ở ghế lái phụ, khóe miệng vẫn còn vẫn vương nụ cười, thấy cô như vậy Quý Phạm Thạc cũng vui lây.

Anh hỏi: “Em cười gì thế?”

“Không có gì, em chỉ đang nghĩ gặp được anh thật tốt. Nhưng nếu như không gặp được anh, giờ em sẽ ở đâu nhỉ?”

Thư Trừng đột nhiên nhớ tới lời bài hát của Đặng Lệ Quân: Nếu không gặp được anh, em sẽ ở đâu, sống như thế nào, cuộc đời còn gì đáng quý nữa không?

Khi còn nhỏ, cô luôn nghe mẹ nói kịch giả tình thật, bây giờ nghĩ lại mới thấy đúng như vậy.

“Anh thì sao? Anh đang cười gì vậy?”

“Anh đang nghĩ mặc dù không gặp được em ở thời điểm tuyệt nhất, nhưng cũng may đã không bỏ lỡ em.”

Đối với người đang có tình yêu, có dùng cả đời để nghe mấy lời mật ngọt cũng không chán.

Khi Quý Phạm Thạc và Thư Trừng tới văn phòng, màn chào đón của mọi người khiến họ sững sờ tại chỗ.

Hơn mười người mặc đồng phục cảnh sát, đứng nghiêm, giơ tay làm động tác chào quân đội: “Cảnh giám Quý, pháp y Thư.”

Quý Phạm Thạc sững sờ.

Lát sau, Trần Hàn đi tới, anh nói nhỏ với ông: “Chú Trần, chú moi đâu ra đoàn kịch hát này thế?”

Chú Trần lắc đầu: “Chú vô tội nha, vừa sáng sớm tới đã vậy rồi.”

Quý Phạm Thạc vẫy Tiểu Đặng: “Này là sao vậy? Làm gì ghê thế?”

Tiểu Đặng cười thích thú: “Cảnh giám Hình, anh nghĩ nhiều rồi, chúng tôi đang chào mừng anh và pháp y Thư chính thức nhậm chức nên tự bố trí vậy thôi.”

Quý Phạm Thạc xua tay: “Được rồi được rồi, đi làm việc hết đi. Phải rồi, nói với mọi người tối nay tan ca tới Tụ Giai Trai tụ tập, nhớ gọi cả pháp y Tôn nữa đấy.”

Tiểu Đặng sáng khoái đáp: “Rõ thưa sếp.” Khi quay người lại, cậu như cái loa của cục Công an, nói: “Tối nay mọi người tới Tụ Giai Trai ăn mừng, cảnh giám Quý mời.”

Văn phòng vang lên tiếng hò reo không ngớt. Thấy mọi người tươi cười, Thư Trừng cũng không khỏi cong môi.

Quý Phạm Thạc liếc nhìn xung quanh: “Sao chỉ có một bàn làm việc thế?”

Trần Hàn khó hiểu: “Không thì sao? Phòng làm việc của pháp y Thư được xếp ở phòng khám nghiệm.”

“Không được.” Quý Phạm Thạc nói luôn: “Cháu cần một trợ lý.”

Trần Hàn sững sờ, sau đó nở nụ cười ma mẫn: “Phạm Thạc, thẳng nhóc này nhanh đấy. Nếu đã song hỷ lâm môn thì tối nay cháu phải uống thêm mấy ly.”

Quý Phạm Thạc nhìn Thư Trừng: “Cháu phải xin phép đã.”

Thư Trừng hiểu ý của anh, cô đỏ ửng mặt, ngại ngùng cười với Trần Hàn.

Quý Phạm Thạc thấy Thư Trừng như vậy bèn giục: “Chú Trần, chú mau cho người chuyển một cái bàn nữa tới đây đi, nếu không là hết buổi sáng đấy.”

Trần Hàn biết Quý Phạm Thạc đang không nỡ xa “vợ”: “Được rồi.” Sau đó ông vội rời đi.

Lúc này Thư Trừng mới lo lắng nói: “Em làm trợ lý của anh có hợp không?”

Quý Phạm Thạc nhìn cô: “Không thì sao? Em bảo anh đưa bạn gái mới tới chỗ tình địch hả?”

“Tình địch? Anh nói pháp y Tôn sao?” Thư Trùng vội giải thích: “Anh yên tâm, em không có suy nghĩ gì với anh ấy hết.”

Hai tay Quý Phạm Thạc giữ vai Thư Trùng: “Nhưng anh ta thì có.” Anh dịu dàng an ủi: “Em yên tâm, bộ trưởng Hình đã cho phép em làm trợ lý của anh rồi, hơn nữa không phải anh cố tình làm vậy mà là anh thật sự cần em.”

Cũng may lát sau rèm lớn trên tấm thủy tinh ngăn cách các phòng làm việc với nhau đã được kéo xuống, nếu không chắc chắn văn phòng lớn sẽ nổ tung. Có điều Quý Phạm Thạc lại mong có thể kéo nó lên hơn.

Chẳng mấy chốc đã có người chuyển thiết bị làm việc mới tới. Nhân viên hỏi đặt ở đâu thì hợp, Quý Phạm Thạc không chút do dự chỉ vào góc đối diện bàn của mình.

Vì vụ án vừa rồi vừa kết thúc, cộng thêm hôm nay là ngày đầu tiên Thư Trùng đi làm, do vậy cô gần như không phải làm gì.

Cô mở máy tính ra, chán chường xem tin tức hôm nay, lát sau cô đột nhiên nhận được một email.

“Tối nay anh có thể uống rượu không?”

Thư Trùng ngẩng đầu lên nhìn người ở sau máy tính phía đối diện. Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, Quý Phạm Thạc mỉm cười, Thư Trùng đỏ mặt vội cúi xuống, gõ mấy chữ: “Được, nhưng không được uống quá nhiều.”

Ngày yêu đương đầu tiên đã qua đi trong bầu không khí ngọt ngào.

Buổi tối, trong phòng riêng của Tự Giai Trai, một bàn hai mươi người đã chật kín. Tôn Hoàn ngồi cạnh Trần Hàn, anh ấy ít nói hơn hẳn, chỉ tập trung ăn, thi thoảng ngẩng đầu nhìn Thư Trừng và Quý Phạm Thạc, sau đó lại đơn độc cúi xuống.

Đây không phải lần đầu tiên Quý Phạm Thạc và Thư Trừng cùng nhau ăn cơm, nhưng đối với Quý Phạm Thạc, đây là lần đầu tiên anh dùng thân phận bạn trai để ngồi cạnh cô.

Trước đây khi ở Anh, mỗi lần tụ tập bạn bè, thấy mọi người đưa bạn gái đi theo, trong lúc ăn còn liên tục gấp đồ ăn cho bạn gái, lúc đó Quý Phạm Thạc nghĩ ăn bữa cơm thôi mà, có cần thiết phải khoe mẽ vậy không.

Lúc này Quý Phạm Thạc đã hiểu tâm trạng của họ, đó là biểu hiện của sự yêu thương. Giờ đây anh cũng như vậy, anh liên tục gấp đồ ăn vào bát Thư Trừng, còn không quên dặn: “Hơi nóng đấy, em cẩn thận chút.”

Thật ra Quý Phạm Thạc làm vậy còn có hai lý do khác, thứ nhất, tình địch đang ngồi phía đối diện nhìn họ, thứ hai, anh muốn cho cô mọi thứ tốt nhất, cho dù là đồ ăn ngon hay những điều khác. Hiện tại hay sau này đều vậy, anh chỉ muốn nâng cô như báu vật trong lòng bàn tay.

Mọi người đều đang nhìn nên Thư Trừng vô cùng ngại ngùng.

Tiểu Đặng ngồi cạnh Quý Phạm Thạc, thấy anh ân cần, chu đáo với Thư Trừng thế, cậu ấy lập tức biết quan hệ của hai người: “Cảnh giám Lý, có phải tôi nên gọi pháp y Thư một tiếng chị dâu rồi không?”

Quý Phạm Thạc rất thích câu này, anh bật cười: “Biết là tốt.”

Tối nay, ngoại trừ mấy đồng nghiệp nữ ra, hơn mười người đàn ông còn lại đều uống ít rượu. Cũng may Trần Hàn quen với ông chủ ở Tự Giai Trai, sau khi nói với ông chủ, ngoại trừ xe Quý Phạm Thạc

có Thư Trùng lái về ra, những xe còn lại đều sẽ gửi ở bãi để xe của quán.

Chương 27: Chương 27: Ở lại

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ăn cơm xong, ai về nhà nấy, Thư Trùng lái xe Quý Phạm Thạc tới căn nhà cũ. Cô đưa anh lên tầng rồi dìu anh nằm xuống giường.

Lúc này Quý Phạm Thạc đã say khướt, hai mắt nhắm nhật. Ánh đèn làm da anh trắng hơn bình thường nhiều, bóng của lông mi hất lên mặt anh, trông anh càng yên tĩnh hơn.

Thư Trùng ngồi bên giường, lặng lẽ quan sát người đàn ông này. Cô muốn đưa tay chạm vào má anh nhưng lại sợ làm anh tỉnh giấc. Đã muộn lắm rồi, vậy mà cô vẫn không nở rời đi.

Khi lái xe, An Khả có gọi tới mấy cuộc, Thư Trùng đều không nhận. Lúc này anh ấy lại gọi tới nữa.

Thư Trùng ngây ngốc nhìn người nằm trên giường một lúc rồi mới đứng dậy định rời đi. Vào lúc quay người, tay cô đột nhiên bị nắm lại.

Thư Trùng nhìn Quý Phạm Thạc, anh hơi mở mắt ra, ánh mắt rất đổi dịu dàng: “Tối nay em có thể ở lại không?”

Đây là câu Thư Trùng mong Quý Phạm Thạc sẽ nói vào tối nay, nhưng cô không định đồng ý. Dù sao hôm nay mới là ngày đầu họ chính thức quen nhau, nếu ở lại nhà đối phương ngay sẽ không phải tác phong của cô.

Dường như sợ Thư Trùng sẽ hiểu lầm nên Quý Phạm Thạc bổ sung: “Muộn quá rồi, anh không yên tâm.” Quý Phạm Thạc ngồi dậy, định xuống giường: “Anh ra sofa ngủ.”

Thư Trùng ma xui quỷ khiến thế nào lại giữ anh lại: “Em không đi nữa, em ra sofa ngủ, như vậy tiện chăm sóc cho anh hơn.” Mọi thứ

xảy ra quá nhanh, Thư Trùng nói xong mới thấy mình không biết tiết chế lại, không biết sau khi tỉnh dậy, Quý Phạm Thạc sẽ nhìn cô bằng ánh mắt gì.

Mặt cô đỏ bừng, cô đứng bên giường, không biết nên nói gì, làm gì.

Quý Phạm Thạc bật cười: “Nào có ai giữ con gái ở lại lại đi để cô ấy ngủ trên sofa chứ.”

Anh vừa định đứng dậy, Thư Trùng đã nhanh tay ấn anh xuống giường: “Anh không cho em ngủ sofa là em đi về đây.”

Quý Phạm Thạc im lặng một lúc, trong khoảng thời gian ở cùng cô, anh biết rõ tính khí Thư Trùng thế nào, cô rất cứng đầu, do vậy anh chỉ đành gật đầu: “Được rồi, trong tủ có chăn đấy, nơi này gần núi, tối sẽ hơi lạnh, em đừng để nhiệt độ thấp quá.”

Từng câu từng chữ đều khiến lòng Thư Trùng ấm áp, cô mở tủ ra tìm chăn, thấy Quý Phạm Thạc đã nằm xuống giường, cô mới ôm chăn ra phòng khách.

Vì lo sẽ làm ồn tới Quý Phạm Thạc, Thư Trùng ra nhà vệ sinh gọi cho An Khả, đương nhiên cô vẫn không dám nói sự thật ra hết, cô chỉ nói hôm nay là ngày đầu tiên đi làm nên nhiều việc, cần phải tăng ca.

An Khả không nói gì nhiều, thực tế là anh ấy cũng hiểu rõ mọi chuyện. Con bé này đã tìm được bạn trai rồi, dựa vào đôi mắt tinh tường của mình, anh thấy Quý Phạm Thạc là người đáng tin, sau này anh cũng không cần bận tâm quá nhiều tới chuyện của Thư Trùng nữa.

Thư Trùng nằm lên sofa, nghĩ lại chuyện Quý Phạm Thạc gấp đồ ăn cho mình, còn uống rượu đỡ cô, trong lòng như có một dòng suối ngọt chảy qua.

Nghĩ tới chuyện hai ngày này, cô dần dần thiếp đi, mí mắt nặng nề khép lại. Sáng sớm, Thư Trùng có quay người, cảm giác ấm áp, mềm mại bên dưới khiến cô vô cùng thoải mái. Nằm được một lúc lâu cô mới nghĩ ra, không đúng, không phải tối qua cô ngủ ở sofa sao? Sao quay người cái lại không ngã xuống đất?

Suy nghĩ này khiến Thư Trùng lập tức tỉnh táo, cô mở mắt ra, ngồi dậy, trước mắt là giường của Quý Phạm Thạc, chỉ có mình cô nằm trên giường.

Hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Thư Trùng nghi hoặc nhìn quần áo của mình, vẫn là bộ tối qua, cô lại kiểm tra ga giường, không thấy có gì bất ngờ.

Thư Trùng đi dép ra phòng khách, nhà tắm truyền tới tiếng nước, có lẽ Quý Phạm Thạc đang tắm. Một lúc lâu sau tiếng nước tắt hẳn, Quý Phạm Thạc mặc đồ thoải mái, tóc vẫn còn nhỏ nước, đi ra ngoài.

Thấy Thư Trùng, anh mỉm cười nói: “Dậy rồi à?”

Thư Trùng đáp một tiếng, sau đó lấp bắp hỏi: “À, tối qua, em, sao em lại nằm trên giường anh?”

Quý Phạm Thạc dùng khăn lau đầu: “Rạng sáng lúc anh dậy uống nước, anh đã ôm em lên giường, tiện thể đổi luôn chỗ nằm.”

Thì ra là vậy, Thư Trùng thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại có chút thất vọng.

“Em có muốn đi tắm không? Chỗ anh vừa hay có váy liền Quý Cẩn mới mua, còn có đồ lót nữa, em gầy hơn con bé, chắc mặc được.”

Nhắc tới nội y, mặt Thư Trùng nóng bừng. Cô nghĩ một hồi rồi ngại ngùng gật đầu đồng ý.

Quý Phạm Thạc mừng thầm, Quý Cẩn đúng là cao thủ tình trường, đề nghị của cô ấy lại hữu dụng thật.

Thật ra chuyện là như này, tối qua Quý Phạm Thạc kể chuyện mình tỏ tình và chuyện hẹn Thu Trùng đi nghe nhạc cho Quý Cẩn nghe, sáng sớm hôm sau Quý Cẩn đã lao tới nhà cũ, kéo Quý Phạm Thạc đi mua đồ phụ nữ, phòng trường hợp cần dùng.

Vốn dĩ Quý Cẩn nhìn trúng một bộ váy ngắn cúp ngực, nhưng Quý Phạm Thạc lại cảm thấy hở quá nên đã chọn một chiếc váy liền cổ baby, hai người tranh cãi một lúc, cuối cùng đã mua một bộ váy liền hở vai.

Mười phút sau, Thu Trùng tắm xong, cô đã mặc bộ váy liền của Quý Cẩn lên người. Cô soi gương một lát, thấy kích cỡ vừa khít với người mình, không khỏi thấy kỳ lạ. Không phải Quý Phạm Thạc nói Quý Cẩn béo hơn cô sao, sao bộ váy này lại vừa thế? Lẽ nào gần đây cô béo lên rồi sao?

Thu Trùng không nghĩ nhiều, đi ra khỏi nhà tắm, cô thấy Quý Phạm Thạc đã nấu bữa sáng xong. Trên bàn là hai bát tương, Quý Phạm Thạc đang gấp bánh chèo trong nồi.

“Có cần em giúp không?” Thu Trùng đi lên, Quý Phạm Thạc quay người lại, vừa hay va phải đôi mắt to tròn của cô.

Anh ngây người. Vì vừa tắm xong nên tóc Thu Trùng hơi ướt, đuôi tóc còn dính vài giọt nước, chúng lăn xuống bả vai trắng nõn của cô, sau đó rơi xuống làn da ngọc ngà, lăn qua xương quai xanh xinh xắn, cuối cùng dừng lại ở cổ áo màu trắng trước ngực. Mùi hương sữa tắm nhàn nhạt tỏa ra, nó như một bàn tay vô hình khẽ chạm vào trái tim anh. Thu Trùng gợn cảm như vậy khiến Quý Phạm Thạc cảm thấy cổ họng như bùng cháy.

Bị Quý Phạm Thạc nhìn chằm chằm, Thu Trùng nhận ra điều gì đó. Cô ngại ngùng nhìn ra chỗ khác, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “Em, em có thể làm gì cho anh không?”

Quý Phạm Thạc hoàn hồn, kéo khăn trên cổ mình ra trùm lên đầu Thư Trừng: “Không cần, em đi lau khô tóc rồi ngồi đợi ăn sáng thôi.”

Thư Trừng gật đầu: “Ồ.”

Cô ngồi trong nhà ăn, hai tay lau đầu, chờ đợi nhìn Quý Phạm Thạc trong bếp, sự ngọt ngào dâng lên trong lòng.

Quý Phạm Thạc bung bánh chèo ra, Thư Trừng cắn một miếng, anh nhìn chăm chăm về mặt của cô, hỏi: “Thế nào?”

Thư Trừng ăn được cái nhân tôm, cô vô cùng thích thú: “Ngon lắm.”

Trái tim treo lơ lửng của anh cuối cùng đã được hạ xuống: “Vậy em ăn nhiều vào, trong nồi vẫn còn.”

Thật ra Quý Phạm Thạc biết Thư Trừng không ăn thịt lợn, sau khi anh tỏ tình với Thư Trừng, anh vợ tương lai An Khả đã gọi điện nói cho anh nghe chuyện này.

Tối đó An Khả nói rất nhiều, từ lý do Thư Trừng mãi không tìm bạn trai, rồi tới trở ngại giao tiếp nhẹ của cô, cuối cùng lại tới chuyện cô y lại vào thuốc. Anh ấy làm vậy là vì muốn nói với anh, một là anh đối xử với Thư Trừng tốt hơn An Khả, hai là anh dứt ra xa.

Cuộc gọi đó kéo dài hơn một tiếng, từ đầu tới cuối Quý Phạm Thạc chỉ nói một đoạn: “Nếu như trên thế giới này còn có một người hiểu cô ấy, vậy người đó chắc chắn là em. Không chỉ vì bọn em tâm đầu ý hợp, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, em đã có dự cảm người này có thể tâm linh tương thông với em, bọn em hiểu sự cô độc của nhau, hiểu sự tài hoa của nhau, càng có thể bao dung cho những thói quen kỳ lạ của nhau. Khi ở bên nhau, em biết trái tim bọn em đang hấp dẫn, thường thức và yêu mến lẫn nhau.”

An Khả rất hài lòng với đáp án này, trước khi tắt máy, anh ấy còn dặn em về tương lai: “Thư Trừng không ăn thịt lợn.”

Quý Phạm Thạc cảm thấy mình rất may mắn, sống 27 năm trời, lần đầu tiên tỏ tình đã có tỉ lệ thành công là 100%.

Thư Trùng đang ăn bánh chọt nghĩ tới chuyện chiếc váy: “Phạm Thạc, lát nữa anh cho em số điện thoại của Quý Cẩn nhé.”

Từ sau khi xác định quan hệ, Thư Trùng cũng đã tự động đổi cách xưng hô với Quý Phạm Thạc.

Quý Phạm Thạc hiểu ý cô: “Nếu như em muốn như lần trước thì không cần đâu, vì Quý Cẩn nói bộ váy này mua cho chị dâu tương lai trong trường hợp cần dùng.”

Mặt Thư Trùng ửng đỏ, cúi đầu xuống, cười nói: “Được rồi, lần sau anh đưa em ấy tới nhà em ăn cơm nhé.”

Ăn sáng xong, Thư Trùng ngồi xe Quý Phạm Thạc tới cục Công an. Có thể cùng đi làm, tan làm với người mình thích, hỗ trợ, kề vai sát cánh trong công việc, đây là khát vọng rất lâu trước đây của Thư Trùng.

Vì những ký ức bất hạnh lúc nhỏ, cô rất khao khát hạnh phúc. Cô sợ, sợ bản thân sẽ mãi mãi bất hạnh, sợ hạnh phúc gần gũi này sẽ nhanh chóng biến mất, tiếp đó sẽ là giấc mộng kinh hoàng.

Nhưng người đàn ông trước mắt lại khiến cô yên tâm, ngưỡng mộ, ao ước. Cô nghĩ, dũng cảm một lần có lẽ cũng được, biết đâu đã tới lúc cô thay đổi vận mệnh của mình rồi?

Quý Phạm Thạc dừng xe lại, đưa tay về phía Thư Trùng.

Thư Trùng khó hiểu: “Sao thế?”

“Thuốc an thần.”

“Anh cũng muốn uống sao?”

Vẻ mặt anh nghiêm túc, giọng điệu không cho phép từ chối: “Không phải, là em phải cai nó.”

Thư Trừng sững sờ, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, nhưng hành động lại do dự, cô đáng thương nhìn anh: “Có thể để từ từ không?”

Quý Phạm Thạc đột nhiên đứng dậy, một tay chống lên cửa, một tay chống lên ghế lái phụ, nhốt Thư Trừng trong một không gian của riêng anh: “Em nói xem, còn không giao ra là anh hôn em đấy.”

Thư Trừng nhìn cánh cửa kính, vì đang là giờ đi làm nên bên ngoài có rất nhiều xe cộ, người đi đường, nếu hôn ở đây thì...

Thư Trừng nhìn dáng vẻ cười xấu xa của anh, cô lặng lẽ lấy thuốc an thần trong túi ra: “Này, ở đây hết rồi đấy.”

Quý Phạm Thạc hài lòng nhận lấy lọ thuốc, xuống xe, không chút lưu tình ném nó vào thùng rác.

Thư Trừng đi xuống theo, nhìn thùng rác mà lòng đau nhức nhối, đó là thuốc mua ở Mỹ, hiệu quả rất tốt, một lọ mấy chục đô lận. Bỗng nhiên lòng bàn tay cô truyền tới sự ấm áp, lát sau, giọng nói dịu dàng vang lên: “Từ nay trở đi, anh chính là thuốc an thần của em.”

Chương 28: Chương 28: Thăm nhà

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngày đầu tiên yêu đương, Thư Trùng cảm thấy lúc tỉnh dậy cả người khoan khoái, tâm trạng phơi phới, cho dù đó có là ngày mưa bão bùng cũng sẽ hóa thành nắng đẹp khô ráo.

Đương nhiên Quý Phạm Thạc cũng vậy, anh chưa bao giờ nghĩ cuộc sống đơn điệu, khô khan của mình sẽ trở nên nhiều màu sắc vì một người khác. Mấy ngày nay trong lòng anh đã xuất hiện một suy nghĩ táo bạo: Anh rất muốn nhanh chóng biến cô thành người phụ nữ của mình.

Ngày tháng cứ trôi qua êm đềm như vậy, nháy mắt đã tới cuối tháng chín. Quý Phạm Thạc và Thư Trùng đã khăng khít với nhau tới nỗi không thể tách rời, mặc dù họ vẫn chưa tới giai đoạn cơ thể hòa làm một, nhưng hai đương sự cũng đã có xu hướng tiến tới việc này, ngay cả cậu mợ cũng bắt đầu giục cưới.

Tối nay, tại nhà An Khả.

Mợ ngồi đối diện Quý Phạm Thạc, hiền từ hỏi: “Phạm Thạc này, bố mẹ cháu biết chuyện cháu và Thư Trùng quen nhau chưa?”

Quý Phạm Thạc gật đầu: “Cháu đã nói với họ lâu rồi, cháu định đầu tháng mười sẽ đưa Thư Trùng tới Canada gặp họ, lúc đó vừa hay được nghỉ Quốc Khánh một tuần.”

Thư Trùng đang uống canh chột nghẹn lại, chuyện này xảy ra quá đột ngột, tựa như sét đánh giữa trời quang.

Mợ nghe vậy thì yên tâm hơn nhiều, bà cười híp mắt nói: “Vậy mợ phải chuẩn bị một vài đặc sản quê nhà, tới lúc đó hai đứa mang đi nhé.”

Quý Phạm Thạc vội từ chối: “Mợ, không cần phiền phức vậy đâu.”

Lúc này Thư Trừng phụ họa: “Phải đó mợ, đồ nhiều bọn cháu cũng không cầm được.”

An Khả trêu chọc: “Thư Trừng, em còn chưa kết hôn đã bắt đầu chồng ca vợ hát rồi. Như này khiến anh đây đau lòng lắm đấy.”

Mợ trừng mắt nhìn anh ấy: “Còn không biết điều đi tìm một người về đây cho mẹ đi.”

Ăn xong bữa tối, Thư Trừng tiễn Quý Phạm Thạc ra cửa. Trước khi đi lên xe, anh kéo cửa xe ra, mãi vẫn không chịu đi vào.

“Em đi hóng gió với anh được không?”

Thư Trừng thoải mái đồng ý, cô leo lên xe, sau đó hai người cùng rời đi.

Dù mới cuối tháng chín nhưng trên đường đã đầy băng rôn, bảng hiệu chào mừng ngày Quốc Khánh. Quý Phạm Thạc lái xe dọc theo bờ hồ, nơi này đường rộng lại ít xe, rất thích hợp để hóng gió vào buổi tối.

Vì đã quen nhau một thời gian nên Thư Trừng cũng không còn dễ xấu hổ như ban đầu nữa. Cô hỏi: “Quốc Khánh phải tới Canada thật sao?”

Quý Phạm Thạc tìm một nơi ít người rồi dừng xe lại, anh hạ toàn bộ cửa xe xuống, gió từ bên ngoài ùa vào, khiến tinh thần người ta thư thái.

Anh gật đầu: “Sao vậy, em không muốn đi sao?”

Thư Trừng lắc đầu: “Em hơi căng thẳng, sợ họ không thích em.”

Quý Phạm Thạc đột nhiên ôm lấy cô, nhẹ nhàng nói: “Yên tâm, mọi chuyện đều có anh rồi, anh thích em là đủ.”

“Nhưng em...” Thư Trùng còn muốn nói gì đó nhưng cảm giác mềm mại, ấm áp đã truyền tới môi. Lưỡi anh như một con rắn nhỏ bóc tách từng lớp răng trong miệng cô, không ngừng thăm dò trong đó. Một tay anh đỡ lấy gáy cô, khiến cô không có đường lui, tay còn lại không an phận luồn vào trong áo cô, sau đó dần dần đi xuống eo, cuối cùng dừng lại ở hai cặp bánh bao căng tròn.

“Ừm...” Sự đụng chạm của anh khiến cô không khỏi rên lên.

Tiếng kêu nhỏ bé đó như kích thích dự cảm vọng đã kìm nén lâu nay của anh. Lưỡi anh tiếp tục thâm nhập sâu hơn, muốn quấn lấy cô nhiều hơn. Tay anh bắt đầu xoa bóp ngọn núi nhỏ trước mặt, chỉ muốn khám cô vào cơ thể mình.

Nụ hôn này quá dài, dài tới nỗi Thư Trùng đã không thể thở nổi nữa. Cô nghe thấy rõ tiếng hít thở của Quý Phạm Thạc đã trở nên nặng nề, lát sau anh mới tha cho đôi môi nhỏ nhắn của cô, ánh mắt anh nhìn xuống chiếc cổ thon dài, tỏa ra mùi hương nhàn nhạt đó, anh không nhìn được, hôn lên đó một cái thật sâu, sau đó lại tới ngọn đồi núi kia.

Quý Phạm Thạc ngẩng đầu, nhìn cô bằng ánh mắt mê man: “Anh muốn giữ lại để từ từ thưởng thức.” Anh rút tay ra khỏi áo cô, ngồi thẳng dậy, ôm cô vào lòng, khẽ khàng hôn lên trán cô.

“Anh đưa em về nhà.”

Nói thật Thư Trùng vừa hào hứng lại có chút thất vọng. Vốn dĩ cô tưởng lần đầu tiên sẽ xảy ra trên xe, cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, nào ngờ được nửa đường anh lại nói từ từ thưởng thức. Cảm giác này tựa như người khác đưa cho bạn một món rất ngon, bạn vừa thử một miếng, đối phương đã cướp nó đi, không cho bạn ăn tiếp nữa, đúng là xấu xa.

Thư Trùng xoa đôi môi sưng phồng, không vui đáp: “Ồ.”

Quý Phạm Thạc nghe ra sự mất hứng trong giọng điệu của cô, anh bật cười, đưa tay xoa đầu cô, cưng chiều nói: “Ngốc ạ, anh không muốn lần đầu của anh và em lại xảy ra trong xe, cạnh bờ hồ lộng gió này.”

Anh nói thẳng thừng thế khiến Thư Trừng không khỏi đỏ mặt.

—

Đưa Thư Trừng về tới nhà, Quý Phạm Thạc gọi điện cho Tiêu Sính.

“Lão Tiêu, giúp tôi chút, cậu đặt cho tôi hai vé tới Vancouver vào ngày một tháng mười.”

“Chuyện nhỏ nhặt này mà cũng bắt tôi làm hả.”

“Ngày đó đặc biệt quá, tôi không đặt được.”

“Đừng nói cậu bảo tôi hack hệ thống bán vé nhà người ta để đặt cho cậu hai vé nhé.”

Quý Phạm Thạc cong môi: “Tôi biết cậu tự có cách mà.”

“Sao lại đột nhiên nghĩ tới chuyện đưa Quý Cẩn về thăm nhà thế?”

“Không phải Quý Cẩn, là chị dâu tương lai của cậu.”

“Thư Trừng?” Một lúc sau, người đàn ông thấp giọng nói: “Phạm Thạc, cậu nghĩ rõ chưa, thật sự muốn kết hôn với cô ấy sao?”

Giọng Quý Phạm Thạc rất thản nhiên, anh trả lời một cách dứt khoát: “Ừm.”

Tiêu Sính lo lắng: “Có thể cô ấy sẽ ảnh hưởng tới tương lai, sự nghiệp của cậu đấy.”

Quý Phạm Thạc không nghĩ vậy: “Cậu nghĩ nhiều rồi, từ đầu tới cuối Thư Trùng chỉ là người bị hại trong vụ án đó, sao có thể ảnh hưởng tới sự nghiệp của tôi được.”

“Nhưng không phải những manh mối đó...”

Quý Phạm Thạc cắt lời anh ấy: “Không phải vụ án vẫn chưa phá được sao, cho dù có phá rồi tôi cũng quyết định cùng cô ấy đối mặt.”

Tiêu Sính bất lực: “Haiz, cậu ấy. Thôi được rồi, cần tôi giúp thì cứ nói.”

“Ừm, cảm ơn nhé.”

Tiêu Sính cười nói: “Cảm ơn thì khỏi, sau này cậu và Thư Trùng kết hôn, sinh con xong thì cho tôi làm bố nuôi nó là được.”

Nụ cười của Quý Phạm Thạc càng đậm hơn: “Đương nhiên.”

—

Ngày một tháng mười, tại sân bay Bách Hoa, thành phố C.

Trong đại sảnh tấp nập, có một đôi nam nữ vô cùng hút mắt xuất hiện.

Hôm nay Quý Phạm Thạc mặc áo khoác đen mỏng, bên trong là áo sơ mi tím kết hợp với quần tây màu đen, trông anh vừa chín chắn lại trầm ổn.

Thư Trùng bên cạnh anh mặc váy màu xanh lam nhạt, để lộ ra đôi chân nhỏ nhắn, trắng muốt. Trên vai là chiếc khăn trắng ngần, phần viền khăn là những đường may nhỏ ánh vàng. Cô mặc như vậy trông lại càng đáng yêu, ngây thơ hơn.

Mười phút trước, An Khả tiễn họ tới sân bay, bởi vì công ty có cuộc họp gấp nên anh ấy đã vội vã rời đi.

Nhưng như vậy cũng đúng ý của Quý Phạm Thạc và Thư Trừng, An Khả thật sự là một bóng đèn cỡ lớn.

Quý Phạm Thạc chỉnh lại mái tóc hơi rối do gió thổi của Thư Trừng, cưng chiều nói: “Không cần căng thẳng, có anh ở đây rồi.”

Màn này khiến người đi đường không nhìn nổi nữa. Một cô gái đứng gần họ nói với người yêu: “Anh xem bạn trai nhà người ta kìa, vừa đẹp trai lại ân cần. Em không cần anh phải chải đầu, vuốt tóc cho em, nhưng ít nhất anh cũng phải kéo vali cho em chứ.”

Chàng trai nhìn cô gái: “Kéo gì mà kéo, em không thấy tay nào anh cũng phải xách túi rồi à, lưng vẫn còn một cái dây này, mệt chết đi được.”

Cô gái tức điên lên, hần học giẫm vào chân chàng trai một cái, chàng trai đau tới nỗi kêu oai oái.

—

Trước đây đi đâu Thư Trừng cũng chỉ có một mình, một mình xách hành lý, một mình làm mọi thủ tục lên máy bay, một mình ngồi vào khoang hành khách với bao người xa lạ.

Cô ngưỡng mộ những người đi có đôi có cặp, nhưng lại không dám mong ước xa vời, bởi vì cô biết bản thân không dễ có được nó. Cô không có bạn bè, không có người yêu, ngay cả đồng nghiệp và bạn học cũng ít tới đáng thương.

Giờ vì có anh nên mọi khao khát cô mong ước đều đã thành hiện thực. Cô vô cùng cảm kích người đàn ông bên cạnh, là anh đã đưa cô ra khỏi ngày đông hoang tàn, bước vào ngày xuân tràn đầy sức sống.

Cô nắm chặt tay Quý Phạm Thạc, vừa hạnh phúc lại sung sướng. Trong những ngày tháng có anh, ác mộng kinh khủng trước đó cũng

được sự dịu dàng của anh thổi tan đi, tình yêu cuồng nhiệt ấy đã khiến cô đắm say, không sao tỉnh lại được.

Chương 29: Chương 29: Chung phòng

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khi máy bay hạ cánh tới Vancouver đã là hơn năm giờ chiều ngày hôm sau, người tới đón Quý Phạm Thạc là tài xế của bố anh, một người đàn ông ngoài bốn mươi. Trong số những người ngoại quốc tới đón người thân tại sân bay, gương mặt đậm chất phương Đông của người đàn ông này là nổi bật nhất.

Vừa thấy Quý Phạm Thạc và Thư Trừng đi ra, ông ấy đã nhiệt tình đi lên trước, nhận lấy hai vali trong tay Quý Phạm Thạc, nói tiếng phổ thông lưu loát: “Phạm Thạc, lâu lắm không gặp, thằng nhóc này càng ngày càng đẹp trai đấy.”

Quý Phạm Thạc cười đáp: “Chú Lâm, chú đừng trêu cháu nữa.” Anh nhìn Thư Trừng: “Chú Trần, cháu giới thiệu cho hai người làm quen, đây là vợ tương lai của cháu, Thư Trừng. Thư Trừng, đây là bạn thân của bố anh, chú Lâm.”

Chú Lâm nhìn sang Thư Trừng: “Chú nghe bố chồng cháu nhắc tới cháu lâu rồi, đúng là nhân tài của FBI.”

“Bố chồng?” Thư Trừng ngẩng đầu nhìn Quý Phạm Thạc, lẽ nào anh đã định kết hôn với cô lâu lắm rồi sao? Nghĩ tới đây, trong lòng Thư Trừng vô cùng thích thú, nhưng cô lại chỉ cười ngại ngùng với người đàn ông: “Cháu chào chú Lâm.”

Quý Phạm Thạc nhìn vào dòng người: “Bố mẹ cháu không tới sao?”

Người đàn ông đi lên trước, vừa dẫn đường vừa nói: “Bố mẹ cháu biết chắc chắn hai đứa chưa ăn cơm tối nên đã ở nhà đích thân xuống bếp, nói muốn cho cháu và con dâu tương lai một bất ngờ.”

Nghe chú Lâm nói vậy, Thư Trừng chợt thấy ấm áp, càng nắm chặt tay Quý Phạm Thạc hơn.

Quý Phạm Thạc cảm nhận được sức mạnh truyền tới tay, anh kéo tay cô lên, khẽ hôn lên đó một cái.

Chiếc xe đi qua đường phố tấp nập, sau đó rẽ vào một hướng, xung quanh trở nên yên tĩnh hẳn. Những tòa nhà cao chọc trời, quán bar lấp lánh ánh đèn đã bị những khu dân cư lập lòe ánh đèn thay thế, đi được khoảng mười phút thì xe dừng lại trước căn biệt thự hai tầng.

Thư Trừng và Quý Phạm Thạc xuống xe, chú Lâm mở cốp ra lấy vali cho họ.

Trước khi vào nhà, Quý Phạm Thạc dừng lại, mỉm cười nhìn Thư Trừng: “Em có cần hít sâu một hơi không?”

Thư Trừng nghe lời hít phù một tiếng, sau đó nở một nụ cười không sao đâu với anh.

Một tay Quý Phạm Thạc nắm tay cô, một tay đẩy cửa ra, hai người đồng thời bước vào, “bùm” một tiếng, pháo hoa sắc sỡ bay xuống.

“Chào mừng hai đứa về nhà.” Giọng dịu dàng của nam nữ cùng vang lên, Thư Trừng còn chưa hiểu gì đã được một người phụ nữ tao nhã ôm vào lòng.

Đầu cô dựa vào vai bà ấy, Quý Phạm Thạc sững sờ nhìn cảnh này, cùng lúc đó người đàn ông trung niên bên cạnh cũng đi lên ôm anh.

Người phụ nữ vĩ lưng Thư Trừng, ấm áp nói vào tai cô: “Thư Trừng, chào mừng con về nhà.”

Khoảnh khắc đó, Thư Trùng xúc động, bồi hồi. Nếu mẹ cô vẫn còn sống, có lẽ mỗi lần cô về nhà, bà cũng sẽ như vậy nhỉ? Nghĩ tới đây, sống mũi Thư Trùng cay cay, tự dưng lại muốn khóc.

Rời khỏi vòng tay của người phụ nữ, Thư Trùng nghẹn ngào, giọt nước mắt vẫn không tìm được rơi xuống.

Mẹ Quý Phạm Thạc thấy cô như vậy thì đau lòng không thôi, dịu dàng xoa mặt cô: “Con gái ngoan, sao con lại khóc rồi?”

Nghe thấy cách gọi này, trái tim Thư Trùng vô cùng ấm áp, dường như câu nói đó đã chạm vào sợi dây yếu ớt nhất trong lòng cô, cô không nhịn được nữa, xúc động nói: “Mẹ, con về rồi.” Sau đó cô chủ động ôm lấy bà.

Bố mẹ Quý Phạm Thạc đã biết được gia cảnh của con dâu tương lai từ chỗ Quý Phạm Thạc, tiếng “mẹ” này được Thư Trùng nghẹn ngào nói ra khiến hai ông bà đều rất đau lòng.

Bố Quý buông Quý Phạm Thạc ra, đi tới cạnh mẹ Quý, khẽ vỗ vào lưng Thư Trùng: “Được rồi, ngoan nào con gái, sau này đây chính là nhà con. Đừng khóc nữa, cả nhà chúng ta phải vui vẻ ăn cơm chứ.”

Trên bàn ăn, ngoại trừ nhà Quý Phạm Thạc ra còn có cả chú Lâm đã tới đón họ nữa. Tối nay bố Quý rất vui, ba người đàn ông trong nhà đều uống ít rượu.

Ăn cơm xong, mẹ Quý có ý muốn cho Thư Trùng và Quý Phạm Thạc ở chung một phòng.

Vì không muốn Thư Trùng ngượng ngùng nên Quý Phạm Thạc bảo cô có thể ngủ ở phòng Quý Cẩn, nào ngờ mẹ Quý lại nói: “Phòng Quý Cẩn còn chưa dọn dẹp.”, khi anh bảo cô có thể ngủ ở phòng dành cho khách, mẹ Quý lại nói: “Phòng đó nhiều đồ linh tinh.”

Hết cách, Quý Phạm Thạc chỉ đành đưa Thư Trừng lên phòng, cùng sắp xếp quần áo.

“Thư Trừng, nếu như em không muốn như vậy thì tối nay anh có thể ngủ dưới sofa dưới tầng.”

Thư Trừng xếp bộ quần áo cuối cùng vào trong tủ, cô ngồi xuống giường, thản nhiên nói: “Sớm muộn gì chúng ta cũng như vậy thôi, nếu đã là vấn đề thời gian thì em không bận tâm việc nó xảy ra sớm hơn chút đâu.”

Quý Phạm Thạc quay người ngồi cạnh cô, ôm cô vào lòng, giọng nói trầm thấp, quyến rũ vang lên: “Em nói vậy anh sẽ nghĩ em đang quyến rũ anh đấy.”

Thư Trừng khẽ cười không nói gì, coi như ngầm thừa nhận.

Trong căn phòng yên tĩnh chỉ nghe được tiếng tim đập của hai người đang ôm nhau, cảm nhận hơi ấm của nhau.

Anh từ từ cởi đồ ngủ của cô ra, cơ thể cân đối, làn da trắng bóc như tỏa ra ánh sáng hấp dẫn người nhìn dưới ánh đèn lấp lánh. Anh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt như bùng lên ngọn lửa.

Thư Trừng đỏ mặt quay đầu đi: “Anh có thể tắt đèn đi được không?”

Quý Phạm Thạc mỉm cười, đồng ý với nguyện vọng của cô. Sự động chạm trong bóng tối càng khiến người ta kích thích hơn, đêm nay, sự ngọt ngào, hưng phấn bủa vây khắp căn phòng, ngọn lửa tình yêu cũng bùng lên.

Sau một đêm kích thích, sáng ngày hôm sau, Thư Trừng không biết mình tỉnh dậy vào lúc nào, khi mở mắt ra cô đã thấy bên cạnh trống không. Cô vừa định đứng dậy thì cơn đau bên dưới khiến cô bưng tỉnh.

Lúc này cửa phòng được đẩy ra, Thư Trùng vội chui vào trong chăn.

Quý Phạm Thạc cầm một cốc sữa và mấy lát bánh mì đi vào, anh nhìn Thư Trùng trùm chăn kín người, chỉ để lộ ra đôi mắt to tròn, đôi mắt long lanh ấy khiến cô trông như một chú dê chờ bị thịt.

Quý Phạm Thạc đặt bữa sáng xuống, ngồi xuống giường trêu chọc: “Nương tử đang muốn mê hoặc phu quân đây làm một trận vận động nữa trước khi xuống giường sao?”

Thư Trùng lập tức trùm chăn kín đầu: “Năm mơ đi, em đang chuẩn bị dậy rồi.”

Quý Phạm Thạc kéo chăn ra, ánh mắt cứng chiều: “Trùm chăn kín đầu không tốt đâu, bị ngạt thở đấy. Vừa hay bố anh đã tới công ty, mẹ anh đi mua đồ rồi, giờ trong nhà chỉ còn chúng ta thôi. Em dậy ăn sáng rồi anh đưa em đi dạo.”

Thư Trùng tủi thân nhìn anh: “Em cũng muốn dậy lắm, nhưng người hơi đau.”

Quý Phạm Thạc xoa đầu cô, đau lòng nói: “Anh xin lỗi, vì tối qua là đầu đầu tiên nên anh không khống chế được.”

Thư Trùng đỏ mặt: “Em không trách anh, em cũng hơi buông thả quá trớn.” Một lúc sau cô nói tiếp: “Anh có thể đỡ em dậy không?”

Quý Phạm Thạc gật đầu, hai tay luồn vào chăn, khoanh khắc sờ vào cơ thể mềm mịn của cô, cả người anh lại như bị tẩu hỏa nhập ma, cảm giác tối qua lại ùa về. Nhưng nghĩ tới việc cô đang không khỏe, Quý Phạm Thạc vẫn lặng lẽ kìm nén ngọn lửa đó.

Thư Trùng mặc quần áo xong, lúc gấp chăn cô mới thấy một đóa hoa đỏ nhỏ nhoi nở bung trên ga giường màu be. Cô đỏ mặt nhìn Quý Phạm Thạc: “Trước khi mẹ anh về em sẽ đi giặt sạch ga giường.”

Quý Phạm Thạc lấy ga giường ra: “Anh giặt cho, em ngoan ngoãn ăn sáng đi, sau đó chuẩn bị ra ngoài ha.”

Nửa tiếng sau, tại đường phố ở Vancouver.

Hôm nay Thu Trừng mặc váy liền màu trắng phối với giày da dáng cổ điển, trên đầu là chiếc mũ cói che nắng. Cô như vậy đứng cạnh Quý Phạm Thạc điển trai, cao lớn lại càng khiến người ta cảm thấy yêu kiều hơn, người đi đường liên tục phải ngoái lại nhìn họ.

Thu Trừng không thích đi dạo phố, một là vì cô không thích mua đồ lắm, hai là cũng không thích ăn đồ ăn vặt, nhưng có Quý Phạm Thạc ở bên, cô lại muốn làm những chuyện như bao đôi tình nhân khác một lần, cũng muốn nhận được ánh mắt ngưỡng mộ từ người khác.

Quý Phạm Thạc cũng không thích mấy nơi nhộn nhịp mấy, ngoại trừ một ngày ba bữa ra, anh không thích đồ gì lắm. Cho dù là vậy anh cũng muốn ở bên cô, cùng cô đi làm những chuyện nhỏ nhặt, cùng cô ngắm nhìn thế giới này.

Có lúc hạnh phúc chỉ là vậy, ở bên người mình yêu, cùng trải qua những ngày tháng bình yên.

Quý Phạm Thạc và Thu Trừng không ở lại Vancouver lâu, bốn ngày sau hai người đã lên máy bay về nước trong sự luyến tiếc của bố mẹ Quý.

Người tới đón họ là An Khả, lần này chỗ ghế lái phụ của anh ấy đã trống không, Thu Trừng và Quý Phạm Thạc ngồi phía sau bày tỏ tình cảm, làm An Khả phải ăn một động “cơm chó”. Cảnh tượng thê lương này khiến anh ấy không khỏi cảm thấy trần đời lạnh lẽo, thầm nghĩ mình cũng nên tìm nữ chủ nhân cho chỗ ghế phụ này rồi.

An Khả đưa Quý Phạm Thạc về nhà cũ trước rồi chở Thư Trùng về nhà.

Trên đường đi, An Khả hỏi Thư Trùng chuyện xảy ra ở Vancouver, Thư Trùng chỉ nói một câu: “Em đã trở thành người phụ nữ của trưởng phòng Quý rồi.”

Câu nói này ẩn chứa rất nhiều hàm ý, An Khả cũng hiểu ra mọi chuyện.

Khi về tới nhà, mợ đã chuẩn bị một bàn đồ ăn.

Mợ cũng như An Khả, hỏi cô rất nhiều câu hỏi, Thư Trùng còn chưa trả lời An Khả đã nhanh miệng nói: “Mẹ, giờ người ta đã trở thành bà Quý rồi.”

Thư Trùng sững sờ, lập tức dùng ánh mắt giết người nhìn về phía An Khả.

Mợ cười híp mắt nói: “Vậy hai đứa định khi nào tổ chức hôn lễ đây?”

Thư Trùng dùng đũa xới cơm, cúi đầu, ngại ngùng nói: “Bố mẹ anh ấy hy vọng bọn cháu làm vào đầu tháng mười một.”

Mợ lại hỏi: “Phạm Thạc thì sao?”

Thư Trùng càng cúi xuống thấp hơn: “Càng nhanh càng tốt ạ.”

Ăn cơm xong, An Khả vào phòng Thư Trùng như thường lệ.

Anh ngồi ở cuối giường, nhìn Thư Trùng đang nghịch máy tính: “Tới Vancouver một chuyến là em và trưởng phòng Quý ký kế ước sống bên nhau trọn đời rồi nhỉ.”

Thư Trùng quay đầu nhìn anh ấy: “Có phải anh đang ghen tị không?”

An Khả dừng uống cafe, sống chết vẫn phải giữ lấy thể diện: “Anh em có nhiều phụ nữ lắm, người nên ghen tị là em mới phải.”

Gần đây tâm trạng của Thư Trùng rất tốt, đương nhiên cô cũng chẳng muốn so đo với anh ấy: “Được rồi, vậy anh tới là muốn nói gì với em?”

Mặt An Khả trở nên nghiêm túc hơn: “Thư Trùng, em thật sự quyết định kết hôn sao?”

Thư Trùng gật đầu.

An Khả nói tiếp: “Em từng không hài lòng gì về người đàn ông này không?”

Thư Trùng quả quyết đáp: “Có.”

An Khả nhíu mày: “Không hài lòng chỗ nào? Nếu em ngại từ chối cậu ấy, anh sẽ giải quyết giúp em.”

Thư Trùng bật cười: “Em trêu anh thôi, nếu nói Phạm Thạc có gì không tốt, vậy chỉ có thể nói là anh ấy quá thương em, thương tới nỗi khiến em đau lòng cho anh ấy.”

An Khả xoa đầu Thư Trùng, cười nói: “Em ấy, đúng là thay đổi thật rồi. Trước đây em có bao giờ nói đùa với anh đâu. Tình yêu đúng là một vị bác sĩ tâm lý tốt.”

Thư Trùng cũng mỉm cười: “Bây giờ em có thể an ủi người khác hơi bị giỏi luôn đấy.”

Chương 30: Chương 30: Vụ nổ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khi Thư Trừng mở mắt ra liền thấy mình đang nằm trong một căn phòng kín mít, bên tai là tiếng động hỗn tạp, có tiếng bước chân, có tiếng phụ nữ kêu, có tiếng trẻ con khóc, từng tiếng động vang lên khiến người ta nổi da gà. Cô quan sát căn phòng này, trên trần nhà màu trắng là vết xám xịt dài ngoằng, cửa kính trong suốt xung quanh toàn máu khô, trông cực kỳ quỷ dị. Cô muốn nhìn rõ mình đang ở đâu, nhưng bên ngoài cửa kính lại là một màu xám mờ ảo, không nhìn rõ được gì.

Thư Trừng vừa định đứng dậy thì thấy chân tay, bụng của mình đều bị buộc lại, trối lên một bàn màu xám, không sao cử động nổi. Cô lập tức thấy bàn bên dưới hơi quen, trong đầu cô hiện lên mấy chữ “Bàn khám nghiệm tử thi”.

Bị nhốt trong căn phòng âm u như vậy khiến Thư Trừng vô cùng hoảng sợ, cô vùng vẫy muốn thoát ra nhưng tiếng bước chân ngoài cửa đang ngày một tới gần, ngày một rõ ràng hơn.

Cô muốn hét lên nhưng đầu óc lại trống rỗng, không biết nên gọi tên ai. Bỗng nhiên trái tim lại nhói đau, cô quên rồi sao? Rốt cuộc cô đã quên ai?

“Mau chạy đi, mau chạy đi.”

Đây là giọng của anh trai, là cô đang rơi vào sự tự trách, áy náy, là nguồn cơn của mọi ác mộng. Nhưng anh trai tên là gì? Trông như thế nào?

Thư Trừng hoang mang, quên rồi, sao cô có thể quên đi người quan trọng đó được?

Cô vẫn còn đang vùng vẫy, nhìn chằm chằm cánh cửa trước mặt, một bàn tay cầm lên tay nắm cửa, Thư Trùng bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng.

An Khả đẩy cửa đi vào, vội vã tới cạnh giường cô, đầu đầy mờ hồi, anh ấy thở hổn hển hỏi: “Thư Trùng, em sao thế? Mơ thấy ác mộng sao?”

Thư Trùng không nói gì.

An Khả lại hỏi: “Vẫn là giấc mộng lúc trước sao?”

Thư Trùng gật đầu, mặt trắng bệch, cô cố gượng cười: “Em không sao, anh ra ngoài trước đi, em thay quần áo rồi ra.” Cô không muốn nói ra sự thật, nếu cô nói với An Khả cô mơ thấy mình bị người ta giải phẫu, có lẽ An Khả sẽ như mợ, không cho cô làm pháp y tiếp nữa.

An Khả do dự một lúc, vẻ mặt bất an, nhưng anh ấy cũng không nói nhiều; “Vậy được, anh ở dưới tầng đợi em xuống ăn sáng.”

Thư Trùng cười đáp lại. An Khả vừa đi, cô sờ xuống gối theo thói quen, một lúc sau cô mới nhớ ra thuốc an thần đã bị Quý Phạm Thạc vứt đi, nhưng dường như lâu lắm rồi cô cũng không động tới nó.

Thư Trùng lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi cho Quý Phạm Thạc, lúc này cô mới thấy điện thoại nhận được tin nhắn.

Thư Trùng đọc xong hết, ám ảnh trong giấc mơ lập tức tan biến, cô mỉm cười, đặt điện thoại xuống, chọn một bộ váy ngắn màu xanh nhạt trong tủ, sau đó xuống tầng ăn sáng.

Trên bàn ăn chỉ có Thư Trùng và An Khả, sáng sớm cậu đã đi làm, mợ tới công viên tập thể dục.

An Khả gặm bánh mì, nhìn Thư Trùng: “Hôm nay anh rảnh, em có muốn đi dạo không?”

Thư Trùng lắc đầu, cười nói: “Xin lỗi, em không rảnh, em có hẹn rồi.”

An Khả cảm thấy trái tim lạnh lẽo, đúng là trọng sắc khinh anh!

Ăn xong, Thư Trùng định đứng dậy thì điện thoại trên bàn đổ chuông. Cô ấn nút nghe, ngọt ngào nói một tiếng Phạm Thạc, nhưng nghe được một lúc, vẻ mặt cô lại tối đi, tựa như mây mù trước cơn mưa.

An Khả thấy sắc mặt cô không đúng lắm, anh ấy không khỏi lo lắng.

Thư Trùng nặng nề nói vào điện thoại: “Được, em chuẩn bị chút rồi ở nhà đợi anh.”

Thư Trùng vừa tắt máy, An Khả đã hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Thư Trùng vừa đi lên tầng vừa nói: “Tòa nhà Hoằng Nghị có vụ án, em phải tới đó ngay.”

—

Mười phút sau, mấy xe cảnh sát đi tới phía tòa nhà. Lúc này, nơi đây đã có vô số người vây quanh, mọi người lấy điện thoại ra quay chụp, chỉ trỏ.

Người trên xe đi xuống, một nhóm cảnh sát sơ tán người dân, một nhóm đang kéo dây cảnh báo.

Thư Trùng nhìn lên đỉnh tòa nhà, dưới bầu trời âm u, một nam một nữ chấp tay hình chữ thập, quỳ trên sân thượng ở tầng cao nhất. Họ ngẩng ngốc nhìn lên trời như đang thành tâm cầu khẩn, không hề quan tâm tới chuyện xảy ra bên dưới.

Cho dù các máy trăm mét nhưng Thư Trùng vẫn nhìn rõ trên cổ hai người đó có quần một quả bom hẹn giờ, ánh sáng đỏ nháy lên

liên tục, thời gian nổ là...

Lúc này, con số màu đỏ đã dừng lại, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, một luồng nhiệt ủa ra ngoài, tiếng gào thét vang lên không dứt.

Thư Trừng cảm thấy khi ấy có người đã kéo cô vào lòng, sau đó đã đề lên người cô, che chắn cho cô. Một lúc lâu sau, cô mới từ từ ngẩng đầu lên, vừa nhìn đã chạm vào đôi mắt lo lắng của Quý Phạm Thạc: “Thư Trừng, em không sao chứ?”

Thư Trừng nhìn anh: “Em không sao, anh có sao không?”

Quý Phạm Thạc buông cô ra: “Uy lực của quả bom không lớn lắm, anh cũng không sao.”

Hai người cùng nhìn vào đám người, vẫn có mấy người gần tòa nhà không kịp di dời, trên người dính đầu máu thịt, ai cũng hoảng loạn, sợ hãi, không biết là máu của mình hay máu của người chết.

Thư Trừng nhìn cảnh tượng kinh khủng này, hiện trường đã bị quả bom quét sạch, muốn thu tập đủ thi thể sẽ khó khăn hơn nhiều.

Cô đi về phía xe cảnh sát, Quý Phạm Thạc cũng đã đi theo, anh lấy một chiếc loa trong xe ra: “Tất cả mọi người đứng im tại chỗ, không được cử động.”

Lúc này, những người đang luống cuống tay chân nghe thấy giọng Quý Phạm Thạc như tìm được ánh sáng trong con đường tối tăm. Dù sao anh cũng là cảnh sát, lời anh nói chắc chắn không sai được. Mọi người ôm theo suy nghĩ này đứng im tại chỗ, những người đang định chạy đi cũng bình tĩnh lại, ai nấy đều nhìn Quý Phạm Thạc, chờ đợi mệnh lệnh thứ hai của anh.

“Mở rộng phạm vi cảnh báo ra hai mươi mét, những người còn lại xếp hàng đi ra ngoài theo lối đi có ít vết máu nhất, nếu như có người bị thương thì chủ động nói rõ tình hình với nhân viên y tế.”

Mấy phút sau, hiện trường đã được kiểm tra qua hết, Tiểu Đặng xác nhận không có nhân viên nào bị thương.

Lúc này Cát Vân đột nhiên hét lên: “Cảnh giám Quý, đội trưởng Trần, hai người mau nhìn lên đỉnh tòa nhà đi.”

Mọi người đều nhìn lên đó, trên bức tường sơn thượng mà cặp nam nữ vừa quỳ vừa nãy đã hiện lên ba con số phát ra ánh sáng xanh lam.

Tiểu Đặng nổi da gà: “105? Đây là sao?”

Quý Phạm Thạc nhìn ba con số, trầm tư suy nghĩ: “Đi, lên tầng xem sao.”

Khi Quý Phạm Thạc đi kiểm tra hiện trường, Thư Trừng cầm túi đi thu thập xương cốt người chết.

Một tiếng sau, tại văn phòng phòng hình sự cục Công an.

Quý Phạm Thạc đứng trước bảng trắng, trên bảng dán hai bức ảnh. Bức đầu tiên là dáng vẻ cặp nam nữ chấp tay hình chữ thập, hướng lên trời cầu nguyện trước vụ nổ, bức thứ hai là ba con số 105 xuất hiện trên tường sau vụ nổ.

Quý Phạm Thạc chỉ vào bức ảnh, nói: “Hai bức ảnh này biểu đạt hai thông tin, thông tin thứ nhất là tà giáo, phán quyết, thông tin thứ hai là hung thủ không chỉ có một người. Từ hai điểm này có thể thấy có ít nhất hai hung thủ, một tên chế tạo bom, một tên viết ra dãy số đó.”

“Loại bom kiểu này chỉ có người có chuyên môn mới tạo ra được, hơn nữa biên độ của hai quả bom được khống chế rất tốt, ngoại trừ hai người kia ra, không một ai ở hiện trường bị thương, từ đó có thể thấy người làm ra quả bom này là một tay lão làng.”

“Con số màu xanh xuất hiện sau khi vụ nổ xảy ra chứng tỏ ban đầu đã có người động tay động chân vào bức tường. Điều này cho thấy có người đã dùng chất đặc biệt viết ba số 105 lên tường, sau vụ nổ, những chất này tiếp xúc với máu sẽ tạo ra phản ứng hóa học, bức tường màu trắng cũng sẽ xuất hiện ba số đó. Trong các vật phẩm hóa học gặp được máu sẽ chuyển sang màu xanh, chỉ có một chất duy nhất, đó là luminol. Luminol không có thành phẩm nên không thể mua trực tiếp được, nhất định phải được tạo ra qua nhiều chất khác, vậy nên trong số các hung thủ, có người cực kỳ am hiểu hóa học.”

“Nếu đã nói là tà giáo thì có khả năng hung thủ gây án theo nhóm, mục tiêu chúng lựa chọn người bị hại là, thứ nhất, người không muốn gia nhập vào tà giáo, thứ hai, tín đồ thành kính. Từ trạng thái cơ thể của nạn nhân trước khi chết, nạn nhân có thể là người không muốn gia nhập tà giáo, hung thủ xuất hiện như một kẻ phán quyết, để người bị hại ngẩng đầu lên trời, sám hối với bề trên, cuối cùng để họ tiếp nhận cái chết trước ánh mắt của bao người.”

Tiếp đó Quý Phạm Thạc chỉ vào bức ảnh thứ hai: “Còn về ba số 105, nếu hung thủ đã giữ nó thì có khả năng hắn đang muốn cho ai đó xem, một là một cách triệu hồi, kêu gọi, hai là ẩn ý tội ác nào đó.”

Tiểu Đặng hỏi: “Cảnh giám Quý, vậy chúng ta phải bắt đầu điều tra từ đâu? Là tà giáo hay là con số?”

Quý Phạm Thạc đáp lại: “Bắt đầu điều tra từ nạn nhân. Nếu như tra tà giáo thì trong nước có vô vàn tà giáo lớn nhỏ, có những tổ chức thậm chí còn chưa nghe tới bao giờ, như vậy sẽ rất tốn công tốn sức. Còn con số, chúng ta không thể hiểu hết được ý nghĩa ẩn sau nó, có điều tra cũng vô ích.”

“Cát Vân, cậu đưa người đi kiểm tra lại hiện trường lần nữa, Tiểu Đặng đưa người kiểm tra camera gần tòa nhà Hoàng Nghi. Mọi người vẫn tan ca như bình thường, những người cần trực ban vẫn

tiếp tục trực, người nên nghỉ thì nghỉ tiếp, nhưng trong vòng ba ngày này, không ai được đi xa, phải ở nhà đợi lệnh bất cứ lúc nào.”

Tiểu Đặng yếu ớt hỏi: “Cảnh giám Quý, như vậy có được không?”

Quý Phạm Thạc nhìn cậu ấy một cái, sau đó nhìn tất cả mọi người: “Không có manh mối thì mọi người không cần hao tâm tổn sức ở đây, các cậu là tuyến bảo vệ hàng đầu cho an ninh xã hội, nhất định phải sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào. Tôi không muốn khi cần các cậu nhất, ai cũng nhụt chí, mệt mỏi.”

Lời này rất có lý, không ai phản bác lại, mọi người lục đục rời đi, duy chỉ có Trần Hàn vẫn ngồi trên ghế.

“Chú Trần, sao chú không đi?”

Trần Hàn lo lắng: “Phạm Thạc, mặc dù mọi người đều rõ khả năng phá án của cháu, nhưng dù sao đây cũng là vụ án đầu tiên sau khi cháu nhậm chức, chú không yên tâm.”

Quý Phạm Thạc cười nhạt: “Chú Trần, việc nhậm chức cảnh giám không khiến IQ của cháu thấp đi. Chú yên tâm quay về đi, một khi có chuyện gì cháu sẽ báo Tử Khiêm báo cho chú.”

Cuối cùng Trần Hàn chỉ đành về nghỉ ngơi.

Lúc này trong văn phòng chỉ có mình Tử Khâm, anh bàn giao công việc cho cô ấy rồi đi tới phòng khám nghiệm.

Vì vẫn đang trong kỳ nghỉ nên Tôn Hoàn đã đưa mọi người tới Hàn du lịch, Lưu Hiểu Đống đưa bạn gái về quê ra mắt, hai pháp y thực tập còn lại phải một tháng nữa mới quay về, lúc này trong phòng khám nghiệm chỉ có mình Thư Trùng.

Thi thể lần này rất đặc biệt, bàn khám nghiệm cần dùng tới cũng khác với những bàn khám nghiệm lần trước. Bên trên bàn là mặt kính thủy tinh trơn bóng, bên dưới có gắn hai đèn.

Thư Trùng cẩn thận lấy xương cốt đen xì trong túi ra, đặt vào một góc của bàn khám nghiệm. Do bị nhiệt độ cao trong vụ nổ thiêu đốt nên những xương cốt này đã dính vào nhau như một đồng than.

Sau khi lấy xương cốt ra hết, Thư Trùng bắt đầu quá trình ghép thi thể. Vì có hai người bị hại, sau vụ nổ không thể phân biệt nổi đây là xương của ai, kia là thịt người nào, Thư Trùng chỉ có thể gộp xương đầu vào một chỗ. Muốn ghép được những thi thể này, chuyện đầu tiên cần làm là phân tách thi thể nam và nữ ra.

Thư Trùng vào FBI ba năm, trong ba năm này cô đã giải phẫu vô số người chết, cũng từng được điều tới nông trường thi thể học tập, nhờ vào kinh nghiệm tích lũy được trong mấy năm nay, cộng thêm khả năng ghi nhớ siêu phàm của cô, cô đã luyện được kỹ năng phân biệt giới tính qua xương người rất đỉnh.

Khi Quý Phạm Thạc đi vào, anh đã thấy Thư Trùng đang cúi đầu vào xử lý thi thể.

Nghe thấy tiếng động, Thư Trùng ngẩng đầu lên, mỉm cười rồi mấp máy môi với Quý Phạm Thạc. Quý Phạm Thạc ngồi lên sofa, anh hiểu ý của cô: Công việc hơi nhiều, nếu anh quyết định đợi thì phải chuẩn bị trước tâm lý.

Quý Phạm Thạc cười đáp lại, Thư Trùng thấy vậy thì tiếp tục cúi đầu làm việc.

Chương 31: Chương 31: Con số

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khi gần tới giờ ăn trưa, Thư Trừng vẫn chưa có ý rời khỏi phòng khám nghiệm, có khi chính cô cũng không nhận ra đã tới lúc ăn trưa.

Quý Phạm Thạc đứng bên ngoài nhìn, lo lắng không thôi, nhưng anh lại không nỡ đi vào làm phiền cô.

Vừa nãy Tử Khâm gọi điện tới, hỏi anh có cần cô ấy đặt hai suất cơm cho anh và Thư Trừng không. Một người mắc chứng sạch sẽ như Quý Phạm Thạc nghe tới đồ ăn nhanh là từ chối ngay, vậy nên bây giờ anh muốn kéo Thư Trừng ra ngoài ăn cơm, nhưng Thư Trừng lại không định dừng công việc lại.

Hết cách, Quý Phạm Thạc chỉ đành lặng lẽ đứng ngoài nhìn cô.

Thời gian dần trôi, Quý Phạm Thạc nghỉ ngơi trên sofa một lúc, khi tỉnh lại đã là bốn rưỡi chiều.

Anh nhìn vào trong phòng khám nghiệm, hai bộ thi thể của nạn nhân đã dần hiện lên trên bàn khám nghiệm, nhưng cơ thể họ vẫn còn thiếu một vài chỗ.

Quý Phạm Thạc nhìn đồng xương đen trên bàn, đồng xương đó đã vơi đi nhiều. Quý Phạm Thạc nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn đợi Thư Trừng làm xong hết rồi kéo cô đi ăn cơm.

Hai tiếng sau, đồng xương đã được xử lý xong hết, hai thi thể trên bàn khám nghiệm không thiếu tay thì thiếu chân. Thư Trừng quay lưng vào Quý Phạm Thạc như đang suy nghĩ gì đó.

Quý Phạm Thạc nhìn đồng hồ, đã gần bảy giờ tối rồi, hôm nay Thư Trừng chỉ ăn mỗi bữa sáng, sau đó đã đứng cả ngày như vậy,

một miếng nước cũng không uống, đi vệ sinh cũng không, nếu cứ như vậy cơ thể cô sẽ không trụ nổi.

Anh quả quyết đẩy cửa phòng khám nghiệm ra, cánh tay to lớn ôm lấy eo Thư Trùng từ phía sau, giọng nói quyến rũ vang lên bên tai cô: “Em cứ nghiên cứu xác chết mãi thế làm gì, anh không để ý việc em nghiên cứu anh đâu.”

Khóe môi Thư Trùng cong lên: “Ở đây bẩn lắm, anh mau ra ngoài đi.”

Quý Phạm Thạc không buông cô ra, một người đàn ông như anh lại đang làm nũng như một đứa trẻ: “Em ra ngoài ăn với anh thì anh đi.”

Thư Trùng nghĩ một lúc, chồng tương lai vẫn quan trọng hơn công việc, thế là cô quyết định tháo găng tay ra.

Quý Phạm Thạc chọn nhà hàng hải sản lần trước đã tới với Thư Trùng. Vừa ngồi vào bàn, anh đã bảo nhân viên cho một bát trứng gà hầm táo đỏ, những món khác đều là món Thư Trùng thích ăn.

Nhìn một bàn toàn món mình thích, Thư Trùng vô cùng cảm động: “Đây toàn là món em thích ăn, vậy anh ăn gì?”

Quý Phạm Thạc mỉm cười dịu dàng: “Ăn đồ em thích ăn.”

Thư Trùng cảm động rơm nước mắt, là một người phụ nữ, không gì quan trọng hơn sự quan tâm, săn sóc của người đàn ông dành cho mình. Có được người chồng như vậy, cô còn cầu mong gì nữa?

Quý Phạm Thạc thấy cô bật khóc, anh không khỏi lo lắng: “Thư Trùng, em sao thế?”

Thư Trùng cười lắc đầu: “Em không sao, chỉ là từ trước tới giờ ngoại trừ nhà cậu mợ ra, không ai đối xử với em tốt như vậy cả, em không biết nên báo đáp anh sao hết.”

Quý Phạm Thạc xoa đầu cô, hành động này như đã trở thành thói quen của anh. Cô cũng đã quen được anh xoa đầu, trong mắt toàn vẻ cưng chiều.

“Nếu thật sự muốn báo đáp anh thì sau khi vụ án này kết thúc, chúng ta kết hôn em nhé?”

Thư Trừng cười ngại ngùng: “Cố gắng phá án thôi.”

Từ trước tới giờ toàn bên nữ ép bên nam kết hôn, nếu là bảy năm trước, khi Quý Phạm Thạc vẫn còn là một chàng thiếu niên, số con gái yêu thầm anh xếp đầy một lớp, khi đó có đánh chết anh cũng không ngờ bảy năm sau mình lại đi giục một cô gái bé hơn mình bốn tuổi kết hôn.

Cách biệt bốn tuổi có nghĩa là khi Thư Trừng vừa cất tiếng khóc chào đời, Quý Phạm Thạc đã đeo balo, chải đầu tóc gọn gàng tới nhà trẻ được hai năm, cũng được coi như là đại ca mầm non rồi.

Ăn xong bữa tối, hai người quay về phòng khám nghiệm. Thư Trừng đã không trông mong tối nay có thể về nhà được nữa, cô gọi cho An Khả một cuộc rồi quay người vùi đầu vào phòng khám nghiệm.

Do Hiểu Đống không có ở đây, không ai giúp cô viết báo cáo khám nghiệm, Quý Phạm Thạc đã chủ động mặc đồ bảo hộ vào, cầm bút đứng ở một đầu bàn khám nghiệm, lặng lẽ viết báo cáo cho Thư Trừng.

Chín giờ tối, Thư Trừng viết xong báo cáo chi tiết, cô vừa đi ra khỏi phòng khám nghiệm thì thấy Quý Phạm Thạc đứng hút thuốc ở cửa.

Thảo nào vừa đưa báo cáo sơ bộ cho cô đã không thấy anh đâu, thì ra anh đang trốn ở ngoài hút thuốc.

Nhưng sao anh lại đột nhiên hút thuốc? Trong đầu Thư Trùng hiện lên suy nghĩ này, nhưng cô cũng không nói ra.

Quý Phạm Thạc thấy dáng vẻ kinh ngạc của cô, anh chủ động nói: “Lần đầu tiên em thấy anh hút thuốc nhỉ?”

Thư Trùng gật đầu, hai người vừa nói chuyện vừa đi tới bãi đỗ xe.

“Anh cảm thấy vụ án này mới chỉ là khởi đầu, hung thủ đã chuẩn bị bữa tiệc lớn hơn đợi chúng ta.”

“Hung thủ này đang khiêu khích chúng ta sao?”

“Cũng có thể là vậy. Hắn chọn gây án vào ngày Quốc Khánh, lại còn dùng cách thức giết người ngông cuồng như vậy, ít nhiều hẳn cũng có tâm lý phản xã hội.”

“Vậy rốt cuộc 105 có nghĩa là gì?”

“Tạm thời anh cũng chưa nghĩ ra.”

Đi được một lúc, Quý Phạm Thạc nắm lấy tay Thư Trùng: “Em sợ không?”

Thư Trùng cười rạng rỡ, mắt sáng như ánh sao, vẻ mặt kiên định: “Không sợ, anh từng nói mọi chuyện đều có anh rồi mà.”

Quý Phạm Thạc đột nhiên kéo cô vào lòng, giọng nói trầm thấp tựa như màn đêm tĩnh lặng: “Tối nay em tới chỗ anh được không?”

Thư Trùng khẽ gật đầu.

Tối đó, trong một căn phòng tại nhà cũ, mọi thứ trở nên quay cuồng.

Sáng hôm sau, Thư Trùng mặc áo sơ mi của Quý Phạm Thạc, cô dụi mắt, đi ra khỏi phòng khách thì thấy Quý Phạm Thạc đang vui vẻ

đứng nấu trước kệ bếp.

Thấy Thư Trùng đi tới, Quý Phạm Thạc nhìn về phía cô, chiếc áo sơ mi rộng rãi khiến cô chột quẹo rũ tới lạ thường, cổ áo đã được mở hai cúc, vừa hay để lộ bầu ngực lấp ló.

Yết hầu Quý Phạm Thạc di chuyển lên xuống, có một cảm giác nóng rực đang dần bùng cháy trong anh.

Tối qua Thư Trùng bị Quý Phạm Thạc hành hạ tới nửa đêm, khiến một người vốn đã ngủ là ngủ tới quên trời quên đất như cô dậy được vào đúng bảy giờ sáng thì đúng là kỳ tích.

Cô đứng tại chỗ, dụi mắt một lúc, cuối cùng mới tỉnh táo đôi chút. Cô nghe thấy giọng nói mê hoặc của Quý Phạm Thạc: “Thư Trùng, sáng sớm em đã ăn mặc gợi cảm thế kia là do tối qua anh chưa khiến em no sao?”

Thư Trùng sững sờ, nhìn quần áo trên người mình, cô đột nhiên nhớ ra sau khi tắm rửa xong, Quý Phạm Thạc đã lấy áo này mặc cho cô, ngay cả cúc cũng do anh cài. Khi đó cô quá mệt, không bận tâm tới mấy chuyện này, giờ mới nhìn rõ được áo trên người là áo của anh.

Rõ ràng trong tủ có quần áo của Quý Cẩm, cũng có đồ cô để lại lúc trước, nhưng Quý Phạm Thạc lại lấy áo của anh, chắc chắn người này cố tình.

Bị Quý Phạm Thạc trêu chọc, Thư Trùng bỏ lại một câu “em đi thay quần áo” rồi vội chui vào phòng ngủ.

Quý Phạm Thạc mỉm cười nhìn cô đóng cửa lại.

Ăn xong bữa sáng, trên đường tới cục Công an, Thư Trùng gọi điện cho Hoàng Tử Khâm đang trực ở văn phòng, bảo cô ấy báo mọi người tới họp gấp trước 8h30.

Khi Quý Phạm Thạc và Thư Trường tới nơi, mọi người đã có mặt đầy đủ.

Thư Trường đứng trước bảng trắng, công bố báo cáo khám nghiệm tử thi hôm qua: “Vì vết máu của nạn nhân ở hiện trường rất ít, da thịt lại bị cháy đen, máu lẫn trong sỏi màu xanh và luminol không thể làm đối chiếu ADN được, tôi chỉ có thể khám nghiệm kỹ hơn với xương còn sót lại của người bị hại.”

“Người bị hại giới tính nữ có độ tuổi từ 30-35, cao khoảng một mét sáu, tay trái đã bị nổ tung, trên vai có tiền sử của các chứng bệnh như viêm hố chậu, bệnh phổi nghề nghiệp*, tính chất công việc có liên quan tới may vá trong xưởng quần áo.”

*Là các chứng bệnh phổi liên quan tới nghề nghiệp hoặc tính chất công việc.

“Nạn nhân nam khoảng 38-42 tuổi, cao một mét bảy, chân phải bị nổ tung, chân trái cong tới biến dạng, có tiền sử bệnh viêm đường tiết niệu, cũng có chứng bệnh phổi nghề nghiệp, tính chất công việc liên quan tới là ủi quần áo trong nhà xưởng. Hai người này có thể là vợ chồng, cũng có thể là đồng nghiệp.”

Tiểu Đặng tiếp lời: “Hôm qua khi chúng tôi kiểm tra camera không thấy bất kỳ nhân vật khả nghi nào, nhưng trong máy giám sát ở cửa sau tòa nhà Hoàng Nghi có bóng dáng của hai người bị hại.” Khi Tiểu Đặng nói, một nhân viên cùng nhóm đã chiếu ảnh hai người bị hại trong camera lên máy chiếu.

Trong camera, đồng tử của hai nạn nhân đều giãn ra, vẻ mặt ngờ nghệch, nhưng cổ họ lại không có bom.

Tiểu Đặng nói tiếp: “Thời gian camera quay được hai nạn nhân là 9h38 phút sáng, thời gian xảy ra vụ nổ là 9h45, tức là khi đó hung thủ đã trốn trong tòa nhà, chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, chỉ đợi nạn nhân tới đeo bom lên, sau đó sai khiến họ quỳ trên sân thượng, cuối cùng là đợi chúng ta tới rồi cho bom nổ.”

Trần Hàn suy nghĩ rồi nói: “Nếu nói vậy thì hai nạn nhân này là người hung thủ giết cho chúng ta xem?”

Quý Phạm Thạc gật đầu: “Cũng có thể là giết cho ai đó trong số chúng ta xem, nếu không con số màu xanh sẽ trở nên vô nghĩa.”

Nghe vậy mọi người quay sang nhìn nhau.

“Nhưng...” Quý Phạm Thạc bổ sung: “Nếu ai đó không hiểu được để đáp lại hung thủ, vậy chắc chắn hung thủ sẽ tiếp tục gây án.”

Văn phòng tĩnh lặng như tờ.

Bỗng nhiên Quý Phạm Thạc đứng dậy, phá vỡ sự yên lặng quý giá này: “Tử Khâm, cô điều tra những người mất tích gần đây, xem có thông tin về hai nạn nhân này không. Tiểu Đặng, cậu đưa người đi điều tra tất cả các xưởng quần áo trong khu vực thuộc tòa nhà Hoàng Nghi, cầm theo ảnh của nạn nhân, đi tìm người phụ trách bộ phận nhân sự. Cát Vân, cả nhóm các cậu ở lại văn phòng đợi lệnh, rất có khả năng hung thủ sẽ tiến hành lần phạm tội thứ hai, chúng ta phải tới hiện trường kịp lúc.”

Sau khi phân công nhiệm vụ xong, văn phòng trống đi hơn nửa.

Thư Trường lặng lẽ nhìn bàn làm việc của mình, trong lòng văng vẳng lại lời Quý Phạm Thạc từng nói: “Cũng có thể là giết cho ai đó trong số chúng ta xem, nếu không con số màu xanh sẽ trở nên vô nghĩa.”

Trong đầu cô chợt hiện lên vụ nổ 13 năm trước, cũng có bom dán trên cổ nạn nhân, cũng có chữ trên tường, liệu hai vụ án này có liên quan gì tới nhau không? Hung thủ của vụ án này có phải kẻ thù của cô không?

Sắc mặt Thư Trường trở nên khó coi, cô bực bội cầm bút vẽ linh tinh vào giấy, tốc độ tay ngày càng nhanh hơn.

“Em đừng nghĩ linh tinh.” Khi giọng nói trầm ấm của người đàn ông vang lên, một bàn tay cũng chạm vào đầu Thư Trùng.

Không cần nghĩ cũng biết là Quý Phạm Thạc, cũng chỉ có giọng anh mới có thể khiến cô yên tâm ngay lập tức.

Thư Trùng dừng lại, cô quay đầu, gắng gượng mỉm cười: “Anh tới phòng khám nghiệm với em một chuyến được không?”

Quý Phạm Thạc gật đầu, Thư Trùng bỏ bút ra, đứng dậy rời đi với Quý Phạm Thạc.

Cô và anh không hề phát giác ra, cô đã viết ba số 105 vào giấy, bên dưới đó là dòng chữ: Cogito ergo sum.

Sau khi hai người rời đi, cửa văn phòng Quý Phạm Thạc bị đẩy ra, Trần Hàn nhìn tờ giấy Thư Trùng vừa viết, khóe mắt ông giật liên tục, lập tức nhét tờ giấy đó vào túi quần, rồi rời đi như không có việc gì.

Chương 32: Chương 32: Mất tích

Tải ebook: dtv-ebook.com

Do thời gian xảy ra vụ nổ ở tòa nhà Hoàng Nghi khá đặc biệt, ảnh hưởng lại lớn nên hai ngày nay khắp các kênh, báo đài đều đưa tin về vụ án này.

Cậu mợ thích xem tin tức nhất đã nhìn thấy Thư Trùng mặc áo blouse trắng ở hiện trường vụ án, còn có cả Quý Phạm Thạc đang chỉ đạo bên trong.

Chuyện Thư Trùng làm pháp y cho cảnh sát không giấu nổi nữa, cộng thêm việc trước đó Quý Phạm Thạc và Thư Trùng bắt tay nói dối cậu mợ rằng anh là tổng giám đốc công ty của bố ở thành phố C, tất cả mọi chuyện đều bị vạch trần ngay lập tức.

Mợ tức tới không nói được gì, cậu đen mặt hỏi An Khả: “Có phải con biết chuyện này lâu rồi không?”

An Khả gật đầu, nghiêm túc nói: “Bố mẹ, con không muốn hai người vì chuyện này mà phủ nhận tất cả những gì Thư Trùng đã làm, thậm chí chia rẽ đôi uyên ương họ. Chuyện 13 năm trước đã giày vò Thư Trùng thế nào em ấy là người hiểu rõ nhất, cho dù là người thân nhất của em ấy, chúng ta cũng không thể cảm nhận hết cảm giác đó được. Em ấy họ Thư, không phải họ Long, cũng không phải họ Thẩm, người chết vào 13 năm trước là người của nhà họ Trùng, thứ em ấy gánh trên vai là hơn mười mạng người chết không rõ lý do, những người đó đều là người thân của em ấy. Sao chúng ta có thể nhẫn tâm bảo em ấy coi như không biết gì được?”

“Thư Trùng đã dựa vào chính mình để đi tới hiện giờ, em ấy chọn pháp y có gì sai? Em ấy tự cố gắng để tới Mỹ du học, cũng dựa vào năng lực của mình để thành công trở thành pháp y của FBI, thậm chí bây giờ em ấy đã trở thành pháp y của cục Công an, từ đầu tới cuối

chúng ta không giúp được gì cả. Thư Trùng chưa bao giờ cầu xin chúng ta điều gì, bố, hôm nay con cầu xin bố thay em ấy, bố mẹ hãy coi như chưa nhìn thấy gì hết, để chuyện này trôi qua đi.”

Mợ ghen ngào: “Mẹ không trách hai đứa lừa mẹ, nhưng cảnh sát và pháp y quá nguy hiểm.”

Cậu vỗ vai mợ, tỏ ý để bà điều chỉnh lại cảm xúc, đừng quá kích động. Sau đó ông nhìn An Khả bằng ánh mắt sáng ngời: “Đây là những giờ con muốn nói sao?”

An Khả gật đầu, trong lòng có dự cảm chẳng lành.

“Thì ra con bé còn vào được FBI, đúng là khiến nhà chúng ta nở mày nở mặt.” Vẻ mặt căng thẳng của cậu dần giãn ra: “Vậy Phạm Thạc thì sao? Bố thấy cậu ấy chỉ đạo mọi người ở hiện trường, cậu ấy làm gì?”

Cho dù không biết bố mình hỏi mấy câu này là có ý gì, nhưng khi thấy ông mỉm cười, An Khả biết chuyện này vẫn còn cứu chữa được.

Anh nói: “Trước đây Phạm Thạc là giáo sư tâm lý tội phạm của cục Bí mật 6 nước Anh, sau khi về nước cậu ấy đã mở một văn phòng thám tử tư, mấy ngày trước đã nhận chức cảnh giám cấp 1.”

Cậu vỗ mạnh lên sofa, khiến An Khả và mợ giật mình, tiếp đó ông cười nói: “Được đấy, mắt nhìn của Thư Trùng đúng là quá tốt, không ngờ Phạm Thạc còn trẻ mà đã là giáo sư, cũng chỉ có người đàn ông như vậy mới xứng với Thư Trùng nhà mình.”

Mợ nghe vậy vội khoác tay chồng: “Ông nói linh tinh gì thế, ông còn không khuyên Thư Trùng hả, con bé làm nghề này nguy hiểm lắm.”

Thấy bố đã hồi tâm chuyển ý, An Khả ra sức khuyên mẹ: “Mẹ, mẹ nghĩ nhiều rồi. Thư Trùng làm pháp y, không cần ra tay bắt kẻ xấu, cô ấy chỉ cần phụ trách kiểm tra thi thể thôi.”

Mợ nghe thấy hai chữ thi thể, mặt tối sầm lại: “Cái gì? Kiểm tra thi thể? Một cô gái trẻ tuổi như nó ngày nào cũng ở bên thi thể, sau này lấy chồng kiểu gì?”

An Khả nhìn vào tivi, bóng dáng Quý Phạm Thạc lướt qua camera: “Không phải tìm được rồi sao? Hơn nữa người ta còn có Judo 10 đẳng, tuyệt đối có thể bảo vệ con gái cưng của mẹ.”

Cậu ngồi cạnh mợ, vỗ vào tay bà: “Phạm Thạc là chàng trai tốt, bà cũng đừng lo lắng, Thư Trùng đã trải qua bao chuyện chúng ta không biết như thế, con bé cũng không phải cô bé 13 năm trước nữa rồi. Con cháu tự có phúc của con cháu, để chúng đi đi.” Nói xong, cậu lấy điện thoại ra, gọi cho Thư Trùng.

Lúc này Quý Phạm Thạc cũng vừa khởi động xe, chuẩn bị đưa Thư Trùng về nhà.

Vừa thắt dây an toàn xong thì Thư Trùng nhận được điện thoại của cậu: “Alo, cậu ạ.”

“Thư Trùng, cháu và Phạm Thạc đều là những đứa trẻ xuất sắc, cậu và mợ vừa xem tin tức về vụ án ở Hoàng Nghi, nguy hiểm quá, hai đứa phải cẩn thận đấy. Còn nữa, cho dù có khó khăn đến mấy, hai đứa cũng phải bắt được hung thủ, đòi lại công bằng cho người nhà của nạn nhân.”

Nói xong, cậu chủ động tắt điện thoại.

Điện thoại phát ra tiếng tút tút, Thư Trùng vẫn chưa hoàn hồn lại. Lúc này trong lòng cô bộn bề bao cảm xúc, tại sao cậu mợ lại biết công việc của họ? Cậu mợ không trách cô đã lừa họ sao? Sao họ lại đột nhiên ủng hộ cô làm nghề này?

Thấy dáng vẻ ngơ như khúc gỗ của Thư Trùng, Quý Phạm Thạc khua tay trước mặt cô: “Em sao thế? Có chuyện gì sao?”

Thư Trùng hoang mang: “Cậu bảo chúng ta cẩn thận, phải bắt được hung thủ.”

Quý Phạm Thạc đột nhiên nhớ tới máy quay ở hiện trường hôm qua: “Họ xem tin tức rồi.”

Thư Trùng bừng tỉnh, cô quên mất bây giờ truyền thông chính là một cái loa phát thanh cỡ lớn.

Anh xoa đầu cô: “Được rồi, đừng nghĩ ngợi linh tinh nữa, họ ủng hộ không phải em sẽ ổn hơn sao? Anh đưa em về nhà.”

Thư Trùng nắm lấy tay anh: “Em muốn về nhà của chúng ta.”

—

Vì vụ án ở Hoằng Nghị đang trong giai đoạn điều tra gấp rút nên mấy ngày nay Thư Trùng luôn viện cớ tăng ca với An Khả, thực tế là cô tới nhà Quý Phạm Thạc ở, nói đúng hơn là nhà chung của họ sau khi kết hôn.

Mặc dù trước đó bố mẹ Quý đã chuẩn bị một căn biệt thự ven hồ cho hai người, nhưng họ đều không hên cùng từ chối. Tuy căn nhà này hơi cũ nhưng hai người đã quen với nó, quen với sự yên tĩnh ở đây, quen với sự rộng rãi ở đây, quen với hoa cỏ trong vườn, cũng quen với việc sau bữa tối, hai người sẽ nắm tay nhau ra bờ sông đi dạo.

Bố mẹ Quý thấy con dâu tương lai kiên quyết không cần biệt thự, hai ông bà cũng không ép nữa.

Khi tỉnh dậy vào buổi sáng, Thư Trùng vẫn thấy gối bên cạnh trống như mọi khi, thay vào đó là tiếng leng keng trong nhà bếp.

Quý Phạm Thạc nấu mì, Thư Trùng đi rót nước tương, lấy dưa. Ăn xong bữa sáng, Thư Trùng quay vào phòng thay quần áo, vừa

vào trong đã thấy Quý Phạm Thạc ngồi bên giường nghe điện thoại, sắc mặt ngày càng kém.

Khi cuộc gọi đã kết thúc, Thư Trừng lên tiếng: “Sao thế?”

Quý Phạm Thạc vừa vội vã thay quần áo vừa nói: “Mấy người bạn từ Mỹ tới thành phố C của Quý Cẩn mất tích rồi.”

Thư Trừng rùng mình, cũng lập tức thay quần áo, tới sân bay với Quý Phạm Thạc.

—

Khi hai người tới sân bay, họ đã thấy Quý Cẩn lo lắng, thất thần trong sảnh chờ.

Thấy Quý Phạm Thạc và Thư Trừng, Quý Cẩn lập tức nghẹn ngào hỏi: “Anh, chị dâu, em phải làm sao giờ?”

Thư Trừng kéo tay cô ấy, an ủi: “Quý Cẩn, em đừng lo, nói rõ mọi chuyện ra đã.”

Dường như sợ sẽ ảnh hưởng tới cảm xúc của Quý Cẩn nên về mặt Quý Phạm Thạc cũng dịu dàng nhất có thể: “Quý Cẩn, có mấy người bạn của em bay tới đây? Mất tích bao lâu rồi?”

Quý Cẩn vội đáp: “5 người, họ bay từ sân bay Los Angeles, vốn dĩ 6h35 sáng nay sẽ hạ cánh tại đây, nhưng giờ sắp 8h rồi em vẫn không thấy họ đâu, cũng không gọi được cho cả năm người họ.” Quý Cẩn càng nói càng không dám nghĩ, nước mắt cứ thế lăn dài: “Anh, chúng ta báo cảnh sát đi.”

Quý Phạm Thạc nhíu mày: “Không được, chưa mất tích quá hai tư tiếng, bên trên sẽ không cho phép lập hồ sơ thụ lý.” Anh hỏi: “Chuyến bay họ ngồi là bao nhiêu?”

Quý Cẩn lập tức mở khóa màn hình điện thoại, lục tìm thông tin: “DM199731.”

Quý Phạm Thạc cầm lấy điện thoại của Quý Cẩn, đi tới quầy dịch vụ của sân bay.

“Chào anh, xin hỏi anh cần giúp đỡ gì?” Nhân viên cười ngọt ngào hỏi.

Quý Phạm Thạc lấy giấy phép hành nghề ra, sau đó để thông tin chuyến bay trước mặt nhân viên: “Tôi muốn kiểm tra camera giám sát từng góc ngách của sân bay sau khi chuyến bay này hạ cánh.”

Nhân viên vừa thấy thẻ cảnh sát, lập tức nói với ba người Quý Phạm Thạc: “Thưa anh, mời các anh đi theo tôi.”

Nhân viên đưa mấy người vào thang máy, sau khi đi qua đại sảnh tấp nập người, rẽ bảy, tám lần, cuối cùng họ đã tới phòng giám sát.

Trong phòng giám sát có hơn hai mươi máy tính, mỗi một máy đều đang hiện cảnh trong camera.

Nhân viên nói rõ tình hình với thanh niên đứng đầu trong phòng giám sát, người đàn ông đó cười với Quý Phạm Thạc: “Chào anh, anh cần chúng tôi phối hợp thế nào?”

Quý Phạm Thạc nói thẳng: “Tôi cần camera ở lối ra của chuyến bay DM199731 lúc 6h35 và các camera ở chỗ khác tại sân bay sau 6h35.”

Người đàn ông gật đầu: “Anh đợi chút.”

Quý Phạm Thạc nhìn Quý Cẩn: “Quý Cẩn, em tới xác nhận người đi.”

Quý Cẩn nghẹn ngào đi lên trước.

Người đàn ông chuyển tới cảnh ở lối ra, Quý Cẩn vừa nhìn đã nhận ra năm người bạn của mình, cô ấy kích động chỉ vào màn hình: “Anh, là họ, chính là họ, họ xuống máy bay rồi.”

Quý Phạm Thạc nhìn chỗ cô ấy chỉ, có hai cô gái là người châu Á, ba người là người châu Âu, ai cũng cao ráo, mỉm cười rạng rỡ.

Khi thấy năm cô gái biến mất khỏi màn hình, người thanh niên lập tức đổi cảnh khác, lần này cảnh hiện ra là đại sảnh sau lối ra sân bay, năm cô gái lẫn vào dòng người, họ không rời đi ngay mà đi sang bên trái.

Quý Phạm Thạc hỏi: “Bên đó là ở đâu?”

Người thanh niên đáp: “Nhà vệ sinh.”

“Camera trước nhà vệ sinh đâu?”

Người thanh niên lập tức chuyển sang camera bên đó, năm cô gái đi vào trong thì không thấy đi ra nữa.

Mấy phút sau, Quý Cẩn bất an nói: “Họ sao vậy? Sao vẫn chưa ra ngoài?”

Quý Phạm Thạc: “Có thể xem bên trong được không?”

Người thanh niên đáp một tiếng “được” rồi lập tức đi làm theo.

Chương 33: Chương 33: Tấn công

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cảnh chuyển tới hơn nửa tiếng sau, cuối cùng năm cô gái cũng xuất hiện ở camera ngoài nhà vệ sinh, nhưng trạng thái tinh thần của họ đã hoàn toàn khác so với lúc trước.

Năm cô gái đi thành hàng trong đại sảnh, đi trước là hai cô gái châu Á, phía sau là ba cô gái châu Âu. Năm người đi rất chậm, dáng vẻ ngờ nghệch, không hề để ý tới người đi lại bên cạnh. Sau đó có người bất cẩn va vào một trong năm người họ, cô gái đó chỉ run lên một cái, vẻ mặt vẫn không có gì thay đổi.

Thư Trường càng nhìn càng cảm thấy bất thường: “Phạm Thạc, năm người này...”

Nghĩ tới Quý Cẩn còn ở bên, vì không để cô ấy lo lắng, Thư Trường không nói ra hết.

Quý Phạm Thạc hiểu ý cô: “Đúng vậy, dáng vẻ của họ y như nhau.”

Quý Cẩn không hiểu gì: “Anh, chị dâu, hai người nói gì vậy? Gì mà y như nhau?”

Thấy năm cô gái đi ra khỏi đại sảnh, Quý Phạm Thạc lập tức nói: “Đổi sang camera bên ngoài sân bay.”

Người thanh niên vẫn làm theo, camera số 1 bên ngoài sân bay không quay được ảnh năm cô gái, camera số 2 cũng không có, số 3 và 4 đều như vậy, tới tận khi kiểm tra hết hai mươi lăm camera bên ngoài vẫn không có cái nào quay được cảnh năm người rời khỏi sân bay.

Quý Cẩn thấy vậy lập tức vui vẻ hơn nhiều: “Anh, có phải điều này chứng tỏ họ vẫn chưa rời khỏi sân bay không?”

Quý Phạm Thạc không trả lời mà hỏi người thanh niên: “Có phải đường rời khỏi sân bay vẫn chưa lắp camera không?”

Người đàn ông nghĩ một lúc rồi nói một cách chắc nịch: “Có một đường, nhưng là đường hầm dưới lòng đất. Hai năm trước vì đề phòng mấy chuyện khủng bố nên con đường đó đã được tu sửa, không gặp phải chuyện đặc biệt thì con đường đó thường sẽ bị khóa lại.”

“Ai cầm chìa khóa?” Quý Phạm Thạc hỏi.

Người đàn ông thấy sắc mặt Quý Phạm Thạc không ổn lắm, lắp bắp nói: “Tôi, tôi cầm.”

“Bây giờ anh đưa chúng tôi tới đường đó ngay.”

Người đàn ông không nói nhiều, lấy một chùm chìa khóa trong túi ra, đứng dậy, đi trước dẫn đường.

Đường hầm khẩn cấp nằm ở đầu một căn phòng kín trong sân bay, nơi đó nằm ở góc khuất nên bình thường rất ít người đi bên này, do vậy cũng khó bị phát hiện.

Người đàn ông lấy chìa khóa ra, chuẩn bị mở cửa phòng, khoảnh khắc cắm chìa khóa vào ổ, anh ấy lại thấy cửa chỉ khép hờ. Anh ấy không khỏi lo lắng, lập tức chạy vào phòng kiểm tra tình hình, lúc đi vào, hai mắt anh ấy đã trống rỗng.

Dưới ánh đèn mờ ảo, hai cánh cửa sắt ở hầm khẩn cấp đã được mở tung, con đường trong hầm đen xì như lối đi tới thế giới khác.

Quý Phạm Thạc đi lên trước, sờ cánh cửa bên cạnh, kiểm tra qua tình hình: “Nó đã bị người ta dùng hàn điện phá khóa.” Anh quay sang nhìn người đàn ông: “Con đường này thông tới đâu?”

Người đàn ông nói: “Lối vào chỉ có một cái này, nhưng có tới tận tám lối ra.”

Quý Phạm Thạc lấy điện thoại ra: “Alo, Tiểu Đặng...” Anh mới nói được một nửa, người bên kia đã cắt ngang.

“Cảnh giám Quý, chúng tôi đã điều tra thông tin của hai nạn nhân rồi, nhưng...”

“Tôi biết, không tra ra được.” Lần này tới lượt Quý Phạm Thạc ngắt lời: “Tạm thời đừng quan tâm tới họ nữa, cậu đưa người của nhóm cậu tới sân bay Bách Hoa đi.”

Tiểu Đặng nghe ra sự lo lắng trong giọng nói Quý Phạm Thạc, cậu ấy không hỏi gì, quả quyết nói: “Rõ.”

Quý Phạm Thạc nói với người đàn ông: “Anh ra ngoài sân bay đợi nhóm cảnh sát sắp tới, sau đó đưa họ tới đây.”

Biết cảnh sát đang phá án, người đàn ông không dám chậm trễ, lập tức đáp lại rồi chạy đi ngay.

Quý Cẩn càng ngày càng cảm thấy chuyện này không đơn giản, cô ấy vô cùng lo lắng, tới nỗi nước mắt suýt trào ra: “Anh, có phải họ xảy ra chuyện rồi không? Anh, có phải anh biết gì không?” Quý Cẩn lắc cánh tay Quý Phạm Thạc, Quý Phạm Thạc lại nhú mày, mím môi, dường như không định nói gì.

Thư Trường thấy vậy bèn kéo Quý Cẩn sang an ủi: “Quý Cẩn, em tin anh trai em đi, mất tích không thấy đâu chưa chắc sẽ gặp chuyện xấu, em đừng suy nghĩ linh tinh.”

Quý Cẩn ghen ngào: “Chị dâu, cửa ở đây bị phá rồi, chắc chắn họ đã bị người ta bắt cóc.”

“Nếu là bắt cóc thật thì kiểu gì cũng có người gọi cho em rồi đưa ra yêu cầu, dù sao ở thành phố C em cũng là người bạn duy nhất

của họ. Em ấy, đừng nghĩ ngợi nhiều nữa.” Mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng Thư Trừng cũng lo lắng không kém gì: “Nếu thật sự là bắt cóc thì tốt rồi, chỉ sợ...”

Trong lúc an ủi Quý Cẩn, Thư Trừng lặng lẽ nhìn Quý Phạm Thạc, vừa hay anh cũng quay sang nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt ai cũng nghiêm trọng.

Một lúc sau, người đàn ông đưa mấy người Tiểu Đặng tới. Quý Phạm Thạc kể đại khái mọi chuyện cho họ rồi phân công nhiệm vụ: “Đường hầm này có tám lối ra, sáu thành viên cộng thêm Tiểu Đặng và tôi vừa hay đủ mỗi người phụ trách một lối, một khi phát hiện ra điều gì bất thường, phải lập tức báo lại để được hỗ trợ.” Vừa dứt lời, mỗi người đã cầm đèn pin đi vào đường hầm.

“Phạm Thạc.” Thấy Quý Phạm Thạc sắp đi vào đường hầm tối đen, Thư Trừng vội gọi anh lại, lo lắng nói: “Cẩn thận đấy.”

Quý Phạm Thạc mỉm cười: “Ở đây đợi anh là được.”

Thư Trừng gật đầu, Quý Phạm Thạc quay người đi vào trong.

Trong đường hầm rất âm u, tăm tối, mặc dù đường hầm này rất rộng nhưng độ cao lại khá giới hạn, khiến người ta có cảm giác bí bách, trong không khí nồng mùi ẩm mốc, thi thoảng còn có thể nghe thấy tiếng chít chít bên tường.

Đi được một lúc đã có người phát hiện ra một lối ra, người đó báo lại một tiếng rồi đi vào bên trong.

Càng đi xuống dưới, số người đi ra đường lối ra càng nhiều hơn, người trong đường hầm dần ít đi. Cuối cùng chỉ còn một mình Quý Phạm Thạc đi vào lối ra cuối cùng.

Lối ra hẹp bằng một nửa đường hầm, cho dù có đèn pin soi đường thì đầu lối ra vẫn tối đen, không biết thông ra đâu.

Quý Phạm Thạc đi được hơn mười phút, lúc đi vào một lối rẽ, đèn pin đột nhiên bị người ta đá bay, tiếng lộp cộp vang lên, đèn bay vào vách tường cách anh một mét, sau đó một cơn gió ủa tới.

Quý Phạm Thạc bất ngờ, cơ thể lùi về sau theo quán tính, nhẹ nhàng tránh được đòn tấn công của người trong bóng tối.

Không có đèn pin, Quý Phạm Thạc không nhìn rõ người tấn công anh trông như thế nào, nhưng ánh sáng do đèn nằm dưới đất chiếu lên đã giúp anh nhìn thấy giày thể thao của người đàn ông đó.

Vừa nhìn anh đã nhớ hăng giày thể thao, là giày của Reebok.

Chân phải người đó định giơ lên, Quý Phạm Thạc lập tức dùng tay phải chặn lại, khoanh khắc tay chân va vào nhau, Quý Phạm Thạc cảm thấy xương của mình như vỡ ra tới nơi.

Có lẽ đoán được dáng vẻ đau khổ của Quý Phạm Thạc nên người trong bóng tối đã nở nụ cười âm hiểm.

Quý Phạm Thạc xoa cánh tay phải, mắt nhìn xuống đôi giày Reebok bên dưới, trong ống quần còn chưa buông xuống hết ở chân phải lóe lên một ánh sáng bạc, đó là một đôi chân giả làm bằng sắt thép.

Quý Phạm Thạc điều chỉnh lại tư thế: “Năm cô gái đó đâu?”

Người trong bóng tối không nói gì, giơ chân trái lên tấn công Quý Phạm Thạc lần hai. Bị thiệt một lần, lần này Quý Phạm Thạc không cố dấn ăn xôi nữa, anh chọn lùi về sau. Một đôi chân xoẹt qua chớp mũi anh, nắm đấm của đối phương liên tục ập tới.

Cho dù không nhìn rõ thế tấn công của đối phương nhưng dựa vào hướng gió khi người đó ra chiêu, Quý Phạm Thạc vẫn có thể phán đoán ra chính xác vị trí của đối phương.

Phòng thủ được một lúc, Quý Phạm Thạc bắt đầu tấn công. Nhưng người đó cũng là cao thủ, đối phương vẫn trụ được trước từng chiêu thức của anh. Hai người đánh với nhau hơn mười phút vẫn không phân được thắng bại.

Tại lối ra âm u, hơi thở nặng nề của hai người hòa vào nhau.

Điện thoại trong túi quần Quý Phạm Thạc rung lên. Anh nhìn túi quần, đoán được là Thư Trừng gọi tới, nhưng lúc này anh không thể nghe được.

Khi anh thất thần, đối phương đã tấn công lần nữa, Quý Phạm Thạc lùi về sau, người dính vào tường.

Trong bóng tối vang lên tiếng cười lạnh, một nắm đấm mạnh như vũ bão lao tới, Quý Phạm Thạc vội giơ chân đạp về phía bụng của tên đó, đối phương như biết anh sẽ làm vậy, cơ thể né tránh kịp lúc. Nhưng võ Judo của Quý Phạm Thạc không chỉ được cái danh, khi đối phương sắp né được, chân anh đã nhanh hơn đối phương mấy giây, đá mạnh vào eo hắn.

Người đàn ông lão đảo mấy cái, hừ lạnh một tiếng, sau khi đứng vững lại, hấn lại ra chiêu tiếp.

Chương 34: Chương 34: Tình tiết

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lúc này, phía sau Quý Phạm Thạc vang lên tiếng bước chân vội vã, anh mừng thầm, lập tức ra chiêu định xử đối phương. Một cú đá của anh khiến đối phương lao đảo mấy bước, người dựa vào tường.

Nghe thấy tiếng bước chân đến gần, người trong bóng tối vội cầm đèn pin dưới chân chiếu thẳng vào mắt Quý Phạm Thạc.

Khoảnh khắc Quý Phạm Thạc che mắt, hắn đã bỏ chạy, anh lập tức đuổi theo.

Khi Tiểu Đặng đưa bảy người tới nơi đã không thấy Quý Phạm Thạc đâu, dưới đất vẫn còn đèn pin đang bật, cậu ấy hạ lệnh: “Đuổi theo.” Bảy người vội vã chạy ra ngoài.

Mặc dù kẻ địch có một chân giả nhưng hắn vẫn chạy rất nhanh.

Trong đường hầm, sau khi Quý Phạm Thạc đuổi sát kẻ địch hơn mười phút, đầu bên kia của đường hầm lóe lên tia sáng, anh biết ngay đã sắp tới lối ra. Anh lập tức chạy nhanh hơn, kẻ địch cách anh mười mét cảm nhận được điều đó, hắn cũng gia tăng tốc độ.

Thấy lối ra gần ngay trước mắt, hắn nhảy lên, ánh sáng ở khe cửa nở rộ, bóng dáng đen nhỏ bé đó nhanh chóng biến mất sau cánh cửa sắt.

Quý Phạm Thạc đuổi theo, anh đẩy cửa ra, ánh sáng từ bên ngoài ập tới, phía sau lại là trạm tàu điện ngầm.

Anh nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn về phía tàu điện vừa lăn bánh.

Trong khoang tàu điện, một người đàn ông mặc áo khoác gió đen đang vẫy tay với Quý Phạm Thạc, cách ăn mặc của hắn khiến anh nhớ tới bộ phim V for Vendetta của Mỹ. Người phía trước ăn mặc như nhân vật V trong bộ phim đó, quần đen, áo khoác gió màu đen, lúc nào cũng đeo mặt nạ cười, và hiện giờ hắn đang cười chế nhạo anh.

Khi Tiểu Đặng đuổi tới, Quý Phạm Thạc lập tức dặn dò: “Tiểu Đặng, cậu đưa người đi kiểm tra mấy trạm còn lại của chuyến tàu điện này, xem có năm cô gái đang không tỉnh táo không, trong đó có ba người nước ngoài, hai người châu Á, cuối cùng phải để ý xem có người đàn ông khả nghi nào không.”

Nghe thấy mấy chữ không tỉnh táo, Tiểu Đặng lập tức nghĩ ra có lẽ chuyện này chắc chắn có liên quan tới vụ án, cậu ấy không hỏi gì, lập tức làm theo.

Quý Phạm Thạc quay lại sân bay, Thư Trừng và Quý Cẩn đã lo lắng đợi ở cửa.

Thấy Quý Phạm Thạc đi ra, Thư Trừng đi lên, quan tâm hỏi: “Anh không sao chứ?”

Quý Phạm Thạc cười lắc đầu: “Anh không sao, vừa nãy anh đã gặp được một trong các hung thủ.”

Thư Trừng hoảng sợ, cô vội nhìn Quý Phạm Thạc từ trên xuống dưới, từ trái sang phải: “Anh thật sự không sao chứ?”

Quý Phạm Thạc xoa đầu cô: “Ngốc ạ, anh nói không sao rồi còn gì.”

Thư Trừng nhìn về phía đường hầm phía sau anh: “Hung thủ đó chạy rồi sao?”

Vẻ mặt Quý Phạm Thạc trở nên nghiêm trọng: “Đối phương là cao thủ võ công, lúc chạy tới lối ra hắn đã chui vào một tàu điện ngầm.

Anh đã bảo mấy người Tiểu Đặng đi kiểm tra rồi.”

“Em tin có anh ở đây, hấn sẽ lọt lưới thôi.”

Khoảnh khắc Quý Phạm Thạc thất thần, Thư Trường đã vỗ vai anh, nhìn anh bằng ánh mắt tràn ngập niềm tin.

Anh chợt cảm thấy nếu như gặp được cô sớm hơn chút thì tốt biết bao.

Quý Phạm Thạc mỉm cười: “Phải rồi, trước đó em đã báo với mấy người Tiểu Đặng sao?”

“Ừm.” Thư Trường gật đầu: “Em gọi cho anh nhưng không được, em đoán có lẽ anh đã gặp phải chuyện gì đó nên báo với họ.”

Quý Phạm Thạc nhìn Quý Cẩn đang lơ đãng, sau đó lại nhìn Thư Trường, dường như đang hỏi Quý Cẩn sao rồi.

Thư Trường gật đầu với anh, Quý Phạm Thạc lập tức hiểu ý, anh nói với Quý Cẩn: “Quý Cẩn, nếu em đã biết rồi thì tạm thời quay về cục Công an viết tường trình với anh.”

Quý Cẩn không từ chối, thất thần gật đầu.

Khi ba người tới văn phòng, Trần Hàn vội đi lên hỏi: “Phạm Thạc, chú đã nghe Tiểu Đặng nói rồi, chuyện ở sân bay là sao?”

Quý Phạm Thạc vừa đi về phía văn phòng của mình vừa nói: “Sáng sớm nay năm người bạn của Quý Cẩn đã mất tích ở sân bay, lúc cháu đi kiểm tra đã bị một người thần bí tấn công.”

“Cái gì?” Trần Hàn nhíu chặt mày: “Vậy giờ kết quả thế nào?”

“Hung thủ chạy rồi, vẫn chưa biết tung tích của năm cô gái đó.”
Quý Phạm Thạc nói tiếp: “Vừa hay cháu đang định cho Quý Cẩn viết tường trình, chú có thể ngồi đây nghe.”

Thư Trừng rót trà cho Quý Cẩn, Quý Phạm Thạc viết lên giấy trắng, lát sau anh đưa tờ giấy cho Quý Cẩn: “Quý Cẩn, em điền thông tin của năm bạn nữ đó vào biểu mẫu này.”

Quý Cẩn nhìn biểu mẫu, bên trên có viết họ tên, tuổi tác, quốc tịch, số điện thoại, tín ngưỡng tôn giáo... Cô ấy cầm bút lên, cúi đầu điền.

—

Gần tới trưa, Quý Cẩn mới viết xong bản tường trình. Cô ở một mình trong văn phòng yên tĩnh, Quý Phạm Thạc và Thư Trừng, Trần Hàn đi ra ngoài, công bố tiến triển mới nhất của vụ án.

Quý Phạm Thạc nói lại chuyện đã xảy ra ở sân bay và đường hầm cho mọi người, sau đó tiến hành phân tích năm cô gái kia theo thông tin có được: “Dựa theo trạng thái tinh thần trước khi chết của nạn nhân trong vụ án trước đó và đáng về trước khi mất tích của năm cô gái này, có thể thấy hai vụ án đều do một nhóm hung thủ làm.”

“Hung thủ tấn công tôi là đàn ông từ 26-28 tuổi, có sở trường đánh võ, chân phải từng bị thương, giờ phải dùng chân giả. Khi tôi nhìn thấy anh ta, anh ta ăn mặc như nhân vật V trong bộ V for Vendetta, V trong bộ phim có khiếm khuyết về cơ thể, tâm lý, người tấn công tôi hôm nay cũng vậy. Rất có thể người này khao khát được trở thành V hoặc biến bản thân thành nhân vật trong phim ảnh. Trong phim, nhân vật V gây án do cảm giác chính nghĩa vạn vạ, những kẻ địch như chúng ta phạm tội vì mê tín, tà giáo.”

“Tôi để ý thấy kẻ tấn công tôi đi giày thể thao Reebok bản giới hạn, tôi vừa điều tra mẫu giày này của hãng đó, nó chỉ được bán ở Anh vào năm kia, vậy nên hung thủ này có thể đã ở Anh lâu năm, nhưng thường đi du lịch khắp nơi. Tại sao hắn lại chọn năm cô gái này? Là một người thuộc tà giáo, anh ta phải cố gắng mở rộng quy mô cho tổ chức, vậy nên đây cũng chính là lý do Tiểu Đặng không điều tra ra được thông tin về hai người bị hại trong vụ án, bởi vì họ vốn không phải người thành phố C.”

“Nhưng có một điểm đáng lưu ý là, tại sao hung thủ lại kiên quyết gây án ở thành phố C? Hơn nữa còn viết con số khó hiểu, phức tạp kia nữa.”

Trần Hàn lên tiếng: “Lẽ nào thật sự như cháu nói, hắn viết cho ai đó trong cục chúng ta xem sao? Nếu như thật sự là vậy, vậy không phải trong cục Công an có nội gián ư?”

Quý Phạm Thạc im lặng một lúc rồi đáp: “Không hắn là nội gián. Nếu trước ngày mai vẫn chưa tìm được năm cô gái đó, vậy năm người họ lành ít dữ nhiều rồi. Nếu người hung thủ để ý phản ứng lại, vậy có lẽ năm cô gái ấy vẫn còn hy vọng sống sót, nhưng nếu người đó không phản ứng lại, vậy ngày mai chúng ta sẽ thấy một vụ nổ hoàn hảo nữa.”

Chương 35: Chương 35: Án treo

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tối trưa, Quý Phạm Thạc đã đồng ý với yêu cầu của Quý Cẩn, đưa cô ấy về chỗ ở. Trước khi đi, Quý Phạm Thạc không yên tâm lắm: “Quý Cẩn, chi bằng mấy ngày nay em chuyển qua chỗ anh đi.”

Quý Cẩn lắc đầu, chán nản nói: “Ờ đó âm u quá, em không muốn đi.”

Quý Phạm Thạc hiểu tính em mình, từ nhỏ cô ấy đã không thích ở căn nhà cũ ấy, anh chỉ đành thỏa hiệp: “Vậy được, một khi có chuyện gì thì gọi điện cho anh. Em nhớ ăn uống đúng giờ, nghỉ ngơi đầy đủ, đừng suy nghĩ lung tung.”

Quý Cẩn gật đầu, quay người đi vào nhà mình.

Tối tận khi tan ca Tiểu Đặng mới gọi tới: “Cảnh giám Quý, chúng tôi đã kiểm tra hết toàn bộ hơn hai mươi trạm của chuyến tàu đó rồi, điều khiến người ta kinh ngạc là không thấy năm cô gái nào không tỉnh táo cả.”

Quý Phạm Thạc nhíu mày: “Cậu chắc chứ? Trong đó có ba cô gái tóc vàng, mắt xanh.”

Tiểu Đặng đáp: “Đừng nói là ba người, trong cả hai mươi trạm không có lấy một người nào như thế hết. Tôi thấy rất lạ, bình thường đi vào tàu điện tôi đều thấy người nước ngoài, sao hôm nay lại không có ai thế không biết.”

Mắt Quý Phạm Thạc sáng lên: “Hacker, trong số các thành viên của đối phương, có một người là hacker.”

Tiểu Đặng mê phim Mỹ, nghe thấy lời này của Quý Phạm Thạc, cậu ấy lập tức đoán ra video đã bị người ta cắt ghép trước đó. Nhưng chuyện này chỉ thường xảy ra trên phim, vậy nên cậu ấy vẫn không tin lắm: “Cảnh giám Quý, thật sự có khả năng video bị cắt ghép sao?”

Quý Phạm Thạc quả quyết nói: “Đương nhiên là có! Chỉ cần dùng trình thu thập dữ liệu để tiến hành phân tích, phán đoán chi tiết truyền vào video, sau đó xâm nhập vào giao diện đăng nhập của máy chủ camera giám sát tại trạm tàu điện ngầm, phá giải câu lệnh, mọi việc sẽ rất thuận lợi.”

Tiểu Đặng nghe mà đau đầu, nhưng cậu ấy đã chắc chắn chuyện cắt ghép video trong camera thật sự tồn tại! Bởi vì cuối cùng Quý Phạm Thạc có nói, đây chỉ là kỹ năng nhập môn cho hacker thôi.

Thấy vụ án ngày càng khó nhằn, hơn hai mươi người trong văn phòng đều nhú mào, vẻ mặt nghiêm trọng.

Sau khi im lặng một lúc, Quý Phạm Thạc lên tiếng: “Tiểu Đặng, Cát Vân, tối nay hai cậu đưa người thay nhau tuần tra các công trình kiến trúc tiêu biểu, nơi tập trung đông người ở thành phố. Nếu có điều gì bất thường phải báo với tôi ngay lập tức.”

Tiểu Đặng, Cát Vân đồng thanh nói: “Rõ.”

Ai phải đi trực thì đi trực, ai tới giờ tan làm vẫn tan làm, mọi người rời đi, văn phòng rộng lớn chỉ còn lại Trần Hàn, Quý Phạm Thạc, Thư Trừng, ngoài ra còn có Hoàng Tử Khâm đang trực máy tính.

Trần Hàn nhìn Quý Phạm Thạc, lo lắng nói: “Phạm Thạc, cháu tới văn phòng chú một chuyến.”

Quý Phạm Thạc nhìn Thư Trừng, Thư Trừng hiểu ý anh ngay: “Em đợi anh.”

Quý Phạm Thạc gật đầu, sau đó tới văn phòng với Trần Hàn.

Anh ngồi lên sofa, Trần Hàn đứng trong văn phòng mình, lấy một bao thuốc trong túi ra, rút một điếu thuốc ngậm vào miệng, châm lửa, sau đó đưa hộp thuốc cho Quý Phạm Thạc.

Quý Phạm Thạc sửng sờ, xua tay: “Tạm thời cháu vẫn chưa cần.”

Trần Hàn không hiểu ý trong câu nói của anh, ông cứ tưởng anh không hút thuốc nên cất bao thuốc vào túi quần.

Trần Hàn híp mắt: “Phạm Thạc, chú biết khả năng phá án của cháu, nhưng dù sao đây cũng là Trung Quốc. Mặc dù trước đó cháu đã phá rất nhiều vụ án cho bộ Công an, tuy nhiên lần này thân phận của cháu lại khác, cháu vừa mới lên nhậm chức...”

“Chú Trần, chú cứ nói thẳng đi.” Quý Phạm Thạc nhìn Trần Hàn, ánh mắt không có lấy một gợn sóng, Trần Hàn bị nhìn tới nỗi nổi hết da gà.

Ông nuốt nước bọt, rồi dập tắt điếu thuốc: “Giờ vụ án này đã rung động cả nước, bên trên gây áp lực rất lớn, chú muốn biết muốn phá vụ án này cần bao lâu?”

Quý Phạm Thạc ngược mắt nhìn ông: “Chú thì sao? Chú Trần, nếu đổi lại là chú thì chú cần bao lâu để phá được vụ án này?”

Chú Trần lắc đầu, thờ dãi: “Trong hơn hai mươi năm làm nghề tới giờ, chú đã gặp hai vụ án khó nhằn nhất. Vụ hiện tại là vụ thứ hai, vụ đầu tiên là vụ nổ đêm Giao thừa 13 năm trước, nhưng vụ án đó vẫn chưa được giải quyết, nó cũng trở thành nút thắt lớn nhất trong lòng chú. Tạm thời chưa nói tới vụ án đó, mới chỉ nhìn vào vụ án lần này cũng đã thấy hung thủ vô cùng xảo quyệt, nếu đổi lại là chú, có lẽ chú sẽ để nó thành án treo lần nữa.”

Quý Phạm Thạc nghe vậy, mặt vẫn vô cảm. Anh biết chú Trần và bố mình có tham gia vào vụ nổ đêm Giao Thừa 13 năm trước, lúc này anh nhìn ra ngoài cửa kính, Thư Trùng đang nghịch điện thoại.

Mấy ngày không về nhà nên An Khả liên tục gọi điện tới chất vấn.

Sau một tràng những lời hỏi han, An Khả lắp bắp: “Thư Trùng, à thì, mẹ em ấy, cũng tức là mẹ anh, bà ấy kiên quyết hỏi anh mấy hôm nay em ở đâu.”

Thư Trùng đã sáng tỏ mọi thứ, cô cười nói: “Câu này là anh hỏi hay mẹ hỏi?”

An Khả: “À thì nếu như em cảm thấy không tiện nói thì cứ coi như anh hỏi đi. Nếu tiện nói thì là mẹ anh hỏi.”

Thư Trùng nói thẳng: “Mấy hôm nay em ở nhà Phạm Thạc.”

An Khả im lặng một hồi, lát sau anh ấy gượng cười: “Tốt lắm, ở nhà cậu ấy thì tốt. Cuối cùng cũng có người quản lý chuyện ăn uống ngủ nghỉ của em rồi, anh cũng không cần bận tâm nữa.”

Thư Trùng cảm thấy sao lời anh ấy nói lại nồng nặc mùi ghen tuông vậy nhỉ?

Thật ra lúc này trái tim cô đơn của An Khả như muốn ứa máu. Cô em gái nuôi 13 năm, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, giờ đã sắp mọc cánh bay tới nhà người ta rồi.

Mặc dù trước đó anh luôn tìm người xem mắt cho cô, nhưng khi cô thật sự không còn ở bên mình nữa, anh ấy lại thấy cô đơn, lạnh lẽo tới lạ.

An Khả nhìn ảnh chụp chung của mình và Thư Trùng lúc nhỏ trên bàn: “Quả nhiên đã tới lúc tìm một cô bạn gái tới sưởi ấm trái tim nhỏ bé đóng băng của mình rồi.”

Thư Trùng vừa tắt máy đã thấy Quý Phạm Thạc đi ra văn phòng Trần Hàn với vẻ mặt không ổn lắm.

Suốt chặng đường đi, cô không nói lời nào, sóng bước bên anh tới bãi đỗ xe, hai người lên xe đi về phía tòa nhà ở núi Thanh Vân.

Trên xe, Thư Trường do dự một lúc, khi cô sắp lên tiếng, Quý Phạm Thạc đã hỏi trước: “Vừa nãy ai gọi cho em mà em cười vui thế?”

“An Khả, em nói với anh ấy em ở nhà anh.”

Gương mặt đang xị ra của Quý Phạm Thạc đã nở nụ cười: “Lát nữa có cần gọi lại cho anh ấy không?”

Thư Trường sững sờ: “Gọi lại làm gì?”

“Tỏ rõ sự quyết tâm sẽ chịu trách nhiệm với em của anh!”

Quý Phạm Thạc nghĩ một lúc rồi đáp: “Đó là chúng ta cùng chịu trách nhiệm với nhau.”

Hai người nói cười suốt chặng đường, chẳng mấy chốc đã tới nhà.

Trước giờ khi nấu cơm, Thư Trường sẽ phụ trách nhặt rau, Quý Phạm Thạc phụ trách nấu nướng, lát sau ba món mặn, một món canh đã được mang lên bàn.

Thư Trường xới cơm trong bát, ngập ngừng: “Phạm Thạc, hôm nay anh và chú Trần nói gì với nhau trong văn phòng thế?”

Quý Phạm Thạc ngẩng đầu, cười nói: “À, không có gì. Có chút tranh chấp về thời gian phá án nên cả hai không vui lắm thôi.”

Thư Trường nửa tin nửa ngờ: “Ồ, ra là vậy.”

Ăn tối xong, Quý Phạm Thạc ôm đồm trọng trách rửa bát, Thư Trường cầm đồ ngủ mới mua đi vào nhà tắm, khi cô tắm xong, bóng dáng Quý Phạm Thạc đã biến mất trong phòng khách, phòng ngủ cũng không thấy anh đâu, tìm một hồi mới thấy anh đang ở trong phòng làm việc.

Chương 36: Chương 36: Tình tiết

Tải ebook: dtv-ebook.com

Quý Phạm Thạc ngồi trên ghế gỗ đỏ, trên chiếc bàn hình chữ nhật dài vẫn đặt tài liệu về vụ nổ đêm Giao thừa 13 năm trước.

Anh thần thờ nhìn trần nhà, trong đầu hiện lên lời Trần Hàn nói trong văn phòng: “Phạm Thạc, chú biết quan hệ hiện giờ của cháu và pháp y Thư, nhưng là trưởng bối của cháu, chú vẫn muốn nhắc nhở cháu một câu, hãy đề phòng người bên cạnh.”

Quý Phạm Thạc biết Trần Hàn nói câu này là có ý gì, điều đó chứng tỏ ông không tin tưởng Thư Trừng, nhưng trọng tâm là tại sao Trần Hàn lại đề cao cảnh giác với Thư Trừng?

Khi Quý Phạm Thạc đang thất thần, cửa phòng làm việc được đẩy ra, Thư Trừng mặc áo ngủ lụa, bưng một cốc cafe, mỉm cười đi vào.

Cô đặt cafe lên bàn, dựa vào bàn nhìn anh: “Phạm Thạc, em muốn nói với anh chuyện này.”

Quý Phạm Thạc ngồi thẳng dậy, ôm Thư Trừng vào lòng, hít hà mùi sữa tắm trên người cô, tâm trạng anh cũng thoải mái hơn nhiều.

Quý Phạm Thạc ôm eo cô, vùi đầu lên vai cô, khàn giọng nói: “Sao vậy? Có chuyện gì hửm?”

Thư Trừng nhíu mày: “Em luôn cảm thấy vụ án này có liên quan tới vụ nổ đêm Giao thừa 13 năm trước.”

Quý Phạm Thạc ngẩng đầu lên, thì thầm vào tai cô: “Em biết hôm nay chú Trần nói gì với anh trong văn phòng không?”

Thư Trừng quay người lại, hai tay chống lên vai anh: “Nếu anh không muốn nói thì đừng nói.”

Quý Phạm Thạc mỉm cười: “Trước đó anh không nói là vì sợ em nghĩ ngợi nhiều.”

“Vậy sao bây giờ anh lại muốn nói?”

“Vì lời em nói đã nhắc nhở anh, hơn nữa em cũng đã bắt đầu nghĩ tới nó rồi, nên anh chỉ có thể nói ra thôi.”

Thư Trừng bày ra dáng vẻ rửa tai lắng nghe: “Vậy chú Trần nói gì?”

“Anh nghĩ điều ông ấy nghĩ cũng như những gì em nghĩ, cảm thấy vụ án này có liên quan tới vụ án 13 năm trước. Nhưng ông ấy nghĩ xa hơn em nhiều, ông ấy cảm thấy việc em sống sót trong vụ án đó không phải ngẫu nhiên, hung thủ cố tình làm như vậy, giờ hẳn lợi dụng vụ án này để triệu hồi em. Vậy nên ông ấy bảo anh đề phòng em.”

Thư Trừng không tức giận, đôi mắt trong trẻo phản chiếu lại bóng dáng Quý Phạm Thạc, cô nhìn anh chăm chăm: “Vậy anh tin em không?”

Quý Phạm Thạc đột nhiên cốc trán mình vào trán cô, vòng tay ôm eo cô càng chặt hơn: “Từ trước tới giờ anh chưa bao giờ nghi ngờ em.”

Nói tới đây, vẻ mặt anh bỗng trở nên lo lắng: “Nhưng lời chú Trần nói đã nhắc anh nhớ ra, nếu vụ án này thật sự có liên quan tới vụ án 13 năm trước, mà em lại là người sống sót trong vụ án đó, cũng có thể nói em là cá lọt lưới, vậy những con số hung thủ để lại trong vụ án lần này rất có khả năng được viết cho em xem. Theo suy đoán của anh, ngoại trừ ý nghĩa triệu hồi ra, những con số đó còn là sự phán quyết. Vậy nên Thư Trừng, giờ em đang vô cùng nguy hiểm.”

Thư Trừng khựng người, nói không sợ là giả, nhưng cho dù anh không nói gì, không làm gì, chỉ lặng lẽ ở bên cô như vậy, cô cũng cảm thấy yên tâm.

Quý Phạm Thạc ôm cô vào lòng, giọng nói dịu dàng tựa gió xuân: “Từ khi làm chuyên gia tâm lý tội phạm, anh đã phá rất nhiều vụ án, cũng gặp nguy hiểm vô số lần, nhưng anh chưa bao giờ sợ. Tuy nhiên, Thư Trừng, lần này anh sợ thật rồi, anh không dám nghĩ mất đi em, anh sẽ trở nên thế nào. Thư Trừng...”

Quý Phạm Thạc im lặng một lúc, Thư Trừng ngẩng đầu lên, nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của anh: “Em biết anh định nói gì, anh mong em và Quý Cẩm có thể tới Canada đúng không? Phạm Thạc, em có lý do để ở lại đây. Anh cũng nói rồi đó, vụ án này có thể liên quan tới vụ án 13 năm trước, vậy nên em muốn ở lại đây, tận tay bắt hung thủ. Quan trọng hơn là, so với nguy hiểm không lường trước được, em càng sợ một mình ở nơi xa xứ lo lắng cho anh hơn.”

Trong phòng tĩnh lặng như tờ, bốn mắt nhìn nhau thật lâu, Quý Phạm Thạc ôm chặt cô hơn: “Anh biết em sẽ nói vậy mà. Trước khi phá được vụ án này, em phải ở cạnh anh mọi lúc mọi nơi.”

Thư Trừng gật đầu, cười tươi như hoa: “Em cũng nghĩ vậy.” Nói xong, đôi môi nhỏ nhắn của cô lập tức hôn lên môi Quý Phạm Thạc.

Sau khi lăn lộn một hồi, Quý Phạm Thạc vẫn ôm Thư Trừng, anh đột nhiên hỏi: “Phải rồi, tại sao em phát giác ra vụ án này có liên quan tới vụ án 13 năm trước?”

Thư Trừng chỉnh lại dây áo ngủ đã tuột trên vai, nghiêm túc nói: “Cùng là vụ nổ, cùng có chữ bằng máu, mặc dù cách viết chữ đã thay đổi...”

“Đợi đã.” Quý Phạm Thạc cắt lời cô, khó hiểu nói: “Gì mà cùng là chữ máu? Lẽ nào vụ án 13 năm trước cũng có chữ máu sao?”

Thư Trừng kinh ngạc: “Lẽ nào anh không biết sao?” Sau khi nghĩ một lúc, cô mới bừng tỉnh: “Em nhớ ra rồi, ở hiện trường vụ án 13 năm trước có dòng chữ bằng máu xuất hiện trên tường, nhưng sau khi cảnh sát tới, nhà đã bị thiêu rụi thành một đống hoang tàn, đương nhiên không ai biết có chữ máu. Lúc viết tường trình em sợ quá nên

không thể khai ra quá nhiều được, do vậy có khả năng điểm này đã bị bỏ qua. Cũng tức là bao nhiêu năm như vậy chỉ có mình em biết ở hiện trường năm đó có để lại chữ máu.”

Quý Phạm Thạc như bắt được sợi tơ con tằm nhả ra, anh lập tức trở nên phấn chấn: “Hiện trường vụ án 13 năm trước đã để lại chữ gì?”

Thư Trừng nói: “Cogito ergo sum.”

“Cogito ergo sum!” Quý Phạm Thạc lặp lại câu này: “Đây là khởi nguồn của toàn bộ lý luận triết học, cũng là điểm kết thúc của “Hoài nghi phổ biến” của Triết học gia người Pháp René Descartes.”

Thư Trừng gật đầu, dường như biết được Quý Phạm Thạc định lấy giấy bút, cô đứng dậy, lặng lẽ đứng cạnh anh. Cô thấy anh viết lên giấy con số 105, tiếp đó là dòng chữ “Cogito ergo sum” bên dưới, cuối cùng là một dòng các chữ Latinh cô không hiểu nổi: “Jepensedoncjesuis..”

“Từ này không giống tiếng Anh lắm.”

Quý Phạm Thạc gật đầu: “Là tiếng Pháp, tiếng Pháp của cụm Cogito ergo sum.” Anh nhìn chằm chằm tờ giấy hồi lâu, sau đó đột nhiên đập bàn: “Anh biết 105 nghĩa là gì rồi.”

Thư Trừng kinh ngạc, vẻ mặt vui mừng.

Quý Phạm Thạc lập tức giải thích với cô: “Trong bảng chữ cái quốc tế thông dụng, 105 đại diện cho chữ J và E. Em nghĩ xem, chữ J đứng thứ 10 trong bảng chữ cái, chữ E đứng thứ 5, vậy nên 105 là từ đơn tiếng Pháp đầu tiên: Je.”

Thư Trừng tiếp lời anh: “Cũng tức là vụ án này thật sự do một nhóm người làm như những gì chúng ta nghĩ?”

Về mặt Quý Phạm Thạc trở nên nghiêm trọng: “Không chỉ vậy, nếu số người bị hại được sắp xếp theo số lượng từ đơn tiếng Pháp thì năm người bạn của Quý Cần lần lượt đại diện cho 16, 5, 14, 19, 5.”

Toàn bộ suy đoán đã trở nên hợp lý, nhưng Thư Trùng vẫn hoang mang. Cô điều tra bao nhiêu năm như vậy, lúc này hung thủ khiến cả nhà cô tan nát lại đang gây án ngay trước mắt cô, mọi việc tới quá đột ngột, tựa như một giấc mơ. Nhưng cái chết sắp ập tới lại như cơn giông bão, khiến cô tỉnh táo hoàn toàn.

“Nói vậy thì nếu như tối nay không tìm được năm cô gái đó, vậy ngày mai...” Thư Trùng không nói tiếp nhưng Quý Phạm Thạc đã biết cô định nói gì.

Anh đứng dậy, ôm cô vào lòng: “Thư Trùng, em giúp anh một việc.”

Thư Trùng đáp: “Ừm, anh nói đi.”

“Nếu tôi nay mất mấy người Tiểu Đặng và Cát Vân không tìm được người, ngày mai em hãy ở bên Quý Cần giúp anh, em biết miệng lưỡi truyền thông mà.”

“Anh lo...”

Quý Phạm Thạc gật đầu: “Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, ở hiện trường vẫn còn có Tôn Hoàn.”

Thư Trùng im lặng một lúc rồi đáp: “Được, anh cẩn thận nhé.”

“Trong đội, Cát Vân là người khá giỏi võ, ngày mai anh bảo cậu ấy đi cùng em.”

Thư Trùng buông Quý Phạm Thạc ra, về mặt “không cần anh lo lắng”: “Anh biết tại sao em vẫn luôn đi giày bệt không? Bởi vì khi gặp nguy hiểm sẽ chạy nhanh được. Anh đừng lo lắng cho em, em không đánh được nhưng sẽ chạy đi được.”

Quý Phạm Thạc nhú mày, quả quyết nói: “Không được, nếu ngày mai thật sự như những gì chúng ta dự đoán, vậy hiển nhiên mục tiêu của hung thủ chính là em.”

Thư Trừng không cho là vậy: “Anh nghĩ nhiều rồi, bắt một con cá lọt lưới như em mà chúng cần tốn nhiều công sức vậy sao, hơn nữa có khả năng còn khiến bản thân bại lộ.”

Thư Trừng nói cũng có lý, nhưng Quý Phạm Thạc không dám mạo hiểm. Anh xoa đầu cô, dịu dàng nói: “Ngoan, nghe lời anh, đừng để anh lo lắng.”

Thư Trừng không bao giờ chịu được ánh mắt thâm tình như này của anh, nó khiến cô cảm thấy vô cùng đau lòng. Cô gật đầu: “Thôi được rồi, em nghe anh hết.”

Trước khi đi ngủ, Quý Phạm Thạc gọi điện cho ai đó ở Anh: “Lão Tiêu, cậu điều tra giúp tôi tin ngưỡng tôn thờ René Descartes ở Pháp, còn cả giáo phái có giáo nghĩa là cụm từ triết học Cogito ergo sum nữa.”

Chương 37: Chương 37: Cái chết

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hơn hai giờ sáng, một chiếc xe cảnh sát dừng dưới cột đèn bên đường lớn. Tiểu Đặng ngồi ở ghế phó lái, cảnh sát bên cạnh cậu ấy ngáp liên tục, oán thán: “Haiz, đúng là hành xác nhau mà, ngày nào chưa bắt được tên hung thủ này, ngày đó chúng ta vẫn phải sống như này.”

Tiểu Đặng liếc người bên cạnh: “Mới đêm đầu tiên đã không trụ được rồi.”

“Không phải không thức được mà là hơi đói.” Cảnh sát quay người, mỉm cười gian xảo với Tiểu Đặng: “Anh Tiểu Đặng, chúng ta gọi ít đồ ăn nhé? Thêm mấy lon bò húc nữa, uống mấy thứ đó vào tỉnh táo hơn nhiều.”

Cảnh sát ngồi phía sau nghe vậy cũng hào hứng cả lên.

“Phải đó anh Tiểu Đặng, chúng ta ở ngoài đường bốn, năm tiếng rồi, tối còn chưa cả ăn cơm đấy.”

“Đúng đấy, nếu không lát nữa có phát hiện ra hung thủ cũng không có sức để bắt.”

Tiểu Đặng nhìn đồng hồ: “Các cậu chắc muộn vậy rồi vẫn còn người ship chứ?”

Cảnh sát ngồi ở ghế lái vỗ ngực: “Là một người lão làng trong làng đặt đồ ăn ngoài, em mà còn không biết điều này đúng là có lỗi với liệt tổ liệt tông.” Nói xong, cảnh sát đó lấy điện thoại ra gọi cho một số, sau đó nói một tràng tên đồ ăn cho đối phương.

Hơn sáu giờ sáng hôm sau, trên đường lớn vẫn còn thừa thớt người, nhưng một chiếc xe cảnh sát đã dừng lại trước một cửa hàng cao cấp bên đường, hơn mười người đứng vây quanh.

Tiểu Đặng còn chưa tỉnh hẳn đã nghe thấy tạp âm bên tai, có tiếng bàn tán, có tiếng đập cửa xe. Cậu ấy mơ màng mở mắt ra, lập tức thấy quần chúng vây quanh chỉ trỏ cạnh xe.

Chuyện gì vậy?

Tiểu Đặng vội gọi bốn cảnh sát khác trên xe dậy. Phản ứng đầu tiên khi mọi người tỉnh dậy cũng y như Tiểu Đặng: “Má ơi, họ định làm gì vậy?”

Cảnh sát lái xe khó hiểu: “Anh Tiểu Đặng, này là sao? Họ tính làm gì thế?”

“Cậu hỏi tôi tôi hỏi ai?” Tiểu Đặng ngòl sát vào cửa xe, nhìn ra bên ngoài. Cách một lớp kính cậu ấy vẫn có thể nghe loáng thoáng có người đang nói: “Mấy cảnh sát này sao vậy? Xảy ra chuyện rồi mà cũng mặc kệ sao?”; “Xuống đi, mau xuống đi, nếu không sẽ có người mất mạng đấy!”.

Tiểu Đặng nghe vậy càng cảm thấy bất ổn hơn, lập tức mở cửa đi xuống.

Tiểu Đặng vừa xuống xe đã bị một đồng người vây quanh, anh một câu tôi một câu, cậu ấy không có cả cơ hội hỏi tình hình. Nhưng cậu ấy cũng nghe được nội dung đại khái trong lời họ nói: Có người muốn nhảy lầu.

Tiểu Đặng ngẩng đầu lên, trên đỉnh cửa hàng cao khoảng sáu mươi mét, có năm cô gái quỳ hai chân xuống đất, tay chắp thành hình chữ thập, ánh mắt mơ màng nhìn lên trời, dáng vẻ y như hai nạn nhân trước đó, trên cổ cũng có những con số màu đỏ, thời gian đếm ngược là hai mươi phút.

Tiểu Đặng giật mình, cậu ấy lập tức nhớ tới năm cô gái mất tích kia, sau đó vội vã quay sang hạ lệnh cho bốn cảnh sát trong xe: “Xảy ra chuyện rồi, mau xuống xe di dời người dân đi.”

Cậu ấy vừa vội sơ tán người dân vừa gọi cho Quý Phạm Thạc, báo cáo tình hình.

Mệnh lệnh đầu tiên Tiểu Đặng nhận được là: “Quan sát xem xung quanh có kẻ khả nghi không.”

Mười phút sau, một chiếc xe Hummer màu đen dẫn theo mấy xe cảnh sát tới hiện trường sự việc.

Người trong xe lần lượt đi xuống, Quý Phạm Thạc vừa xuống xe đã nhìn con số màu đỏ trên cổ mấy cô gái ở đỉnh tòa nhà, còn ba phút nữa. Anh lập tức chỉ ba cảnh sát: “Các cậu đi phá cửa.” Sau đó Quý Phạm Thạc cũng không nói thêm gì, lấy quần áo gỡ bom đã chuẩn bị từ trước trong xe ra, nhanh chóng mặc lên người.

Cảnh sát thấy anh như vậy cũng đoán được anh định làm gì. Trần Hàn vội đi lên trước: “Phạm Thạc, cháu mau rời ra đi, cháu không biết gỡ bom, đi lên đó sẽ rất nguy hiểm. Hơn nữa giờ thời gian còn lại quá ít, chắc chắn cháu không lên kịp đâu.”

Quý Phạm Thạc không nghe lời khuyên của Trần Hàn: “Cháu không thể trơ mắt nhìn người bị hại nổ tung trước mặt cháu được.” Nói xong, anh đội mũ bảo hiểm lên, lao về phía cánh cửa đã được phá.

“Phạm Thạc!” Trần Hàn hét lên, nhưng vẫn không thể ngăn được bước chân của Quý Phạm Thạc. Bóng dáng mặc đồ xanh đen ấy đã biến mất sau cánh cửa quán. Ông ngẩng đầu nhìn con số trên cổ mấy cô gái, chỉ còn lại một phút ba mươi lăm giây.

Ông vội gọi cho Thư Trùng, nếu giờ còn ai có thể ngăn cản được Quý Phạm Thạc, vậy chỉ có người này nữa thôi.

Thư Trùng đang nấu bữa sáng cho Quý Cẩn trong nhà bếp nhà cô ấy thì nhận được điện thoại của Trần Hàn, cô im lặng nghe Trần Hàn nói hết mọi chuyện, đầu bên kia vang lên tiếng hét thất thanh phía xa: “Mau nhìn kia, có người được cứu rồi.”

Trần Hàn quay đầu lại, một cô gái mắt xanh quỳ góc bên phải đã được Quý Phạm Thạc mặc đồ chống nổ ôm xuống khỏi mép sân thượng.

Cho dù không nhìn thấy hiện trường, Thư Trùng cũng tưởng tượng ra được cảnh đó. Cô vẫn còn chưa phản ứng lại, đầu bên kia đã nổ bùm một tiếng, tiếng gào của Trần Hàn vang lên: “Phạm Thạc!”. Lòng Thư Trùng lạnh toát, tiếp đó cuộc gọi đã kết thúc.

Trái tim Thư Trùng như nổ tung theo tiếng nổ đó, điện thoại rơi xuống đất, khiến Cát Vân đang ngồi cạnh Quý Cẩn trong phòng khách cũng chú ý tới.

Cát Vân vội đi vào nhà bếp, anh ấy thấy Thư Trùng đứng sững sờ tại chỗ như khúc gỗ, mặt tái mét, Cát Vân nhặt điện thoại lên, nhỏ giọng hỏi: “Pháp y Thư, xảy ra chuyện gì vậy?”

Thư Trùng bừng tỉnh khỏi sự bàng hoàng, cô nhận lấy điện thoại, lo lắng nói: “Hiện trường xảy ra chút chuyện, nơi này nhờ anh nhé, tuyệt đối đừng để Quý Cẩn xem tin tức.”

Cát Vân gật đầu: “Cô cứ yên tâm đi đi, nơi này giao cho tôi.”

Sau vụ nổ, hiện trường rơi vào hỗn loạn, trong phạm vi một trăm mét đều là xương thịt cháy đen.

Mấy người dưới tầng không dám nhìn cảnh tượng máu me đó, chỉ có Trần Hàn và Tôn Hoàn là nhìn chăm chăm đỉnh tòa nhà.

Khoảnh khắc bom phát nổ, khi tia lửa, máu me bắn ra tứ phía, một dãy số xuất hiện trên bức tường dưới sân thượng: “16, 4, 14, 19, 5.”

Khi mọi người há hốc miệng nhìn lên đỉnh tòa nhà, một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, mặc đồ nhân viên giao hàng nhanh đứng bên ngoài lặng lẽ rời đi.

Chương 38: Chương 38: Lời mời

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trên đỉnh tòa nhà vang lên tiếng cầu cứu của cảnh sát: “Cảnh giám Quý xảy ra chuyện rồi, mau gọi xe cấp cứu đi.”

Trần Hàn chuẩn bị chạy lên sân thượng, nhưng lại bị Tôn Hoàn ngăn lại, ông ấy nhìn theo ánh mắt Tôn Hoàn, từng chiếc xe của nhà báo, phóng viên đang kéo tới vây kín đường lớn.

Hết cách, Trần Hàn chỉ đành dừng bước, ở lại không chế cục diện, sau đó ra hiệu cho Tiểu Đặng đi ứng phó với bên truyền thông.

Tiểu Đặng lập tức đưa mấy cảnh sát tới chặn vô số phóng viên bên đường lại.

Khi Thư Trừng nhìn thấy Quý Phạm Thạc, anh đang nằm trong phòng bệnh VIP, hai mắt nhắm nghiền, không màng thế sự.

Cô mặc kệ ánh mắt của hai cảnh sát trong phòng, chạy tới bên giường bệnh, còn chưa kịp mở miệng, nước mắt đã tuôn rơi.

Hai người canh chừng Quý Phạm Thạc thấy vậy bèn nhìn nhau, rồi thức thoir rời đi, khẽ đóng cửa lại.

Thư Trừng cầm tay phải bằng bó chi chít của Quý Phạm Thạc, bật khóc nức nở. Cô khóc đau lòng như một đứa trẻ, có rất nhiều lời nghẹn lại trong cổ họng, nhưng tất cả đều hóa thành giọt lệ chua chát.

Không biết bao lâu sau, trong phòng bệnh đột nhiên vang lên một giọng nói: “Không ngờ em cũng có lúc ồn thế.”

Thư Trường sững sờ, tiếng khóc dừng lại, cô cúi đầu nhìn người trên giường bệnh.

Lúc này Quý Phạm Thạc đang mỉm cười, hai mắt nhìn cô tựa như ánh sao.

Chuyện gì vậy? Lễ nào đã bắt đầu hồi quang phản chiếu rồi sao? Nghĩ vậy, Thư Trường nhào vào lòng anh, khóc không màng tới hình tượng.

Quý Phạm Thạc thấy cô như vậy thì đau lòng không thôi, một tay ôm Thư Trường, một tay xoa đầu cô, dịu dàng an ủi: “Được rồi, ngoan nào, đừng khóc nữa, không phải bây giờ anh không sao rồi còn gì?”

Thư Trường vui đầu vào vai anh, nghẹn ngào nói: “Hồi quang phản chiếu rồi còn không sao cái gì. Anh là tên khốn nạn, em còn chưa kết hôn đã để em thành góa phụ rồi, hu hu hu...”

Quý Phạm Thạc khó hiểu: “Anh chỉ bị dư chấn của bom làm cho ngất đi thôi mà, còn chưa tới mức để em thành góa phụ đâu.”

Ngất? Lần này tới lượt Thư Trường không hiểu gì, cô đứng dậy, thút thít: “Em nghe chú Trần nói anh đang tháo bom, sau đó bom phát nổ.”

Quý Phạm Thạc giơ tay lau nước mắt cho cô: “Sự thật đúng là vậy, nhưng trước khi bom phát nổ, anh nghĩ rằng nào bom cũng phải nổ nên đã tháo bom ở cổ cô gái đó xuống, vừa ném nó đi thì đã nổ rồi. Cũng may loại bom hung thủ gắn vào cổ nạn nhân là loại mini, uy lực không lớn, anh mặc áo chống bom nên tay phải bị thương chút thôi, lễ nào em tưởng...”

Thư Trường lập tức hiểu ra mọi chuyện, khóc cả ngày trời mới biết hóa ra mình hiểu lầm. Cô đỏ mặt tía tai, vừa định bỏ chạy thì đột nhiên bị Quý Phạm Thạc kéo lại, ôm vào trong lòng. Anh thấp giọng nói: “Em vẫn còn chưa chịu trách nhiệm với anh, sao anh có thể cứ thế chết đi được.”

Trái tim Thư Trùng tê rần, có thứ gì đó đang không ngừng cựa quậy bên trong. Nếu là ở nhà, chắc chắn cô sẽ giở trò lưu manh, nhào vào lòng anh, thi thoảng còn đổi khách thành chủ, quay trở lại tấn công.

Nhưng đây là bệnh viện, Thư Trùng vẫn khéo léo nói: “Khi nào phá án xong thì lúc đó em chịu trách nhiệm với anh.”

Quý Phạm Thạc vén chăn ra, đứng dưới đất: “Đi, quay về cục đi.”

Thư Trùng sững sờ: “Anh đừng có làm loạn.”

Quý Phạm Thạc nghiêm túc: “Vì để em có thể mang danh bà Quý sớm hơn, thi thoảng làm loạn một lần cũng đáng.”

Quý Phạm Thạc vừa mở cửa ra đã thấy hai cảnh sát túc trực bên ngoài, anh không quan tâm tới ánh mắt kinh ngạc của họ, hỏi: “Cô gái được tôi cứu đang ở phòng bệnh nào.”

Một cảnh sát đáp: “Giường 12 phòng bệnh VIP.”

—

Trong văn phòng đội hình sự cục Công an, lúc này cả văn phòng vô cùng âm u, ai cũng đang cúi đầu, không nói một lời.

Một lúc lâu sau, Tiểu Đặng lấy hết dũng khí nói: “Đội trưởng Trần, chuyện này xảy ra tôi khó chối bỏ được trách nhiệm, là đội trưởng đội 1, tôi tình nguyện chịu phạt.”

Bốn người cùng trực với Tiểu Đặng tối qua đã được phái đi bảo vệ Quý Phạm Thạc và người bị hại, lúc này một mình Tiểu Đặng đứng tại chỗ, không ai dám nói đỡ một câu.

Dù sao ai cũng biết lần này Tiểu Đặng đã mắc lỗi rất lớn. Bốn người nước ngoài tử vong, ngay cả con át chủ bài của cục Công an

vẫn đang nằm viện, chưa cần tới ngày mai, trong bộ sẽ nháo nhào cả lên.

Văn phòng vẫn im ắng, Trần Hàn ngồi trên sofa, từ đầu tới cuối vẫn không nói nửa lời. Dáng vẻ này khiến Tiểu Đặng nổi hết da gà.

Mãi về sau một giọng nói đã vang lên, phá vỡ bầu không khí ngột thở này: “Trừng phạt thì đương nhiên phải có, nhưng không phải lúc này.”

Giọng nói vang lên từ hành lang khiến mọi người bất ngờ, lẽ nào anh quay lại rồi sao?

Mọi người nhìn ra cửa, Quý Phạm Thạc và Thư Trừng sóng vai nhau đi vào văn phòng.

Thấy Quý Phạm Thạc còn đang phải băng bó tay phải, Trần Hàn lập tức đứng dậy: “Phạm Thạc, vết thương của cháu...”

“Không sao cả.” Quý Phạm Thạc cắt lời ông, đi tới băng trắng, Thư Trừng cũng đi theo sau.

Quý Phạm Thạc đã khôi phục lại dáng vẻ khí thế trước đó, trông không giống người bị bệnh chút nào: “Vừa nãy tôi đã điều tra cảnh sát có tham gia vào chuyện của mấy người Tiểu Đặng tối qua rồi.”

Quý Phạm Thạc nhìn Thư Trừng, Thư Trừng hiểu ý của anh, cao giọng nói: “Tối qua trong đồ ăn đêm của năm người họ có lượng lớn thuốc an thần.”

Quý Phạm Thạc tiếp lời: “Khi tới tôi đã phái cảnh sát đặt đồ tối qua đi kiểm tra tiệm đồ ăn đó, nhân viên phụ trách giao hàng đã bị người ta tấn công trên đường đi giao, sau khi ngất đã bị kẻ đó ném vào bồn hoa bên đường. Từ điểm này có thể cho thấy chỗ mấy người Tiểu Đặng đứng canh tối qua đã bị hung thủ nhìn trúng từ lâu, vì để tiện gây án, hung thủ lựa chọn ra tay với mấy người Tiểu Đặng. Còn về việc tại sao hung thủ biết chuyện Tiểu Đặng đặt đồ ăn, tôi đã nói với

mọi người, trong số chúng có kẻ là hacker, việc nghe lén điện thoại không hề khó. Không chừng toàn bộ điện thoại của đội hình sự chúng ta cũng đã bị hung thủ nghe lén hết rồi.”

Mọi người nổi da gà, nếu thật sự là nghe lén vậy không phải không còn chút điều gì riêng tư, bí mật sao?

“Nhưng các cậu cứ yên tâm về những vấn đề riêng tư, thứ hung thủ muốn là thông tin có lợi cho chúng, chúng sẽ không quan tâm tới mấy chuyện lật vật đầu. Huống hồ bây giờ điện thoại đều có chức năng đề phòng nghe lén, mọi người tự cài là được.” Nghe vậy mọi người lần lượt lấy điện thoại ra, làm theo lời anh.

Quý Phạm Thạc nhìn về phía Trần Hàn: “Chú Trần, có phải vụ án này cũng xuất hiện con số không?”

Trần Hàn nhìn Thư Trừng, sau đó mới gật đầu với Quý Phạm Thạc.

“Vậy con số lần này là gì?”

Trần Hàn đáp: “16, 5, 14, 19, 5.”

Quý Phạm Thạc lại nhìn Thư Trừng, cô quay người ghi những gì Quý Phạm Thạc đã phân tích tối qua lên bảng, bao gồm cả con số, chữ viết và cụm từ tiếng Pháp.

Ánh mắt Trần Hàn nhìn Thư Trừng đã thay đổi.

Tay trái Quý Phạm Thạc chỉ lên bảng: “Hung thủ của hai vụ án này và vụ án đêm Giao thừa 13 năm trước là cùng một tổ chức tà giáo.”

Mọi người trong văn phòng xì xào, bàn tán, chỉ có Trần Hàn vẫn ngồi yên, vẻ mặt phức tạp, không biết đang nghĩ gì.

Quý Phạm Thạc nói lại kết quả phân tích với Thư Trừng tối qua cho mọi người, nghe xong Trần Hàn nói: “Nói vậy thì hung thủ vẫn sẽ

dùng con số để giết người?”

Quý Phạm Thạc gật đầu: “Trừ phi hắn phát hiện ra chúng ta đã biết những điều này, nếu vậy hắn sẽ gửi thư mời.”

Tiểu Đặng nhanh nhẩu nói: “Vậy không phải pháp y Thư gặp nguy hiểm rồi sao?”

Trần Hàn nói với Hoàng Tử Bội: “Lập tức điều tra tà giáo hung thủ có thể gia nhập.”

“Không cần đâu.” Quý Phạm Thạc cắt lời: “Cháu đã cho người chuyên môn điều tra chuyện tà giáo rồi, nếu ngay cả cậu ấy cũng không tra ra được thì chúng ta không cần lãng phí sức lực nữa. Chuyện quan trọng nhất hiện giờ là bảo vệ Thư Trừng, công bố tin tức.”

Việc bảo vệ Thư Trừng không cần phải nói, nhưng Trần Hàn lại không hiểu công bố tin tức là sao: “Công bố tin gì?”

Quý Phạm Thạc hỏi: “Sau khi vụ án này xảy ra, truyền thông có gọi tới hỏi chú tình hình không?”

Hoàng Tử Khâm đứng dậy: “Có, nhưng đều bị tôi từ chối hết rồi.”

“Làm tốt lắm.” Quý Phạm Thạc nói: “Báo với những bên truyền thông đó, ngày mai chúng ta sẽ mở họp báo công bố tình hình.”

Ai cũng sửng sờ, Trần Hàn hỏi ra tiếng lòng của mọi người: “Họp báo công bố tình hình gì?”

Quý Phạm Thạc không nói rõ, khóe môi nở nụ cười khó đoán: “Tới ngày mai chú sẽ biết.”

Khi mọi người rời đi, Trần Hàn nói với anh: “Nếu hung thủ đã liệt pháp y Thư vào danh sách mục tiêu, theo chú thấy phái Cát Vân đi

bảo vệ cô ấy là thỏa đáng nhất. Hai ngày nay chú sẽ quản lý đội của Cát Vân.”

Quý Phạm Thạc không có ý kiến gì: “Như vậy cũng được, nhưng sau khi tan làm không cần bảo vệ nữa.”

Trần Hàn hiểu ý anh, cuối cùng gương mặt thâm trầm đã nở một nụ cười: “Phải rồi, hai cảnh sát bảo vệ cháu đâu?”

“Cháu bảo họ đi bảo vệ cô gái kia rồi. Đúng rồi, chú bảo Tiểu Đặng liên hệ với một bác sĩ tâm lý, đợi cô gái đó tỉnh lại thì kiểm soát tâm lý cho cô ấy.”

Trần Hàn chuyển sang chủ đề chính: “Ngày mai cháu định công bố gì?”

Quý Phạm Thạc chỉ cười không nói rõ “Ép hung thủ đưa ra thư mời.”

—

Sáng sớm hôm sau, trong nhà cũ.

Thư Trừng đứng trước gương thắt cà vạt cho Quý Phạm Thạc, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu lên gương mặt trắng ngần của cô, khiến da cô như được dát thêm một lớp vàng mỏng, ngay cả đôi mắt cũng rực rỡ như cầu vồng, cô như vậy khiến anh không sao rời mắt nổi.

Rất nhiều năm trước anh từng nghĩ, một nửa kia của mình sẽ như thế nào? Mặc dù trong lòng anh vẫn nghiêng về kiểu phụ nữ chín chắn, bốc lửa hơn, nhưng khi nghiêm túc nghĩ lại anh lại thấy người phụ nữ như vậy không hợp làm bạn gái anh lắm, càng không nói tới chuyện kết hôn.

Trong mắt người khác, anh là người đàn ông tuổi trẻ tài cao, tiền đồ rộng mở, thật ra chỉ có anh biết rõ khuyết điểm của mình. Anh

thích yên tĩnh, không muốn giao tiếp với người ngoài, tư duy kỳ quái, có lẽ trên thế giới này không ai sẽ hiểu được anh, anh thích hợp cô độc cả đời hơn.

Trước khi gặp được Thư Trùng anh đã nghĩ vậy, và những gì thể hiện ra trong thực tại cũng thế, không ai hiểu được anh nên anh thấy rất cô đơn. Mặc dù trước mặt người khác anh luôn mồm miệng tép nháy, đối phó linh hoạt, nhưng khi đứng một mình, sự cô đơn đó sẽ dần gặm nhấm trái tim anh.

Gặp được Thư Trùng là bất ngờ may mắn nhất trong cuộc đời của anh. Có lúc anh đã thầm nghĩ, mình thật sự phải cảm ơn “ông Tơ” Tiêu Sính.

Trong Thánh Kinh có câu đại khái là phụ nữ là một đốt xương sườn rơi ra từ người đàn ông, Quý Phạm Thạc cảm thấy Thư Trùng chính là xương sườn đó của anh, là mảnh ghép không thể thiếu trong sinh mạng của anh.

Tối qua khi tháo bom, anh từng nghĩ nếu như mình chết rồi, với tính cách của Thư Trùng, khó lắm cô mới bước ra khỏi bóng tối 13 năm trước, chắc chắn khi xảy ra chuyện đó cô sẽ rơi xuống địa ngục tăm tối hơn.

Nếu Thư Trùng xảy ra chuyện gì, anh cũng không dám nghĩ mình sẽ ra sao.

Anh nhìn chăm chăm người phụ nữ trước mặt hồi lâu, sau đó ôm cô vào lòng: “Hứa với anh cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng phải ở bên anh nhé?”

Thư Trùng không hiểu sao đang yên đang lành anh lại nhắc tới chuyện này. Cô không hỏi nhiều, ngẩng đầu nhìn gương mặt gần trong gang tấc, kiễng chân hôn lên đôi môi mỏng của Quý Phạm Thạc.

Thời gian công bố tin tức là chín giờ, chưa tới chín giờ hội trường đã chật kín người.

Trước khi xuất hiện, Quý Phạm Thạc nói với Cát Vân sau cánh gà: “Trông chừng pháp y Thư cho cẩn thận.”

Cát Vân phải gạt đầu anh mới yên tâm rời đi.

Vì buổi họp báo được phát sóng trực tiếp nên lúc này cậu mợ và An Khả cũng ngồi trên sofa, nhìn chăm chăm chuyên gia trẻ tuổi trên tivi, vênh tai lên lắng nghe lời anh nói.

“Hai vụ nổ xảy ra gần đây đã khiến bảy người tử vong. Theo điều tra, phân tích từ phía cảnh sát, hai vụ án này và vụ nổ đêm Giao thừa tại thành phố C 13 năm trước đều do một tổ chức tà giáo nước ngoài gây ra. Mặc dù là cùng một tổ chức tà giáo nhưng hung thủ chưa chắc đã cùng một nhóm.”

Trước tivi, một tay mợ nắm chặt tay chồng, tay còn lại nắm chặt tay con trai, lúc nghe tới vụ án 13 năm trước, bà không khỏi căng thẳng hơn, mười ngón tay như ghim sâu vào da thịt.

An Khả đau điếng nhưng chỉ nhìn mẹ, không dám nói gì.

Đối diện với những câu hỏi của phóng viên, Quý Phạm Thạc vẫn luôn bình tĩnh, hỏi gì đáp đó, ứng phó linh hoạt.

“Cảnh giám Quý, trong hai vụ án đều xuất hiện các con số, hiện tại cảnh sát có manh mối gì chưa? Anh có thể tiết lộ thông tin, ý nghĩa của các con số được không?”

“Có rồi, nhưng giờ tôi chưa tiện nói ý nghĩa cụ thể của nó.”

“Cảnh giám Quý, theo phản ánh của người dân, khi vụ án thứ hai xảy ra, có cảnh sát đã ngủ ngay tại hiện trường, điều này là thật sao?”

“Theo điều tra phía cảnh sát, trước khi gây án hung thủ đã bỏ lượng lớn thuốc ngủ vào đồ ăn đêm của họ.”

“Cảnh giám Quý, tay anh bị thương do bom nổ sao?”

“Đúng vậy. Hôm qua khi cứu người tôi đã bị thương, đáng tiếc là không cứu được cô gái đó.”

“Anh cảm thấy hung thủ có khả năng gây án tiếp không?”

“Có, dù sao hắn vẫn còn chưa viết xong dãy số.”

Lúc này, tại một nhà dân cũ kỹ trong thành phố C, một người đàn ông đeo mặt nạ nhìn Quý Phạm Thạc trong tivi, hừ lạnh một tiếng rồi tắt tivi, đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài, người đàn ông để râu ngồi trước mấy cái máy tính ngược mắt nhìn anh ta một cái, sau đó tiếp tục làm việc của mình.

Người đàn ông đeo mặt nạ cất giọng nói không có chút nhiệt độ nào: “Tiến hành trước bước tiếp theo của kế hoạch.”

Người đàn ông để râu đang gõ phím nở nụ cười lạnh lẽo, tiếng cười ngày càng lớn hơn. Hắn nhìn chằm chằm màn hình, đôi mắt đầy tơ máu như muốn lòi ra ngoài, anh ta dùng biểu cảm vô cùng chờ mong nói: “Oizys, Bienvenue Chez Vous.”

Chương 39: Chương 39: Đánh mất

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong lúc Quý Phạm Thạc mở hộp báo, Thư Trừng đợi trong văn phòng nhỏ dưới tầng. Cô ngồi trước bàn nghịch điện thoại, điện thoại chợt rung lên, cô nhìn một cái, là số lạ gọi tới.

Buổi họp báo đã kết thúc, Quý Phạm Thạc đi ra khỏi phòng hội nghị, Trần Hàn đứng đợi bên ngoài từ lâu đi lên hỏi: “Sao cháu lại nói số người tử vong là bảy? Nếu như bộ trưởng biết có khi ông ấy sẽ tức điên lên mất.”

Quý Phạm Thạc mỉm cười: “Không sao, cháu đã bàn bạc chuyện này với ông ấy rồi. Nếu như để hung thủ biết có một người vẫn còn sống trong trò giết người của hắn, chú nói xem hắn sẽ làm gì?”

Trần Hàn lập tức hiểu ra mọi chuyện, ông nhìn Quý Phạm Thạc: “Bây giờ chúng ta cũng công bố xong tin tức rồi, cháu cũng nên nói dụng ý của cháu đi nhỉ?”

“Đợi, đợi thêm nữa.” Quý Phạm Thạc vừa nói vừa đi ra khỏi phòng hội nghị.

Trần Hàn khó hiểu: “Đợi? Đợi gì?”

“Thư mời của hung thủ. Khi chúng ta công bố kế hoạch giết theo con số của hung thủ, là một phần tử tội phạm IQ cao, đương nhiên hắn sẽ rất kiêu ngạo, chú nói xem hắn còn đi theo con đường cũ nữa không?”

Trần Hàn nghĩ một lúc rồi nói: “Không.” Trong đầu ông chợt lóe lên suy nghĩ: “Cháu mở họp báo công bố tin này là vì nói cho hung thủ biết cảnh sát đã mò ra con đường giết người của hắn rồi sao? Cháu đang ép hắn kết thúc kế hoạch giết người liên hoàn này, đi thẳng vào kế hoạch sau?”

Quý Phạm Thạc mỉm cười: “Đại loại là thế, nhưng kế hoạch tiếp theo của hắn...”

Quý Phạm Thạc còn chưa nói xong, điện thoại của anh và Trần Hàn đã cùng lúc vang lên âm báo tin nhắn.

Hai người nhìn nhau, sau đó lấy điện thoại ra xem.

Trần Hàn khó hiểu: “Này là gì vậy? Cháu xem giúp chú đi, tin nhắn này là sao?”

Trần Hàn đưa điện thoại cho Quý Phạm Thạc thì thấy vẻ mặt anh đã trở nên vô cùng âm u, lông mày nhíu chặt lại.

Một dự cảm chẳng lành dâng lên trong lòng Trần Hàn: “Cháu sao thế?”

“Hung thủ gửi thư mời rồi.” Quý Phạm Thạc nghiêm mặt, liếc nhìn tin nhắn trên điện thoại của Trần Hàn, anh đột nhiên giành lấy nó, so sánh với tin nhắn của mình, hai tin nhắn hoàn toàn giống nhau.

Trần Hàn cũng nhận ra điểm này: “Cháu dịch xem hắn viết gì.”

Quý Phạm Thạc còn chưa lên tiếng, người đã lao như bay xuống dưới tầng.

Trần Hàn đi nhanh theo anh: “Phạm Thạc, cháu sao thế? Rốt cuộc tin nhắn này có ý gì?”

Quý Phạm Thạc không kịp trả lời, lao thẳng vào văn phòng đội hình sự. Vừa vào phòng Hoàng Tử Khâm đã đứng dậy nói: “Cảnh giám Quý, đội trưởng Trần, hệ thống của chúng ta bị hack rồi.” Tiểu Đặng vội tiếp lời: “Cảnh giám Quý, nhóm chúng tôi nhận được tin nhắn y như nhau.”

Quý Phạm Thạc làm như không nghe thấy mấy lời này, anh nhìn văn phòng rộng lớn, lại nhìn hai văn phòng nhỏ sau tấm kính, không

thấy bóng hình nào đó khiến anh càng lo lắng hơn: “Pháp y Thư đâu?”

Tiểu Đặng nói: “Vừa nãy cô ấy ra ngoài với Cát Vân rồi.”

Thấy vậy Hoàng Tử Khâm lập tức gọi cho Cát Vân.

Lần đầu tiên Trần Hàn thấy Quý Phạm Thạc mất khống chế như vậy, ông đi tới cạnh anh, thấp giọng nói: “Phạm Thạc, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Tin nhắn đó có ý nghĩa gì?”

Quý Phạm Thạc thất thần đáp: “Đó là một câu tiếng Pháp, dịch ra là Oizys, chào mừng về nhà, Oizys là tên tiếng Anh của Thư Trừng.”

Quý Phạm Thạc vừa dứt lời, Hoàng Tử Khâm đã tắt máy, vẻ mặt lo lắng: “Cảnh giám Quý, không gọi được cho pháp y Thư và Cát Vân.”

Mọi người lập tức nhận ra mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Trần Hàn vội hỏi: “Họ có nói đi đâu không?”

Hoàng Tử Khâm bất lực lắc đầu.

Sau đó mọi người thấy Quý Phạm Thạc lao ra ngoài như một cơn gió, Trần Hàn vội đuổi theo: “Phạm Thạc, cháu đi đâu thế?”

“Bệnh viện, có lẽ cô gái đó biết hang ổ của kẻ địch.”

“Chú đi với cháu.”

“Không cần đâu, chú Trần, đội hình sự cần có người chỉ đạo.”

Lời này đã nhắc nhở Trần Hàn, ông dừng bước: “Vậy cháu nhớ tuyệt đối đừng hành động một mình, không được làm loạn đấy.”

Quý Phạm Thạc đáp một tiếng, nháy mắt đã biến mất ở chỗ rẽ cầu thang.

Khi Thư Trùng mơ màng tỉnh dậy, cô thấy mình bị nhốt trong một căn nhà cũ, trước mắt tối om, không khí nồng nặc mùi ẩm mốc, dưới người khá mềm, có lẽ cô đang nằm trên giường. Cô cử động tay chân, có vẻ mình đang bị người ta trói theo hình chữ đại (大).

Thư Trùng nhìn xung quanh, trong căn phòng vốn có một cửa sổ nhưng đã bị người ta dùng gỗ đóng lại, ánh sáng len lỏi qua khe hở, chiếu vào bên trong, có thể nhìn thấy rõ từng hạt bụi lơ lửng trong không khí.

Thư Trùng đã nhìn được rõ căn phòng nhờ vào tia sáng ít ỏi đó. Đây là một căn phòng không lớn lắm, ngoại trừ giường trói cô ra, bên trong không còn đồ gì khác.

Thư Trùng biết mình đã bị bắt cóc. Cô nhắm mắt, nghĩ về quá trình bị bắt cóc, mọi chuyện đều vì cuộc gọi giao hàng của số lạ.

Vốn dĩ Cát Vân đang lái xe đưa cô tới công ty giao hàng nhanh lấy hàng quốc tế, nào ngờ nửa đường đột nhiên xảy ra tai nạn giao thông, trời đất quay cuồng, xe của họ lăn mấy vòng rồi đâm vào bồn hoa bên đường.

Khi vẫn còn tỉnh táo, cô thấy Cát Vân ngồi ở ghế lái đầm đìa máu, còn cô như bị người ta kéo ra khỏi xe, trước khi rơi vào hôn mê, cô phát giác ra bản thân bị người đó ôm. Lúc tỉnh lại đã thấy mình ở trong căn phòng này, không biết đã hôn mê bao lâu.

Thư Trùng lại thử cử động, cả người đau nhói, xem ra khi gặp tai nạn cô đã bị thương. Cô thầm nghĩ, không biết bây giờ Quý Phạm Thạc đã biết tình hình của cô chưa, nếu anh biết, có lẽ anh sẽ tức điên lên, không được, cô không thể để anh lo lắng, cô phải nghĩ cách chạy trốn.

Nghĩ tới đây, Thư Trùng thử rút tay ra khỏi dây nilon đang buộc mình ở đầu giường, đáng tiếc dây này buộc chặt hơn cô nghĩ, cho

dù cô có làm gì nó vẫn không đứt. Sau khi thử một lúc lâu, tay phải cô còn bị rách cả da.

Thấy việc này không có tác dụng, Thư Trùng chỉ đành từ bỏ ý định bỏ trốn.

Cô nhìn trần nhà, thở dài, trong đầu nghĩ tới một giấc mơ, cũng là phòng kín, cũng bị trói tay chân. Cô cười lạnh: Ha, thì ra ông trời đã ám hiệu cho mình lâu rồi, nhưng ám hiệu có tác dụng gì chứ? Thứ gì nên tới vẫn sẽ tới.

Cũng như trong giấc mơ, khi cô tỉnh được một lúc, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân. Thư Trùng kinh ngạc, vội nhắm mắt lại, tiếp tục giả vờ hôn mê.

Thư Trùng nghe thấy rõ tiếng khóa được mở ra, cánh cửa phòng cũng được mở, có người đi vào, bước chân không nặng không nhẹ, người tới chắc đi giày thể thao.

Người đó từ từ đi tới, cuối cùng dừng lại bên giường Thư Trùng. Anh ta giơ tay lên xoa đầu cô, ngón tay dần trượt xuống má, cuối cùng dừng lại bên môi cô.

Thư Trùng vô cùng căng thẳng, cơ thể căng cứng lại, cô cố gắng điều chỉnh hơi thở, mong mình không bị vạch trần.

Ngón tay người đó đột nhiên di chuyển trên môi cô, Thư Trùng cảm thấy giường lún xuống, người đó như đang ngồi bên cạnh cô. Anh ta chọt nghịch tóc mai của cô, điều này khiến Thư Trùng rất bất ngờ.

Thời gian dần trôi, người bên giường không hề có ý rời đi.

Cho dù đang là cuối tháng mười nhưng dưới tình hình căng thẳng như vậy, trán Thư Trùng vẫn lấm tấm mồ hôi.

Một giọng nói trầm thấp vang lên: “Nếu đã tỉnh rồi thì giả ngủ làm gì nữa? Lẽ nào em sợ anh giết em sao?”

Thư Trường kinh ngạc, giả vờ bình tĩnh mở mắt ra, một người đàn ông đeo mặt nạ xuất hiện, mặt nạ đó y như Quý Phạm Thạc nói, là mặt nạ của nhân vật V trong bộ V for Vendetta.

Thư Trường nhìn anh ta chăm chăm, không nói gì.

Người đàn ông cười lạnh: “Tại sao em không hỏi anh là ai? Thông thường bị một người lạ bắt cóc, đưa tới một nơi xa lạ, không phải họ đều hỏi câu ngớ ngẩn này sao?”

Thư Trường mấp máy môi, lạnh nhạt nói: “Hỏi rồi anh sẽ nói cho tôi biết sao?”

Người đeo mặt nạ gật đầu: “Ừ.”

“Vậy anh là ai? Tại sao phải bắt tôi tới đây?”

Người đeo mặt nạ cười khở: “Em quên anh rồi sao? Chúng ta từng gặp nhau.”

“Từng gặp?” Mặt Thư Trường nghi hoặc.

Người đàn ông đột nhiên nghịch đuôi tóc Thư Trường, cuối cùng sờ vào vành tai cô, khẽ xoa nó: “Nhớ ra chưa?”

Thư Trường kinh hoàng, nhìn anh ta bằng ánh mắt phức tạp, lắp bắp: “Anh... Anh trai...”

Chương 40: Chương 40: Sự thật

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cho dù Thư Trùng đã quên đi giọng nói của người này, quên đi vẻ ngoài của người này, nhưng cô không bao giờ quên những hành động nhỏ thân mật giữa mình và anh trai.

Khi còn nhỏ, bố mẹ hay vui đầu vào công việc, thường đi sớm về khuya, rất nhiều đêm anh trai đã ở bên Thư Trùng. Trong bóng tối mịt mù ấy, anh trai sẽ nằm bên cô, khẽ sờ vành tai cô, khiến cô yên tâm đi ngủ.

Người đeo mặt nạ như đang cười: “Cũng may em vẫn còn nhớ anh.” Ngón tay anh ta đột nhiên giơ lên, sau đó dần cởi mặt nạ ra, gương mặt vừa quen thuộc lại xa lạ hiện lên trước mắt Thư Trùng.

Ánh sáng yếu ớt bên ngoài chiếu lên gương mặt người đó, khiến chỗ sáng chỗ tối, nhưng Thư Trùng vẫn nhìn rõ được anh ta.

Người trước mắt có mấy phần giống cô, mang theo cảm giác âm u khiến người ta sợ hãi, đôi mắt đen láy không có chút cảm xúc nào.

Anh ta đứng dậy cười với Thư Trùng, nhưng nụ cười đó lại vô cùng lạnh lẽo, anh ta dịu dàng nói: “Thư Trùng, chào mừng em về nhà.”

Thư Triết nói xong câu đó thì quay người rời đi.

Mấy chữ đó văng vẳng trong đầu Thư Trùng, từng chữ như móng vuốt lao ra từ địa ngục, sống chết kéo cô xuống dưới.

Nhà sao? Là địa ngục mới đúng!

Khi Quý Phạm Thạc lái xe tới bệnh viện, cô gái được anh cứu vẫn đang hôn mê.

Anh tìm bác sĩ điều trị chính của cô ấy hỏi: “Khi nào cô gái kia mới tỉnh lại?”

Bác sĩ trung niên lộ ra vẻ mặt khó nói: “Trước khi hôn mê cô gái này đã bị tiêm một chất không rõ vào người, tạm thời chưa thể tỉnh lại được. Cho dù có tỉnh lại, ý thức cũng phải được điều trị lâu dài mới hồi phục được.”

Quý Phạm Thạc vốn dĩ còn ôm chút hy vọng, giờ đã hoàn toàn rơi vào vực sâu.

Nếu cô gái kia cô không tỉnh lại, không ai biết hung thủ ẩn nấp ở đâu. Còn anh cũng sẽ mãi mãi mất đi Thư Trùng.

Trái tim Quý Phạm Thạc đau nhói, đây là cảm giác anh chưa từng có suốt hai mươi bảy năm qua.

Thư Trùng, Thư Trùng, khúc xương sườn chỉ thuộc về anh, cho dù thế nào đi nữa anh cũng sẽ tìm thấy em.

Điện thoại trong túi quần rung lên. Quý Phạm Thạc nghe máy, Trần Hàn vội nói: “Phạm Thạc, bọn chú đã phát hiện ra Cát Vân trên đường Vân Thủy, cháu mau tới đi.”

Quý Phạm Thạc vốn đang thất vọng lập tức bùng lên tia hy vọng, anh tắt máy, lao ra bãi đỗ xe.

Khi Quý Phạm Thạc tới đoạn đường Cát Vân xảy ra chuyện, Trần Hàn đã liên lạc với cảnh sát, tạm thời phong tỏa đoạn đường này lại. Anh còn chưa đi vào bên trong dây cảnh báo đã thấy Cát Vân được nhân viên y tế dùng cán khiêng lên xe cấp cứu. Ở hiện trường vụ tai nạn, Trần Hàn đưa mấy người Tôn Hoàn, Tiểu Đặng thu thập manh mối.

Quý Phạm Thạc đi tới cạnh Trần Hàn; “Chú Trần, sao rồi?”

Trần Hàn bắt lực lắc đầu: “Cát Vân hôn mê bất tỉnh, đã được đưa vào bệnh viện rồi. Con đường Vân Thủy này vừa cho xe chạy không lâu, lượng xe và người đi lại khá ít, vậy nên khi xảy ra chuyện không có nhân chứng.”

Quý Phạm Thạc nhú mày: “Vậy camera giám sát thì sao?”

“Vì là đường mới làm nên vẫn chưa kịp lắp camera. Hiện trường chỉ có dấu vết do xe của Cát Vân để lại, không có dấu vân tay nào. Tức là bây giờ chúng ta chỉ biết có người cố tình đâm vào xe họ, sau đó bắt pháp y Thư đi thôi.”

Quý Phạm Thạc lại rơi vào bóng tối, không khí xung quanh bí bách tới nỗi khiến anh ngạt thở, bên tai vang lên tiếng động đinh tai nhức óc. Lúc này anh như rơi vào ngày tận thế của thế giới riêng mình.

Không có cô, ngày tận thế trong thế giới của anh cũng cận kề.

Trần Hàn xử lý xong hiện trường tai nạn xe, quay đầu tìm Quý Phạm Thạc lại không thấy anh đâu.

—

Đã gần hai mươi tư tiếng kể từ lúc Thư Trừng mất tích.

Hai giờ sáng, trong văn phòng nhà cũ, khói thuốc bủa kín căn phòng, nếu là người bình thường đi vào căn phòng này, chắc chắn sẽ bị khói thuốc nồng nặc đuổi ra ngoài.

Lúc này, Quý Phạm Thạc ngồi trong làn khói, ngẩng đầu nhìn trần nhà, híp mắt lại, điều thuốc ở ngón tay lặng lẽ cháy.

Sau khi quay về từ hiện trường, anh đọc lại toàn bộ tài liệu liên quan tới vụ nổ đêm Giao thừa 13 năm trước và hai vụ án này, tới giờ

khi đã đọc xong, anh vẫn không có manh mối nào.

Quý Phạm Thạc đã bảo Trần Hàn tạm thời đừng nói tin Thư Trùng xảy ra chuyện cho người nhà cô ấy, tránh để họ lo lắng.

Là chồng tương lai của Thư Trùng, cũng là cảnh giám của bộ Công an, Quý Phạm Thạc phải lặng lẽ gánh vác mọi thứ.

—

Từ khi Thư Triết đi vào căn phòng này, Thư Trùng vẫn luôn rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Khi cô tỉnh lại lần nữa, ánh nắng ở khe cửa đã bị ánh trăng thay thế. Cô sững sờ nhìn ánh trăng lạnh lẽo, lo lắng cho người nào đó trong nhà cũ.

Anh ngủ chưa? Chắc chắn tối qua anh không ăn uống gì, có lẽ giờ vẫn còn đang thức, haiz, đúng là khiến người ta lo lắng. Nếu mình chết rồi anh phải làm sao?

Nghĩ tới đây, Thư Trùng cảm thấy có chất lỏng ở khóe mắt rơi xuống. Cô cười khổ, quay đầu sang chỗ khác, không nhìn ánh trăng nữa.

Ngoài cửa vang lên tiếng động, Thư Trùng nhìn sang đó, nhìn chằm chằm cánh cửa bị khóa trái. Cô không còn giả vờ ngủ như trước nữa, ít nhất cô cũng biết Thư Triết sẽ không giết cô, tạm thời cô vẫn an toàn.

Thư Triết đều mang bữa trưa và tối tới đúng giờ cho cô, ngay cả nước cho cô uống cũng đủ liều lượng. Nhưng so với lúc vừa được bắt cóc tới đây, giờ cả người Thư Trùng đã không còn chút sức lực. Cô nghĩ chắc chắn họ đã bỏ thuốc nào đó vào đồ ăn.

Từ lúc Thư Triết tháo mặt nạ ra, Thư Trùng không thể hiểu nổi, trong vụ nổ 13 năm trước, rõ ràng cô đã nhìn thấy Thư Triết bị đè

dưới cột nhà, rõ ràng cô đã nhìn thấy căn nhà phát nổ, tại sao anh ta vẫn còn sống? Hơn nữa còn xuất hiện trước mặt cô như vậy, còn dùng cách này để khiến cô quay về bên anh ta. Rốt cuộc anh ta đang muốn làm gì?

Khóa cửa động dậy, quả nhiên là Thư Triết đi vào. Thấy Thư Trừng chưa ngủ, Thư Triết không khỏi kinh ngạc.

Anh ta ngồi bên giường cô, đưa tay chỉnh lại tóc mái cho cô, giọng nói lạnh lẽo như đêm khuya vang lên: “Sao em vẫn chưa ngủ?”

Mặt Thư Trừng vô cảm: “Đang nghĩ một số chuyện.”

“Nghĩ sao anh không bị nổ chết sao? Sao anh lại biến thành như vậy?”

Thư Trừng rùng mình, anh ta đã nhìn thấu cô rồi, cô đáp thẳng: “Đúng vậy.”

Thư Triết ngồi dậy, đứng trước cửa sổ, ánh sáng phủ lên người anh ta, Thư Trừng nhìn bóng lưng anh ta, nghe anh ta nói.

“Trong vụ nổ 13 năm trước, anh cũng tưởng anh sẽ chết, nhưng còn mười mấy giây cuối trước khi quả bom phát nổ, có người đã tháo bom trên cổ anh ra, đưa anh rời khỏi hiện trường hỏa hoạn. Người cứu anh là một tín đồ của giáo hội nước ngoài, sau khi cứu được anh, ông ấy đã đưa anh tới Anh, điều trị cho anh, cho anh cái ăn cái mặc, dạy anh mọi thứ, bao gồm cả việc hành quyết tội đồ phản bội lại giáo hội.”

“Vậy nên bây giờ anh cũng là một trong những tín đồ của giáo hội đó?”

“Không, anh không phải tín đồ.”

“Vậy tại sao anh lại làm việc cho họ?”

“Vì anh là cha đỡ đầu*!”

*Người dạy giáo lý, định hình tâm linh cho những người trong Kito Giáo, hay còn được gọi là giáo phụ.

Thư Trừng nín thở, trong lòng rét run.

“Cài bom nổ là cách hành quyết tín đồ phản bội của các anh?”

Ánh trăng chiếu lên người Thư Triết, bóng lưng rộng lớn màu đen khiến anh ta tựa như thần Chết, anh ta gật đầu.

Thư Trừng chợt nghĩ tới chuyện nào đó: “Theo anh nói thì trong số người thân đã mất vào 13 năm trước, có người là kẻ phản bội của giáo hội các anh?”

Thư Triết bình thản đáp: “Ừm, là chú. Ông ta đã khiến rất nhiều người phải chết cùng mình.”

“Tôi nhớ trong buổi tụ tập khi đó có tất cả 19 người, tại sao trong tài liệu của cục Công an chỉ có 18 người, hơn nữa AND còn được đối chiếu rất trùng khớp.”

Thư Triết cười lạnh, quay người kéo ống quần chân phải lên.

Thư Trừng nhìn thấy chân phải sáng loáng của anh ta, đó là một đôi chân giả.

“Khi đó chân phải của anh bị cột nhà đè lên, người cứu anh đã cắt chân phải của anh, cũng may khi đó anh bị ngộp khói nên ngất đi, cũng bớt đau phần nào, vì vậy ở hiện trường đã có ADN của anh. Người cứu anh chính là bạn tốt ở Anh của chú, ông ấy là người đã lên kế hoạch cho vụ nổ, đương nhiên ông ấy không ngốc tới mức để lại manh mối gì liên quan tới mình cho cảnh sát.” Nhắc tới chuyện quá khứ, Thư Triết vô cùng bình tĩnh, dường như anh ta chỉ là một người ngoài cuộc.

Anh ta quay người về phía Thư Trùng: “Thư Trùng, lần này anh về nước là để đón em, đón em về nhà, về nhà chỉ thuộc về chúng ta. Anh là giáo phụ của giáo hội, em sẽ là mẹ đỡ đầu.”

Thư Trùng mấp máy môi, vừa định mở miệng thì Thư Triết đã nói: “Em không có cơ hội từ chối.” Câu nói khiến người ta lạnh thấu tâm can, mang theo giọng điệu ra lệnh. Thư Triết đứng ngược sáng nên Thư Trùng không nhìn rõ được vẻ mặt anh ta, nhìn ánh trắng hắt lên bóng lưng ấy, cô cảm thấy người này giống như thần Chết tới từ địa ngục.

Thư Trùng nghe thấy tiếng động bên ngoài, kèm theo đó là tiếng bước chân của mấy người. Cô liếc nhìn cánh cửa đang khóa: “Bên ngoài có người sao?”

Thư Triết không buồn nhìn: “Không cần lo lắng, là đồng bọn.”

“Hơi ồn, họ đang làm gì thế?”

“Thu dọn đồ?”

“Thu dọn đồ?”

“Chiều mai chúng ta sẽ về Anh, ở đó có căn cứ của giáo hội chúng ta, còn có tín đồ yêu thương, che chở chúng ta. Lần này anh về nước là để đón em, tiện thể trừng phạt những kẻ phản bội trong giáo hội.”

Thư Trùng rùng mình, ngày mai phải đi rồi sao, vậy Phạm Thạc...

Thư Triết như nhìn thấu suy nghĩ của cô: “Có phải em đang nghĩ tới tên cảnh sát đó không?”

Thư Trùng không nói gì.

Thư Triết đi tới cửa, lạnh lùng nói: “Đừng có mơ, cả đời này hai người đừng hòng gặp lại nhau.”

Chương 41: Chương 41: Bỏ lỡ

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Phạm Thạc, Phạm Thạc, dậy đi, sáng nay em muốn ăn miến ngao anh nấu.”

Quý Phạm Thạc vừa quay người đã thấy có người ngồi bên cạnh, dây áo ngủ ở tay trái rơi xuống, làn da trắng muốt hòa trong không khí như đang quyến rũ anh.

Quý Phạm Thạc ngồi dậy, sửng sờ nhìn người trước mắt, gương mặt nở nụ cười xấu xa: “Em muốn ăn miến ngao thì phải để anh ăn em trước đã.” Nói xong anh lập tức nhào về phía cô, nhưng khoảnh khắc hai tay chạm vào người đẹp, cơ thể Thư Trừng lại hóa thành mây bay.

Quý Phạm Thạc ngã xuống đất, lập tức bừng tỉnh. Anh hít sâu một hơi, một tay xoa huyệt thái dương, lúc này mới biết trán đã ướt đầm mồ hôi.

Tối qua anh đã vắt kiệt sức lực suy nghĩ về vụ án, tới lúc rạng sáng anh mới chợp mắt được lúc, giờ lại bị giấc mơ đó đánh thức.

Quý Phạm Thạc cầm điện thoại trên bàn lên, vừa mở ra đã thấy vô số thông báo, anh mở ra xem toàn bộ các cuộc gọi nhỡ. Một nửa là của Quý Cẩn, một nửa là của Trần Hàn, một nửa là của Tiểu Đặng, tổng phải gần trăm cuộc. Anh không định gọi lại mà ném điện thoại lên bàn, cầm một miếng thuốc lên, châm lửa.

Lát sau, dưới tầng vang lên tiếng chuông. Quý Phạm Thạc do dự một lúc rồi lết xác đi xuống.

Khi Quý Cẩn thấy Quý Phạm Thạc, cô ấy đã giật mình trước dáng vẻ của anh.

Hai mắt vô hồn, ăn mặc xuề xòa, đầu tóc rối bù, chẳng khác nào một con chuột vừa chui ra khỏi cống. Quý Cẩn không ngờ anh trai có chứng sạch sẽ của mình lại trở nên như vậy chỉ trong một đêm, có thể thấy chị dâu vô cùng quan trọng với anh.

Quý Cẩn gượng cười, giơ đồ ăn sáng lên: “Anh, mì sốt anh thích ăn này.”

Quý Phạm Thạc uể oải nhìn một cái rồi nói: “Đi vào đi.” Sau đó một mình đi lên tầng.

Lên trên tầng, anh cũng mặc kệ Quý Cẩn, tự đi vào phòng làm việc. Quý Cẩn thấy anh như vậy, muốn nói nhưng cũng không biết nên nói từ đâu.

Quý Cẩn lặng lẽ đặt mì sốt lên bàn: “Anh...”

Cô vừa lên tiếng, điện thoại Quý Phạm Thạc đã rung lên. Quý Phạm Thạc cầm lên xem, Quý Cẩn thấy tinh thần anh trai phấn chấn hơn hẳn.

“Phạm Thạc, tôi đã tra ra được tà giáo đó rồi, là Beingsteach, họ tôn thờ René Descartes, lấy giáo nghĩa là cụm từ cậu đưa. Tà giáo đó bắt nguồn từ Pháp vào năm 1966, về sau do bị chính phủ Pháp chèn ép, toàn bộ giáo hội đã phát triển sang bên Anh, tới giờ có hơn hai nghìn tín đồ. Giáo chủ của Beingsteach chính là Thư Triết, người đã được công bố tử vong vào 13 năm trước.”

Quý Cẩn đứng bên cạnh Quý Phạm Thạc không biết đầu bên kia nói gì, nhưng cô ấy thấy anh trai bỗng dưng khựng người lại, đôi mắt ảm đạm lập tức bùng lên ngọn lửa.

Một lúc lâu sau, Quý Phạm Thạc nói: “Lão Tiêu, cậu điều tra giúp tôi một chuyện nữa...”

Khi Thư Trùng tỉnh lại, cô cảm thấy mình đang bị người ta ôm. Cô từ từ mở mắt ra, Thư Triết đang ôm cô đi xuống tầng.

Anh ta liếc nhìn cô, bình thản nói: “Tỉnh rồi hả, lát nữa thuốc hết tác dụng em sẽ có sức lại thôi.”

Quả nhiên anh ta đã bỏ thuốc vào đồ ăn hai ngày nay.

Thư Trùng gật đầu, ngoan ngoãn nằm trong lòng anh ta. Mặc dù cô rất nghi hoặc nhưng lúc này cô không có cả sức mở miệng.

Khi đi ra khỏi lối đi, trước mắt là cánh đồng lúa vàng ươm trăm mét vuông. Từng cơn gió khẽ thổi qua, bông lúa bay dập dờn như cánh bướm. Mùi thơm của đất hòa cùng hương lúa khiến Thư Trùng cảm thấy đỡ âm u đi nhiều.

Cô quay đầu nhìn căn nhà mình vừa đi ra, căn nhà nhỏ cũ kĩ nằm đơn độc giữa cánh đồng lúa bao la. Cô như nghĩ ra điều gì đó, căn nhà này chính là nhà cũ của chú họ.

Thư Trùng ngược mắt nhìn Thư Triết: “Không phải nhiều năm trước căn nhà này đã bán đi rồi sao?”

“Ừ, sau chuyện 13 năm trước nó đã được mua lại.”

Thư Trùng không hỏi ai mua, cô biết rõ ngoại trừ người trong giáo hội họ ra thì chẳng còn ai nữa.

Thư Triết ôm Thư Trùng lên một chiếc xe việt dã, hai người đàn ông ngồi ở ghế lái và ghế lái phụ, cả hai đều tóc vàng, là người nước ngoài.

Cô liếc nhìn thời gian trên bảng điều khiển xe, đã 8h20. Cô lại nhìn ra ngoài cửa sổ, phong cảnh phía sau có chút quen thuộc, cô yếu ớt hỏi: “Chúng ta sắp đi đâu vậy?”

Thư Triết bình thản đáp: “Sân bay.”

Thư Trùng căng thẳng nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh: ‘Không phải chiều mới bay sao? Sao giờ lại tới sân bay?’

Thư Triết nhìn cô, đôi mắt không có chút tình cảm nào, dường như đang muốn nhìn thấu con người Thư Trùng: “Anh lo đêm dài lắm mộng nên đã đổi thành chuyến bay chín rưỡi sáng.”

Trái tim Thư Trùng rơi xuống đáy vực, vốn dĩ cô còn mong Phạm Thạc có thể tìm được cô trước chiều nay, giờ xem ra là mơ mộng hão huyền rồi.

“Anh, em không muốn đi.” Lúc này, Thư Trùng không còn cách nào khác, điều duy nhất cô có thể nghĩ tới là dùng giọng điệu kích thích Thư Triết, mong anh ta có thể làm gì đó trước khi rời đi, hoặc khiến anh ta do dự.

Đây là lần đầu tiên Thư Trùng gọi Thư Triết là anh sau khi gặp lại, anh ta lại không có phản ứng quá nhiều với danh xưng này, chỉ lạnh lùng nói: “Đừng lãng phí sức lực vào mấy lời này nữa.”

Thư Trùng vẫn nói tiếp: “Nhưng đây là quê hương của chúng ta, là nơi chúng ta sinh ra. Người thân của chúng ta đều ở đây, bố mẹ cũng nhắm mắt tại đây, lẽ nào anh muốn em mãi mãi rời xa quê hương sao?”

Thư Trùng vốn nghĩ dùng cách này chí ít cũng chọc giận được Thư Triết, nào ngờ anh ta chỉ thản nhiên nói: “Không phải rời đi vĩnh viễn, ít nhất trước khi tên cảnh sát kia còn chưa quên được em, em không thể quay về được.”

“Anh, rốt cuộc anh muốn làm gì? Rõ ràng tà giáo này đã hại hai anh em mình trở nên như ngày hôm nay, tại sao anh còn phải nối giáo cho giặc? Anh quên mười bảy mạng người nhà mình chết thế nào rồi sao?”

Mặc kệ cho Thư Trùng nói hết nước hết cái, Thư Triết vẫn chỉ nhìn về phía trước, mặt vô cảm.

Người đàn ông ngồi ở ghế lái đang khởi động xe lại dùng giọng điệu kỳ quái nói: “Cô gái, cô nói vậy là không đúng rồi, nếu không có Beingsteach thì cũng không thể có cha đỡ đầu hô mưa gọi gió như ngày hôm nay. Suy cho cùng, anh ấy nên cảm kích với Beingsteach mới đúng.”

Thư Trừng vừa định phản bác thì Thư Triết ở bên đã nói: “Anh ta nói không sai, em và anh đều nên cảm kích Beingsteach. Thư Trừng, nể tình em vẫn chưa chính thức gia nhập hội của anh, anh không truy cứu hành vi bất kính với giáo hội của em vừa nãy. Tốt nhất sau này em đừng nói lại lời như vậy nữa.”

Trong xe yên lặng, không một tiếng động.

Trong bệnh viện, một đêm qua đi, Cát Vân đã tỉnh lại. Vừa mở mắt anh ấy đã nhìn thấy Trần Hàn đưa mấy đồng nghiệp đứng bên giường.

“Đội trưởng Trần...” Anh ấy khàn giọng nói, Trần Hàn lập tức đưa tay ra, ra hiệu cho anh ấy đừng nói nhiều: “Cát Vân, cậu vẫn cần phải nghỉ ngơi nhiều, tôi hỏi cậu câu nào, cậu trả lời câu đó.”

Cát Vân gật đầu.

“Hôm pháp y Thư mất tích, hai người đi đâu lấy hàng?”

“Thế Thông ở ngoại ô.”

“Trên đường đi pháp y Thư có nói với cậu là hàng ai gửi không?”

Cát Vân lắc đầu.

“Sau vụ tai nạn, cậu nhìn rõ người bắt pháp y Thư đi không?”

Cát Vân cúi đầu, lại lắc đầu.

“Nhưng tôi nhìn thấy xe đâm vào chúng tôi.”

Mắt Trần Hàn sáng lên: “Biển số xe là bao nhiêu? Có đặc điểm gì?”

“Nó không có biển số xe, nhưng chiếc xe đó rất đặc biệt, là xe việt dã đã được cải tiến, trên phần cản trước ở đầu xe có hàn một tấm sắt rất dày.”

Trần Hàn đã hiểu tại sao ở hiện trường tai nạn xe hôm qua lại chỉ có dấu xe của Cát Vân, thì ra hung thủ đã chuẩn bị trước cho vụ tai nạn này.

Trần Hàn lập tức gọi cho Quý Phạm Thạc, điều bất ngờ là từ hôm qua tới giờ số của anh luôn trong trạng thái tắt nguồn. Hết cách, Trần Hàn chỉ đành dặn cảnh sát bên cạnh: “Cậu báo cho Tiểu Đặng, bảo cậu ấy liên lạc với cảnh sát giao thông, kiểm tra nghiêm ngặt từng xe việt dã đã cải tiến đi qua các con đường.”

Tiểu Đặng ở văn phòng nhận được điện thoại nhanh chóng báo cho đội giao thông, sau đó đưa mấy người tới phòng giám sát của đội cảnh sát giao thông.

Bốn năm người trong phòng giám sát, ai cũng nhìn chăm chăm màn hình máy tính, sợ nháy mắt một cái là bỏ lỡ manh mối quan trọng.

Một lúc lâu sau, đột nhiên có người hét lên: “Mau nhìn này, xe việt dã ở máy này.”

Tiểu Đặng lập tức nhìn màn hình người đó chỉ, chiếc xe việt dã trong màn hình không có biển số xe, phần cản trước đầu xe có một tấm sắt dày.

Tiểu Đặng nói: “Phóng to lên.”

Cảnh sát làm theo, hai người ngồi ở phía trước lờ mờ hiện ra.

“Phóng to thêm chút nữa.”

Cảnh sát giao thông lại làm theo.

Tiểu Đặng nhìn chăm chăm người ngồi sau xe việt dã, mặc dù chỉ là ảnh gáy nhưng theo độ dài của mái tóc, dáng người nhỏ nhắn ấy, Tiểu Đặng lập tức nghĩ tới: “Là pháp y Thu!”

—

Khi tới sân bay, cuối cùng Thu Trùng đã có lại chút sức lực, nhưng cô vẫn chỉ có thể đứng được hơn mười phút. Cho dù Thu Trùng có muốn bỏ trốn, với thể lực hiện giờ thật sự là lực bất tòng tâm.

Vừa xuống xe, toàn bộ hành lý đều được hai người nước ngoài kia phụ trách, Thu Trùng được Thu Triết dìu đi tới cửa soát vé.

Khi đi qua nhà vệ sinh ở sảnh chờ, Thu Trùng nảy ra một ý: “Anh, em muốn đi vệ sinh.”

Thu Triết lạnh lùng nói: “Còn mười phút nữa là lên máy bay rồi, trên máy bay có nhà vệ sinh.”

“Nhưng em...” Thu Trùng còn muốn nói gì đó thì đã bị Thu Triết quả quyết cắt ngang: “Thu Trùng, dẹp ngay suy nghĩ đó đi. Trước khi về Anh, anh sẽ không rời em nửa bước đâu.”

Vì để ngăn cản Thu Trùng không giờ trò, Thu Triết đã đeo kính râm, trùm mũ to lên cho cô. Bây giờ cho dù cô có dùng ánh mắt cầu cứu cũng không ai biết.

Sau khi qua cửa soát vé, Thu Triết đã đưa Thu Trùng lên máy bay.

Thu Trùng ngồi khoang hạng thương gia, trong khoang không có nhiều người lắm, ngoại trừ bốn người họ ra thì còn có một người đàn

ông mặc áo khoác đen, đeo khẩu trang, bịt mắt, bên cạnh người đàn ông là một cô gái trẻ xinh đẹp.

Khoảnh khắc Thư Triết tháo kính cho Thư Trùng, cô nhìn anh ta bằng đôi mắt ẩn lệ.

Thư Triết đưa tay lau nước mắt cho cô, thất vọng nói: “Anh biết em đang nghĩ gì, nhưng Thư Trùng, anh yêu em nhiều hơn tên cảnh sát đó, chúng ta mới là người nhà thật sự.”

Thư Trùng không nói gì, cô biết có nói nữa cũng vô dụng. Tư tưởng của tà giáo đã ăn sâu vào máu Thư Triết, bây giờ anh ta như một ông già mang tư tưởng phong kiến, có khuyên nhủ bao nhiêu cũng không nghe.

Còn Phạm Thạc, anh không đến được trước khi cô lên máy bay cũng tức là có khả năng anh vẫn chưa tìm ra được nơi ở của chúng. Cho dù bây giờ có tra ra được cũng đã muộn, một khi tới Anh, cả đời này họ sẽ có duyên không có phận.

Nhưng cô không cam tâm! Tới tận bây giờ cô vẫn tin anh sẽ tới, nhất định anh sẽ tới.

Thư Triết cứ nghĩ lên máy bay rồi là Thư Trùng sẽ từ bỏ, nào ngờ cô lại kiên định nói: “Em tin anh ấy sẽ tới.”

Khoảnh khắc máy bay cất cánh, Thư Trùng như nghe thấy tiếng còi cảnh sát, từng tiếng văng vẳng mãi bên tai.

Chương 42: Chương 42: Tạm biệt

Tải ebook: dtv-ebook.com

Rất nhiều xe cảnh sát của Trần Hàn đã vội tới sân bay, họ tìm được xe việt dã khả nghi ở bãi đỗ xe sân bay, mọi người vội bao vây xe đó lại, nhưng lại phát hiện ra trong xe không có người.

Trần Hàn thấp giọng hô lên: “Không hay rồi.” Sau đó ông vội lao vào bên trong sân bay.

Trần Hàn đi tới ềuốc quầy bán vé, lấy thẻ cảnh sát ra: “Giúp tôi điều tra Thư Trùng, số căn cước là 43XXX, xem cô ấy đi chuyến bay nào.”

Nhân viên lập tức kiểm tra, lát sau người đó ngẩng đầu lên nói: “Cô Thư ngồi chuyến bay DM199733, chuyến bay này đã cất cánh tới London, Anh vào năm phút trước rồi ạ.”

Đầu Trần Hàn nổ tung: “Phạm Thạc, Phạm Thạc...” Ông vội vã lấy điện thoại ra gọi cho anh.

“Thuê bao quý khách điện thoại không liên lạc được...”

Trần Hàn có dự cảm chẳng lành, lẽ nào vụ án này cũng không đi về đâu như vụ án 13 năm trước sao?

Trên máy bay, đầu Thư Trùng nặng trĩu, cho dù cô có cố gắng chống trụ nhưng vẫn không kháng lại được tác dụng của thuốc. Không biết đã ngủ được bao lâu, khi cô tỉnh lại, Thư Triết ở bên đã biến mất.

Thư Trùng nhìn khoang máy bay, hai người nước ngoài ngồi hàng trước vẫn còn ở đó, người đàn ông ở chéch phía đối diện

không biết đã đi đâu, chỉ còn lại người phụ nữ.

Thư Trừng vừa nhúc nhích, hai người ngồi phía trước đã quay người lại, nhíu mày nhìn cô, đôi mắt màu xanh như đang cảnh cáo: “Ngoan ngoãn chút đi, đừng cử động linh tinh.”

Đúng là chân sai vật.

Thư Trừng lạnh lùng lườm hắn một cái, sau đó nghiêng đầu sang một bên, nhắm mắt lại.

Một lúc sau, Thư Triết quay trở lại. Anh ta vừa ngồi xuống một lúc thì người đàn ông phía đối diện cũng quay về, nhưng anh ấy vẫn đeo khẩu trang, cái bịt mắt được thay bằng kính gọng vàng.

Trên đường đi, Thư Trừng luôn giữ im lặng, không muốn nói nhiều với Thư Triết. Trong lòng cô, người anh này đã không còn là anh trai nữa, ngoại trừ quan hệ huyết thống không thể xóa mờ ra, người này chính là một tên tội phạm.

Thư Triết lại lúc nóng lúc lạnh, lúc ăn tối, tiếp viên mang menu tới, Thư Triết không hề do dự gọi hai phần hải sản.

Tiếp viên mang đồ ăn tới, Thư Triết cầm đũa gấp toàn bộ đồ Thư Trừng thích ăn vào bát cô.

Thư Trừng không khỏi cảm động: “Anh vẫn còn nhớ hả?”

Anh ta chỉ lạnh nhạt nói: “Anh chưa bao giờ quên.”

Đêm khuya, trong khoang máy bay vô cùng yên tĩnh, vì đã ngủ cả ngày nên lúc này Thư Trừng vô cùng tỉnh táo, nhưng cô vẫn không có quá nhiều sức lực.

Thư Triết đã bỏ một ít thuốc vào nước trà lúc ăn tối, mục đích là để cô vẫn ngoan ngoãn ngồi yên trong thời gian còn lại của chuyến

bay.

Lúc này hai người ngồi trước đã ngáy khò khò, Thư Triết bên cạnh cũng đã chìm vào giấc ngủ.

Thư Trùng nghiêng người qua chỗ Thư Triết, lặng lẽ nhìn gương mặt lúc ngủ của anh ta, hình ảnh đứa bé trong ký ức dần hòa làm một với gương mặt này, dưới ánh đèn mờ ảo, gương mặt trở nên mập mờ, khiến cô không khỏi suy nghĩ: “Rốt cuộc thứ gì đã khiến anh trở nên như vậy? Em rất muốn quay về lúc trước, quay về trước khi mọi chuyện xảy ra. Nếu mọi thứ không xảy ra, chúng ta sẽ rất hạnh phúc.”

Giọt nước mắt nóng rục trào ra, Thư Trùng giơ tay lên, muốn sờ vào gò má gầy gò của Thư Triết, bỗng nhiên cô lại phát giác ra ánh mắt lạnh lẽo.

Thư Trùng vội rút tay về, nhìn đôi nam nữ đối diện. Lúc này người đàn ông vẫn như lúc cô gặp lần đầu, đeo khẩu trang, bịt mắt, không thể nhìn ra dáng vẻ anh ấy. Người phụ nữ bên cạnh đã nhắm mắt ngủ say.

Là ảo giác sao? Thư Trùng nghĩ rồi cố gắng đứng dậy, điều khiển cơ thể lảo đảo, rón rén đi qua Thư Triết, bước về phía cặp nam nữ đó.

Khi đứng cạnh người đàn ông, Thư Trùng quan sát xung quanh, chắc chắn mọi người trong khoang đã ngủ, cô mới lấy hết dũng khí, giơ tay lên kéo khẩu trang người đàn ông xuống.

Khi sắp chạm vào khẩu trang của anh ấy, tay phải Thư Trùng đột nhiên bị người ta nắm lại, cô ngẩng đầu lên, là Thư Triết.

Thư Triết dìu Thư Trùng về chỗ, đưa máy tính bảng cho cô, nhỏ giọng nói: “Nếu chán thì chơi game đi.”

Thư Trùng không nhận lấy: “Vây càng chán hơn.”

—

Khi máy bay tới London đã là hơn một giờ chiều theo giờ Anh.

Thư Trùng mơ màng được Thư Triết gọi dậy, Thư Triết dìu cô ra khỏi chỗ ngồi, khi đi qua người đàn ông ấy, anh ấy vẫn đeo bịt mắt ngủ say, người phụ nữ bên cạnh đã xuống máy bay từ lâu.

Họ không phải vợ chồng sao? Thư Trùng định gọi người đàn ông này dậy, nhưng nghĩ tới dáng vẻ Thư Triết nắm tay cô tối qua, cô vẫn coi như không thấy gì, đi ra ngoài.

Do Thư Trùng không tiện đi lại, nên khi bốn người họ đi ra khỏi máy bay, đa số hành khách đã rời đi hết.

Hai người nước ngoài đi sau Thư Triết và Thư Trùng, vừa xuống cầu thang, một người tóc hơi dài đã dừng bước lại, nói tiếng Anh: “Triết, có điều bất thường.”

Thư Trùng liếc mắt nhìn chỗ dừng máy bay, trực giác mách bảo cô có vấn đề thật. Chỗ dừng máy bay quá yên tĩnh, không có lấy một bóng người.

Người nước ngoài còn lại khịt mũi, kinh ngạc nói: “Mau quay lại máy bay.” Khi bốn người quyết định quay lại mới thấy cửa máy bay đã bị đóng từ lúc nào.

Một tiếng hét vang lên: “Người bên trong nghe đây, các anh đã bị bao vây, mau thả con tin ra đầu hàng đi...”

Nghe vậy, Thư Trùng không khỏi bàng hoàng, nhưng Thư Triết vẫn không có ý thả cô ra, ngược lại còn ôm cô chặt hơn.

Người đàn ông tóc dài hừ lạnh: “Hừm, đầu hàng ư, đúng là nực cười.”

Anh ta vừa dứt lời, phía cảnh sát đã bố trí xong xuôi, hàng đoàn cảnh sát Anh mặc áo chống đạn, đội mũ bảo hiểm đen đi lên.

Tình hình ngày càng bất lợi, nhưng ba người Thư Triết vẫn vô cùng bình tĩnh.

Hai người nước ngoài đột nhiên nhìn nhau, khóe miệng nở nụ cười châm biếm. Chúng không hẹn mà cùng cởi áo khoác ra, trên áo T-shirt màu xám có quần bom loại nhỏ.

Cảnh sát vây quanh chúng lập tức dừng lại, không dám tiến lên trước.

Người đàn ông tóc dài lấy điều khiển trong túi quần ra khua trước mặt cảnh sát, khiêu khích nói: “Đừng nghĩ nó nhỏ và xem thường, tôi không dùng quả bom này để tự sát đâu.”

Một người khác tiếp lời: “Điều một chiếc trực thăng tới đây để chúng tôi đi, nếu không cả lũ cùng chết hết.”

Cảnh sát đi đầu bên kia hét vào trong bộ đàm, sau đó nói với mấy người Thư Triết: “Được, nhưng các người nhất định phải thả con tin ra.”

Người đàn ông tóc dài nhìn Thư Triết: “Triết, anh định làm gì?”

Thư Triết chỉ nói: “Nằm mơ.”

Ánh mắt người đàn ông tóc dài lóe lên nụ cười xảo quyệt, hắn nói với cảnh sát: “Được, nhưng các người phải bảo đảm chúng tôi an toàn đi lên trực thăng.”

Cảnh sát gật đầu, ra hiệu ok. Lát sau, một chiếc trực thăng bay tới, dừng lại gần đó.

Phi công đi xuống, hai người đàn ông nước ngoài mở đường, Thư Triết dìu Thư Trùng đi sát phía sau, bốn người nhanh chân đi về

phía trực thăng.

Tội phạm đã đưa con tin tới gần trực thăng nhưng cảnh sát lại không dám ra tay, lo sợ bất cẩn một cái sẽ khiến tội phạm kích hoạt bom.

Bỗng nhiên “ầm” một tiếng, người đàn ông tóc dài chưa cả hoàn hồn đã thấy người bên cạnh bị tấn công, máu chảy ra từ huyết thái dương.

Mọi người nhìn về phía viên đạn bay tới, một bóng đen nhảy xuống từ cầu thang, sau đó nhào về phía Thư Triết.

Là anh! Thư Trùng lập tức rơi lệ, cô đã nhìn thấy gương mặt mình ngày nhớ đêm mong rồi.

Trong lúc thất thần, Thư Trùng cảm thấy lưng bị người ta đẩy mạnh một cái, cơ thể va vào lòng Quý Phạm Thạc đang lao tới. Khi quay đầu lại, cô thấy ánh mắt Thư Triết nhìn cô đã nhuốm một tầng sương mù, gương mặt tuấn tú hiện lên nụ cười khổ, đôi môi khô khốc nói với cô bằng khẩu hình miệng: “Thư Trùng, anh xin lỗi.”

Thư Trùng lập tức hiểu ra: “Anh!” Khi cô hét lên, tiếng nổ đinh tai nhức óc đã vang lên, một luồng nhiệt ủa tới, cô được Quý Phạm Thạc đè xuống dưới người.

Sau khi phong ba bão táp qua đi, Quý Phạm Thạc dìu cô đứng dậy, phía xa chỉ còn lại vết máu thịt bầy nhầy, một đôi chân giả nhuốm đầy máu nằm lẻ loi trên đó.

“Anh...” Thư Trùng lẩm bẩm, nước mắt rơi lã chã, người dần mềm nhũn trong lòng Quý Phạm Thạc.

Một lần nữa mất đi người thân lại đau lòng đến thế.

Cho dù Thư Triết là kẻ giết người, cho dù anh ta đã không từ thủ đoạn bắt cóc cô, nhưng trong lòng cô, anh vẫn là anh trai cô, chỉ đơn

giản là anh trai thôi, có lẽ đây chính là huyết thống.

—

Ba ngày sau, tại Trung Quốc.

Trong căn nhà cũ của Quý Phạm Thạc, Thư Trừng đã được anh chăm sóc như ngọc ngà châu báu mấy ngày liền, cơ thể giờ đã không còn vấn đề gì nữa.

Lúc ăn sáng, Thư Trừng đột nhiên hỏi: “Phải rồi, em vẫn chưa hỏi anh, sao anh biết em ở trên máy bay đó?”

Quý Phạm Thạc cười nói: “Lão Tiêu nói với anh.”

“Lão Tiêu?”

“Đồng nghiệp cũ, bây giờ cậu ấy đang làm ở cục An toàn mạng nước Anh. Ngày thứ hai em mất tích cậu ấy đã điều tra ra được chuyến bay bọn em đi.”

“Vậy nên anh đã đeo khẩu trang ngồi trên máy bay, còn ngồi cùng một khoang với bọn em?”

Quý Phạm Thạc nhìn người mất đi rồi có lại này, trái tim cảm thấy ấm áp: “Thật sự phải cảm ơn cậu ấy, cậu ấy đúng là ông Tư của chúng ta. Ban đầu cũng chính cậu ấy đã gửi email đó cho em.”

“Nhưng rõ ràng anh trai có cơ hội chạy thoát, tại sao...” Nói tới đây, Thư Trừng đã dừng lại.

Quý Phạm Thạc nhìn Thư Trừng đang u buồn, anh nắm lấy bàn tay lạnh toát của cô: “Vì anh ấy yêu em. Anh nghĩ, mọi điều anh ấy làm đều vì báo thù, vì để gỡ bỏ quả bom vô hình trong phần đời về sau của em, càng vì để gặp mặt em một lần.”

Nước mắt Thư Trừng lại tuôn rơi.

Quý Phạm Thạc đi qua bàn ăn, ôm cô vào lòng, khẽ vỗ bả vai run lên của cô.

Ăn xong bữa sáng, hai người ngồi trên sofa trong phòng khách, họ nhìn mật khẩu tài liệu trong file USB trên màn hình máy tính, nhíu chặt mày lại.

Chiếc USB này được tìm thấy ở nhà chú Thư Trùng vào hôm qua. Họ vẫn phải cảm ơn Thư Triết, nếu không phải hôm ở trên máy bay, anh ta nhận ra Quý Phạm Thạc, còn nói mấy câu kỳ lạ, có lẽ Quý Phạm Thạc sẽ không có được chiếc USB này.

Nhưng USB đã cài mật khẩu, rốt cuộc bên trong có thứ gì không thể cho người khác biết được?

Thư Trùng xoa cằm nghĩ một hồi, sau đó thử nhập sáu số vào khung mật khẩu, không ngờ tài liệu lại được mở khóa.

Quý Phạm Thạc kinh ngạc: “Em nhập gì thế?”

Thư Trùng cười bi thương: “Ngày sinh của em và anh trai.”

Quý Phạm Thạc thấy cô như vậy lại càng đau lòng hơn. Anh ôm cô vào lòng, khẽ an ủi: “Đừng buồn nữa, em còn có anh mà.”

Thư Trùng thò đầu ra cười với anh: “Em không sao, phải rồi, anh xem bên trong có gì đi.”

Quý Phạm Thạc mở file đầu tiên ra, bên trong là vô số file nhỏ khác, anh dò xem số lượng, thấy có hơn hai nghìn file.

Quý Phạm Thạc mở bừa một file, bên trong là hồ sơ của một người, bao gồm họ tên, tuổi tác, địa chỉ nhà, tín ngưỡng...

Quý Phạm Thạc lại mở mấy file khác ra xem, toàn bộ đều là hồ sơ của mỗi người như vậy, điểm giống nhau duy nhất là tín ngưỡng của họ đều là Beingsteach.

“Xem ra những hồ sơ này đều là người có tín ngưỡng Beingsteach.”

Thư Trùng gật đầu: “Xem trong những file khác có gì không.”

Quý Phạm Thạc tắt file lớn này đi, mở sang file lớn thứ hai, bên trong là hơn trăm bảng biểu.

Anh mở bừa một bảng ra, nội dung bên trong khiến hai người biến sắc, vẻ mặt trầm xuống.

Trong bảng biểu ghi lại tất cả những hành phi phạm tội, cách thức giết người, mệnh lệnh ra tay của Beingsteach từ khi sáng lập tới giờ.

Quý Phạm Thạc không mở những bảng khác ra xem nữa, anh tắt file đó đi, mở sang file cuối cùng. Khác với hai file trước, trong file này chỉ có một file nhỏ.

Quý Phạm Thạc mở nó ra, vẻ mặt Thư Trùng khựng lại.

Trong file không có chữ, không có bảng biểu, chỉ có các tấm ảnh, trong ảnh chỉ có duy nhất một người, là Thư Trùng.

Tấm đầu tiên là ảnh chụp sinh nhật Thư Trùng năm 12 tuổi, khi đó cô đội mũ sinh nhật, trước mặt là bánh kem rất to, trên bánh kem có cắm 12 cây nến, ánh lửa chiếu lên gương mặt ngây ngô của cô. Mặc dù là ngày vui nhưng Thư Trùng trong ảnh lại ngẩn lệ, gương mặt u buồn, dường như đang đắm chìm trong thế giới riêng của mình. Bức ảnh thứ hai là khi Thư Trùng mới lên cấp hai, cô mặc đồng phục đứng trước cổng trường.

Nhìn thấy những bức ảnh này, Thư Trùng giành lấy con chuột trong tay Quý Phạm Thạc, từ từ lăn xuống dưới.

Tấm thứ ba là ảnh cô đại diện học sinh lớp 10 phát biểu trong ngày khai giảng, tấm thứ tư là ảnh chụp ở trong trường khi cô đi Mỹ, tấm thứ năm là lần đầu cô mặc áo blouse, tấm thứ sáu là ảnh chụp

cô ở văn phòng VBI, tấm cuối cùng là ảnh chụp chung khi đang nô đùa ở Canada của cô và Quý Phạm Thạc, trên ảnh cô cười tươi như hoa, yếu điệu đứng cạnh anh.

Bên dưới tấm cuối cùng có một dòng chữ: “Thư Trường, anh yêu em.”

Thư Trường nhớ đây đều là ảnh An Khả chụp hoặc anh nhờ người chụp rồi gửi cho anh. Thư Triết muốn có được những bức ảnh này thì chỉ có một cách, đó là hack vào email của An Khả.

Thì ra mấy năm nay anh ấy luôn quan sát cô, xem cô cười, xem cô khóc, xem cô từng bước đi về phía trước.

Thư Trường luôn nghĩ mình chính là người ở trong địa ngục, thật sự người ở dưới địa ngục chỉ có mình anh trai.

Một mình anh ấy vùng vẫy, đơn độc ở đó, không ai động viên, không ai an ủi, không ai hỏi thăm, cũng không biết ngày tháng như vậy sẽ kết thúc vào lúc nào.

Niềm an ủi duy nhất của anh ấy, niềm tin bất diệt giúp anh ấy đứng vững chỉ có cô, người em gái anh ấy yêu thương, trân trọng nhất.

Anh ấy chưa bao giờ yêu thương thế giới này, nhưng anh ấy yêu cô.

Nhìn thấy những bức ảnh này, Thư Trường nhào vào lòng Quý Phạm Thạc bật khóc, một lúc lâu sau cô mới nghẹn ngào nói: “Phạm Thạc, có thể giữ lại chiếc USB này không?”

Quý Phạm Thạc gật đầu: “Đây là di vật của anh ấy, nó nên thuộc về em. Anh sẽ gửi riêng hồ sơ và bảng biểu trong hai file đầu cho lão Tiêu để cậu ấy giao cho cảnh sát Anh giải quyết.”

Khi vụ án 13 năm trước cộng thêm hai vụ án xảy ra gần đây và vụ tai nạn xe được xử lý, thời tiết đã gần tới giữ ngày đông.

Trên bàn ăn ở nhà mợ, An Khả đột nhiên hỏi: “Thư Trùng, năm nay em định đón tết ở đâu?”

Cậu, mợ đều khựng lại, lần lượt nhìn Thư Trùng.

Người nhà đều biết sau khi xảy ra chuyện 13 năm trước, Thư Trùng chưa bao giờ đón Giao thừa lại. Đối với cô, ngày nhà nhà đoàn viên chính là ngày cô mất đi toàn bộ người thân.

Tiếng pháo nổ như kéo cô về vụ nổ năm đó, lúc nào cũng ép cô đối diện với những chuyện đau khổ ấy. Đối với cô, tiếng cười đùa của nhà khác chính là tiếng cười châm biếm.

Khi còn nhỏ, mỗi lần tới Giao thừa, cô đều sẽ nhốt mình trong tủ quần áo, sau đó bịt tai lại, cố gắng không để bản thân nghe được tiếng nhạc, tiếng pháo, tiếng cười đùa. Về sau khi tới Mỹ, cô đã không về nhà đón Tết nữa, sau khi Tết qua đi, cô mới một mình quay về thăm nhà.

Thư Trùng đáp: “Tùy thôi ạ, chỉ cần không ở Trung Quốc là được.”

Cậu mợ đều không nói gì, An Khả nói: “Phạm Thạc biết không?”

Thư Trùng lắc đầu.

—

Sáng sớm ngày hôm sau, Thư Trùng chải chuốt lại bản thân, chuẩn bị đi làm. Vừa ra khỏi cổng tiểu khu, cô đã thấy xe Quý Phạm Thạc đi tới, sau đó dừng lại trước mặt cô.

Quý Phạm Thạc nhảy xuống xe: “Em mang hộ chiếu không?”

Thư Trùng khó hiểu: “Không ạ.”

“Ơ đây đợi anh lát.” Nói xong Quý Phạm Thạc chạy vào nhà mợ.

Thư Trường không hiểu gì, một lúc sau cô thấy Quý Phạm Thạc cầm hộ chiếu của cô chạy về.

Thư Trường nhìn hộ chiếu của mình trong tay anh: “Anh lấy hộ chiếu của em làm gì?”

Anh mở cửa xe cho cô: “Lên xe rồi nói.”

Lên trên xe, Thư Trường lại hỏi: “Giờ nói được rồi chứ?”

Quý Phạm Thạc kích động: “Ra nước ngoài kết hôn, hưởng tuần trăng mật.”

“Kết hôn? Hưởng tuần trăng mật?” Mọi việc xảy ra quá đột ngột, Thư Trường vô cùng hoang mang. Mãi sau cô mới hoàn hồn lại: “Nhưng còn cậu mợ em, rồi còn bố mẹ anh nữa...”

Quý Phạm Thạc vừa hào hứng lại vừa thoải mái nói: “Yên tâm, anh đã có được sự đồng ý của họ rồi. Chuyện kết hôn do chúng ta tự quyết định.”

Câu này vừa được giải quyết câu sau đã tới: “Nhưng em chưa xin nghỉ.”

“Anh duyệt cho em nghỉ một tháng, sau tết Nguyên Tiêu thì cùng nhau về.”

“Em không mang quần áo.”

“Tới đó rồi mua, là vợ anh rồi, em cũng nên thay đổi cách ăn mặc của mình, không thể mặc trẻ con như vậy được, anh sẽ thấy nguy hiểm, hơn nữa ai không biết còn tưởng anh ấu dâm.”

Thư Trường không nhịn được bật cười, đối với cô, mùa đông năm nay như biến thành ngày hè rạng rỡ. Cô thầm nghĩ, có lẽ tương lai cô có thể thử cùng đón Tết với gia đình.

Chương 43: Ngoại truyện 1: Công thụ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ban đêm, những vì sao đã lấp ló khắp bầu trời Maldives, cơn gió từ Ấn Độ Dương thổi vào đất liền, xuyên qua ban công, làm tung bay tấm màn che mỏng, rồi từ từ luồn vào căn phòng tràn ngập ánh đèn ấm áp, cuốn bay những cánh hồng rải khắp phòng.

Trên chiếc giường hoa hồng, Thư Trường mặc váy ngủ bằng lụa ngồi chính giữa, đôi mắt đóng đầy ý cười, si mê nhìn người ngồi đối diện.

Đây lần đầu tiên Quý Phạm Thạc nhìn thấy dáng vẻ cười ngu ngơ của vợ mình, anh bất giác hỏi: “Em cười gì thế?”

Thư Trường còn chưa nói gì, mặt đã ửng đỏ, lắc đầu: “Không có gì, em chẳng nghĩ gì cả.”

Thật ra Thư Trường đang nghĩ, rất nhiều lần đầu tiên trong cuộc đời cô đã trải qua với người đàn ông này. Lần đầu tiên hẹn hò riêng với đàn ông, lần đầu tiên ngồi trong xe với người khác giới ngoài An Khả, lần đầu tiên ở lại nhà đàn ông qua đêm, bao gồm cả lần đầu tiên kia nữa.

“Em muốn biết anh đang nghĩ gì không?” Khi nói câu này, gương mặt Quý Phạm Thạc mang theo nụ cười xấu xa.

Đương nhiên Thư Trường không để ý tới nụ cười đó của anh, cô ngay thơ lắc đầu: “Em không biết.”

Anh nói: “Em biết điều kiện để người lớn hai nhà đồng ý cho chúng ta ra nước ngoài, tự tổ chức hôn lễ theo ý mình là gì không?”

Thư Trường chớp mắt: “Là gì?”

Dưới ánh đèn rạo rực, khóe môi Quý Phạm Thạc cong lên nụ cười gian xảo. Thư Trừng lập tức hiểu ra, một dự cảm chẳng lành ập tới, cô cảm thấy mình đã rơi vào bẫy của người này.

Quả nhiên, Quý Phạm Thạc nhào về phía cô, cánh hoa hồng giạt mình bay lên. Anh đè cô xuống dưới, cắn vành tai như ngọc trai của cô: “Họ muốn nhanh được bế cháu.”

Thư Trừng xấu hổ, bĩu môi nói: “Nếu như có con rồi không phải không thể tùy hứng như lúc này sao?”

Đôi mắt Quý Phạm Thạc hiện lên ý cười: “Thì ra bà Quý đây cũng nghĩ như anh. Vậy nên ông Quý anh đã dùng miệng lưỡi nhanh nhẹn này giải quyết xong mọi chuyện, em định cảm ơn anh sao đây?”

Thư Trừng nghĩ một lúc lại thấy chuyện này không đúng lắm: “Rõ ràng đây là chuyện đôi bên cùng có lợi, sao em phải cảm ơn anh?”

Quý Phạm Thạc lười nhác nói: “Bởi vì chuyện này do anh giải quyết.” Anh cọ lên người cô, Thư Trừng cảm thấy có gì đó hơi cứng đè vào chân mình, anh cúi đầu thì thào vào tai cô: “Anh đã nghĩ xong cách cảm ơn thay em rồi.”

Sáng sớm tỉnh dậy, Thư Trừng cảm thấy eo đau nhói, giống như bị rút sạch gân trên người. Cũng phải thôi, bị Quý Phạm Thạc giày vò cả đêm, sao ổn được.

Khi ăn sáng, Quý Phạm Thạc đi vệ sinh, Thư Trừng gọi món xong thì liếc nhìn nhà hàng theo thói quen. Nơi này không nhiều người lắm, bàn bên cạnh là hai cô gái người Trung Quốc, hai người họ vừa ăn vừa tám chuyện.

“Tình trạng nam nhiều nữ ít ở Trung Quốc ngày càng nghiêm trọng rồi, sau này nếu Tiểu Long come out, dẫn một “anh vợ” về cho cậu thì cậu tính làm gì?”

“Tốt mà, đỡ phải mâu thuẫn mẹ chồng con dâu, tôi cũng không cần trông con cho chúng, có thể dành nhiều thời gian ra quảng trường nhảy hơn.”

“Nói thì vậy thôi chứ cậu đồng ý cho Tiểu Long comeout thật hả?”

“Có gì mà không đồng ý chứ. Cậu nghĩ xem, sau này khi tôi đi trên đường, phía sau sẽ có hai anh chàng đẹp trai đi theo, ngẫu bá cháy bộ chết.”

Thư Trừng nhin cười, quay đầu nghĩ, hình như lời họ nói cũng có lý.

Lúc ăn cơm, cô hỏi Quý Phạm Thạc: “Nếu sau này con chúng ta muốn come out thì sao?”

Động tác gấp thức ăn của Quý Phạm Thạc dừng lại, anh nghĩ một lúc rồi trịnh trọng nói: “Come out không phải vấn đề, vấn đề là nó phải là công!”

“Công hả...” Thư Trừng nhú mày suy tư, lẩm bầm: “Em hiểu rồi.”

—

Tối đó, Quý Phạm Thạc ngồi trên sofa đọc sách, Thư Trừng đi ra khỏi nhà tắm, cô cởi dép ra, ngồi xổm xuống cạnh anh, vừa lau tóc vừa lặng lẽ dịch người về phía Quý Phạm Thạc.

Cô lén nhìn phản ứng của anh, sau đó ném khăn lau đi, nhảy lên người anh, há miệng chuẩn bị cắn.

Quý Phạm Thạc đã biết ý đồ của cô từ lâu, anh cười nham hiểm: “Bà Quý đói khát quá rồi sao?”

Thư Trừng khựng lại, đỏ mặt: “Còn lâu, người ta đều nói khi mang thai, thai phụ thích ăn gì sau này con sinh ra cũng thích ăn cái đó. Vậy em nghĩ trong lúc mang thai, chỉ cần em biến thành công, vậy

sau này con em có come out nó cũng sẽ là công đúng không? Di truyền quyết định tất cả mà.”

Quý Phạm Thạc hí hóp mắt nghĩ một hồi: “Theo lời em nói thì nguồn cung cấp giống như anh không phải nên chịu trách nhiệm lớn hơn sao?”

Thư Trừng mặt dày nói: “Cũng đúng, nguồn cung cấp giống quyết định mọi thứ của sản phẩm mà.”

Quý Phạm Thạc nghe vậy lập tức quay lại đê Thư Trừng xuống, tự tin đáp: “Bà Quý không cần bận tâm tới chuyện công hay thụ này, đợi khi nào em đủ sức thắng được anh thì khi đó anh sẽ nằm ở dưới cho em làm công.”

Thư Trừng nghe vậy tức anh ách!

Rõ ràng anh biết ngoại trừ việc khám nghiệm tử thi ra cô chẳng có kỹ năng gì nữa, có phải ai cũng như Quý Phạm Thạc, việc gì cũng chơi đầu.

Kết quả trận chiến công thụ giữa vợ chồng ông bà Quý đã kết thúc bằng cơ thể xụi lơ của Thư Trừng.

Chương 44: Ngoại truyện 2: Kabe...don!

Tải ebook: dtv-ebook.com

*Là kiểu tư thế đàn ông sẽ dồn phụ nữ vào tường để tỏ tình.

Hôm nay là ngày sinh nhật tròn ba tuổi của Quý Mộ Thư, con của nhà họ Quý, trong phòng riêng tại Tự Giai Trai, đồ ăn còn chưa lên đã có khách khứa nườm nượp đi vào.

Trên sofa cạnh tường, bố Quý ôm cháu trai, tám chuyện với cậu mợ bên cạnh.

Cậu nhìn đôi mắt long lanh, khuôn mặt tròn xoe, đáng vẻ đáng yêu của Quý Mộ Thư thì vô cùng thích thú, đưa tay định bế cháu.

Bố Quý vội nghiêng chân sang một bên, cười nói: “Ông thông gia, đứa bé này dính tôi lắm, để tôi bế thêm lúc nữa đi.”

Mặt cậu xị xuống, nào có phải đứa bé dính ông, rõ ràng là ông dính đứa bé. Cậu tự an ủi mình: “Bỏ đi, bỏ đi, tôi không so đo với ông già ông nữa. Sau này cháu ngoại ông cũng phải theo họ Long nhà tôi, phải gọi tôi là ông nội, gọi ông là ông ngoại thôi. Nghĩ vậy trong lòng cậu cũng thoải mái hơn nhiều.

Khi Quý Phạm Thạc và Thư Trường mang bánh kếp đi vào, Quý Mộ Thư lập tức nhảy xuống đùi ông nội, chạy về phía bố mẹ.

“Bố, mẹ.”

Quý Phạm Thạc xoa đầu con trai, lắc bánh kem trước mặt cậu bé: “Bánh con thích nhất này, vui không?”

Con trai gật đầu, thò đầu nhìn phía sau bố mẹ.

“Con nhìn gì thế?” Thư Trường hỏi.

Quý Mộ Thư nói: “Chú Tôn và cô Trần đâu ạ?”

Quý Phạm Thạc và Thư Trừng nhìn nhau, lập tức biết con trai mình đang nghĩ gì.

Quý Phạm Thạc chuẩn bị lên tiếng thì cửa phòng bị đẩy ra, giọng nói líu lo của bé gái vang lên: “Anh Mộ Thư, em tới rồi.”

Mọi người nhìn qua, Tôn Hoàn đưa theo vợ là Trần Khiết và con gái hai tuổi rưỡi Tôn Tiểu Nha đi vào.

Mắt Quý Mộ Thư sáng lên, cậu bé chạy ra sau Quý Phạm Thạc, kéo tay cô bé: “Tiểu Nha, cuối cùng em cũng tới rồi.”

Tôn Tiểu Nha sờ túi có hình quả táo của mình, sau đó nắm tay lại, đưa tới trước mặt Quý Mộ Thư.

“Đây là gì?” Quý Mộ Thư vò đầu bứt tai, hỏi.

Tôn Tiểu Nha chớp mắt: “Đây là quà sinh nhật của anh.” Nói xong, cô bé xòe tay ra, một chiếc nhẫn màu hồng nhạt hiện lên.

“Anh Mộ Thư, anh thích không?”

Quý Mộ Thư cầm chiếc nhẫn lên, liếc nhìn hai tay Quý Phạm Thạc, lại liếc nhìn hai tay Tôn Hoàn, cuối cùng cậu bé đeo nhẫn vào ngón áp út của mình, thích thú nói: “Thích lắm.”

Bốn phụ huynh nhìn nhau, dường như đều đang đầy dẫu hỏi chấm, hai đứa bé này định đính hôn hả?

Quý Phạm Thạc và Thư Trừng đưa Tôn Hoàn, Trần Khiết vào chỗ ngồi, chẳng mấy chốc cửa phòng lại được mở ra.

Quý Cần một tay xách túi, một tay khoác tay An Khả, vui vẻ đi vào.

Quý Cần đưa túi cho Quý Mộ Thư: “Mộ Thư, sinh nhật vui vẻ nhé.”

Quý Mộ Thư bạch bạch chạy tới nhận quà, ngọt ngào nói: “Cảm ơn cô ạ.”

Còn chưa dứt lời, An Khả đứng bên đã nói: “Không đúng, phải gọi mợ.”

Quý Mộ Thư gãi đầu: “Nhưng thầy cháu nói em gái của bố thì gọi là cô.”

“Đó là trước đây, bây giờ phải gọi là mợ. Mộ Thư, ngoan, gọi mợ đi.”

“Không đúng, gọi là cô.”

“Mợ.”

“Cô.”

“Mợ.”

“Stop.” Quý Phạm Thạc phải nói lớn, cuộc chiến cô với mợ này mới kết thúc: “Dù sao em gái tôi cũng là người nhà anh, em gái anh lại là người nhà tôi, gọi gì chẳng như nhau, đừng làm khó trẻ con.”

Thư Trừng đi lên trước, cười nói: “Đừng tưởng bọn em không hiểu cách rắc cớm chó của hai người, còn thích khoe nữa là em đuổi đấy.”

An Khả: “Ấy, Thư Trừng, em nói vậy là không phải rồi, em chỉ cho quan châu đốt lửa mà không cho dân lành thấp đèn hả? Không phải em và Phạm Thạc liên tục rắc cớm chó còn gì.”

Quý Phạm Thạc nói đỡ thay vợ: “Bọn tôi không gọi là rắc cớm chó mà là tình cảm mặn nồng.”

Trong lúc hai bên trêu chọc, Trần Hàn mang hai chai rượu đi vào, lớn tiếng nói: “Trí Huy, hôm nay tôi mang quà theo đấy.”

Trên bàn ăn, Trần Hàn rót đầy chén rượu cho ba ông trưởng bối, nâng ly nói: “Ba người chúng ta kệ bọn trẻ đi, hôm nay chúng ta không say không về.”

Bố Quý đáp: “Được thôi.” Sau đó ông nhìn sang cậu: “Ông thông gia, tửu lượng của ông thế nào?”

Cậu vỗ ngực: “Yên tâm, khi còn trẻ tôi được mệnh danh là Long ngàn chén đấy.”

Ăn được một nửa, Quý Mộ Thư lén lút kéo Tôn Tiểu Nha ra khỏi phòng.

Hai đứa bé đứng ngoài cửa phòng, Tôn Tiểu Nha khó hiểu: “Anh Mộ Thư, anh gọi em ra đây làm gì?”

Mộ Thư nghĩ một lúc rồi lấy hết dũng khí dồn Tôn Tiểu Nha vào tường, cánh tay nhỏ bé vây kín cô bé giữa mình và bức tường, dáng vẻ như lưu manh ngoài đường, trông chẳng khác nào bản sao năm đó của bố cậu bé.

Tôn Tiểu Nha vẫn không hiểu cậu đang muốn làm gì: “Anh Mộ Thư, anh đang làm gì thế?”

Quý Mộ Thư chớp mắt, chân thành nói: “Bố anh nói đây là kabe don, là hành động chỉ có thể làm với người mình thích. Tiểu Nha, vừa nãy em đã tặng quà cho anh, nhưng anh không nghĩ ra nên tặng lại gì cho em, vậy nên tạm thời anh sẽ tặng em cái kabe don này, nó có nghĩa là anh thích em.”

Tôn Tiểu Nha cười hi hi: “Vậy đợi tới sinh nhật em, anh Mộ Thư tặng em nhẫn là được rồi.”

Quý Mộ Thư nghĩ một lúc cũng thấy có lý, cậu gật đầu: “Được thôi.”

Hai đứa bé đi vào trong phòng, lúc này Tôn Hoa đứng sau bồn hoa mới bước ra.

Lúc quay về chỗ ngồi, Tôn Hoàn nói với Quý Phạm Thạc bên cạnh: “Anh đoán xem vừa tôi đi vệ sinh, khi đi ra đã thấy gì?”

Quý Phạm Thạc nhìn anh ấy một cái: “Người yêu cũ?”

Tôn Hoàn lắc đầu: “Còn giệt gân hơn cái này cơ.”

“Cái gì?”

“Con trai anh ép tường con gái tôi.”

“Thằng bé này được đấy.”

“Trước đây anh cướp bạn gái tôi nhắm trúng, giờ con trai anh lại tới cướp con gái tôi.”

“Việc tôi làm không gọi là cướp mà là cạnh tranh công bằng, thắng làm vua thôi. Còn về con gái anh và con trai tôi, đó gọi là thanh mai trúc mã, vô tư hồn nhiên.”

“Không được, tôi phải bảo con gái tôi liệt con trai anh vào danh sách nguy hiểm mới được.”

Quý Phạm Thạc nhìn về phía hai đứa bé: “Chỉ sợ muộn rồi thôi.”

Tôn Hoàn nhìn theo ánh mắt anh, Quý Mộ Thu hơi rướn người dậy, dùng thìa múc một lát bách hợp* trên đĩa vào bát Tôn Tiểu Nha.”

*Mình có tìm hiểu thì không biết nó là gì ở Việt Nam nữa, nói chung là một loại sấu/chiên lên, trông khá giống cánh hoa ly, ngụ ý ở đây có thể là trăm năm hòa hợp, ước định một đời.

“Anh Mộ Thu, đây là gì?” Tôn Tiểu Nha hỏi.

Quý Mộ Thư nói: “Là bách hợp, bố anh thường nấu cho mẹ anh ăn, ăn vào tốt cho sức khỏe lắm.”

Tôn Tiểu Nha nhìn bàn ăn, cuối cùng nhìn vào đĩa tỏi tây xào trước mặt, cô bé gấp một cọng tỏi tây vào bát Quý Mộ Thư: “Anh Mộ Thư, anh ăn cái này đi, mẹ em thường bắt bố em ăn cái này, ăn nhiều sẽ khỏe hơn.”

Đứa bé này đúng là khiến Trần Khiết đỏ bừng mặt.

Mọi người thấy cảnh này đều cười vỡ bụng. Chỉ có Tôn Hoàn bày ra dáng vẻ đau đớn, con gái còn chưa lớn đã bị con trai nhà người ta cuỗm đi rồi, đúng là nghiệt duyên mà!

- Hết-